

PL ISSN 1899-6965

Uniwersytet Ekonomiczny
we Wrocławiu

PORTAL

3/4(20)
2014

KWARTALNIK Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu

*Dziękując Państwu za tegoroczną współpracę
składam najserdeczniejsze życzenia radosnych Świąt Bożego Narodzenia.
W nadchodzącym 2015 Roku życzę by naszym codziennym wyzwaniom
towarzyszył optymizm, wytrwałość i satysfakcja z realizacji podjętych działań
rektor prof. Andrzej Gospodarowicz*

Szanowni Państwo

Jeżeli działać, to nie indywidualnie... Jesienią zwróciliśmy się z pytaniami do pracowników uczelni o opinie dotyczące naszego pisma. Były propozycje tematów, sugestie rozwiązań dla strony graficznej pisma i jego wersji drukowanej oraz mutacji internetowej. Respondenci sugerowali również nowe kanały dystrybucji, nowe grupy odbiorców – np. szkoły średnie, absolwentów, partnerów. Dziękujemy za wszystkie uwagi. Będziemy z nich korzystać.

Tymczasem oddajemy w Państwa ręce numer Portalu o nieco innej szacie graficznej. W piśmie wiele miejsca poświęcamy rekrutacji. Nowe certyfikaty zawodowe (ACCA, Europejski Certyfikat Bankowca) – które mogą uzyskać nasi studenci, uatrakcyjniane programy studiów czynią ofertę edukacyjną bardziej interesującą, także dla młodzieży z zagranicy. Nie zabraknie też relacji z podróży zawodowych pracowników, z konferencji, ze spotkań jubileuszowych. Wszędzie mottem może być tytułowa fraza: *Jeżeli działać, to nie indywidualnie...*

Spółeczeństwo obywatelskie, demokracja – to tematy, którym poświęcone są dwa artykuły, nawiązujące w istocie do idei wspólnego działania. *Lubię poszukiwać logiki zjawisk* – mówi w rozmowie z nami prof. Jerzy Niemczyk. Redakcyjny wstępniak jest próbą odszukania logiki materiału tego numeru Portalu. Zachęcamy także do lektury artykułu prof. Andrzeja Kalety, prezentującego wyniki prac Zespołu ds. Strategii Uczelni, a łamy pisma udostępniamy do dyskusji.

Trawestując piosenkę Kabaretu Starszych Panów *Jeżeli kochać, to nie indywidualnie* zachęcamy do poszukiwania logiki w otaczającym świecie, do działania, dzielenia się pomysłami, sądami – bowiem... *jeżeli działać, to nie indywidualnie...*

Dziękując wszystkim Autorom i Czytelnikom pisma PORTAL za dotychczasową współpracę, w nowym 2015 Roku życzymy wielu miłych chwil spędzonych... nieindywidualnie.

Redakcja

NA TEMAT

12

- 4 Skuteczna rekrutacja – rozmowa z prof. Edmundem Cibisem
- 7 Co dalej – prof. Andrzej Kaleta w imieniu Komisji ds. strategii
- 10 Nagroda Nobla z ekonomii w 2014 r.
- 12 45 lat wydziału EZiT – rozmowa z prof. Mieczysławem Morawskim
- 16 Akredytowany program ACCA
- 18 Orientacja wschodnia... – rozmowa z prof. Mieczysławem Owocem
- 21 Wyjątkowy program edukacyjny
- 23 Europejski certyfikat bankowca
- 26 25 lat przemian w Polsce
- 28 *Lux Scientiae* – nowy związek zawodowy

PERSONALIA

53

- 30 Lubię poszukiwać logiki zjawisk – rozmowa z prof. Jerzym Niemczykiem
- 35 Nominacje naukowe
- 36 Jubileusz prof. Stanisława Urbana
- 39 Jesteście z nami – odsłonięcie tablic pamiątkowych prof. Zofii i Tadeusza Talików
- 41 Rubinowy jubileusz Instytutu Informatyki Ekonomicznej
- 48 Nasza grupa – 35 lat
- 53 Krystyna Szewczyk – nasza „kobieta z żelaza”
- 53 Nasze sukcesy
- 56 Aktywność dobrze widziana
- 57 *The Journey* – rozmowa z Liwią Madej
- 60 Odeszli

WYDARZENIA

61

- 61 Środowiskowa inauguracja roku akademickiego
- 63 Dla szczęścia, dobra i pomyślności – inauguracja 68 roku akademickiego na UE
- 66 Jubileusz 60-lecia wydziału IE
- 70 Perspektywa przyjęcia Euro
- 71 Wizyta prof. Leszka Balcerowicza na wydziale EZiT

OKNO NA ŚWIAT

84

- 73 COEUR 2014 – XII warsztaty młodych przedsiębiorców
- 75 Okno na świat – rozmowa z dr. Zbigniewem Dokurno
- 78 Buenos Aires w rytmie tanga
- 82 *Hy, Москва погоду!* – wizyta naszych studentów w Moskwie
- 84 Szkoła letnia – Ukraina
- 86 Zabiłem byka...

KONFERENCJE

98

- 89 XI Wrocławskie Spotkania z Historią Gospodarczą
- 90 Badania marketingowe – podejścia ilościowe i jakościowe
- 92 Zrównoważony rozwój organizacji
- 92 XII AITM'2014
- 95 Wkraczając w świat nauki
- 98 Gospodarka lokalna i regionalna w teorii i praktyce
- 101 Aspekty polityki gospodarczej, społecznej i przestrzennej
- 102 Znaczenie społeczeństwa obywatelskiego dla rozwoju kraju, regionu i okolicy

PORTAL

KWARTALNIK PORTAL

Redaguje zespół:

Lucyna Wasylina (red. nac.)
lucyna.wasylina@ue.wroc.pl
tel. 71 36-80-945

Tamara Chorażyczewska
tamara.chorazyczewska@ue.wroc.pl
71 36-80-644

Redakcja językowa:
Wydawnictwo Uniwersytetu
Ekonomicznego we Wrocławiu

Projekt graficzny:
Beata Dębska

Redakcja zastrzega sobie prawo wyboru, dokonywania skrótów i poprawek stylistycznych w dostarczanych materiałach.
Wykorzystanie materiałów zawartych w piśmie tylko za zgodą redakcji.
Dziękujemy wszystkim autorom tekstów i zdjęć wykorzystanych w piśmie.

Nakład 600 szt.

SKUTECZNA REKRUTACJA

Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu wprowadza od roku akademickiego 2014/2015 rewolucyjną zmianę w kształceniu wyższym. Nasza uczelnia jako pierwsza w Polsce publiczna szkoła wyższa, uruchamia procedurę umożliwiającą zaliczenie przedmiotów na podstawie trwałego dorobku zawodowego lub wynikającego z innych doświadczeń życiowych.

Rozmowa z prof. Edmundem Cibisem, prorektorem ds. dydaktyki

Jak rozumieć pojęcia kształcenie pozaformalne i kształcenie nieformalne?

Z dużym uproszczeniem można stwierdzić, że kształcenie pozaformalne to takie, które odbywa się w sposób zorganizowany i sformalizowany, jednak nie prowadzi ono wprost do uzyskania kwalifikacji wpisanych do Krajowego Rejestru Kwalifikacji, a kształcenie nieformalne to proces zdobywania kompetencji bez korzystania z programów oferowanych przez podmioty kształcące. Takie kształcenie realizowane jest m.in. w ramach wykonywania pracy zawodowej lub poprzez samodzielne uczenie się w oparciu o podręczniki i inne źródła wiedzy, np. media. W rozumieniu tych pojęć może być pomocna zamieszczona poniżej tabela.

Jaką procedurę uznawalności proponuje nasz Uniwersytet?

Procedura jest przeprowadzana zgodnie z Uchwałą Senatu Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2014 r.: (http://www.ue.wroc.pl/p/dla_pracownikow/uchwaly_senatu_2014/us28_2014.pdf), która zatwierdziła Regulamin uznawalności w Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu efektów uczenia się zdobywanych w systemach pozaformalnym i nieformalnym. Według tego regulaminu w bieżącym roku akademickim uznawalność efektów uczenia się będzie dotyczyła tylko osób **już przyjętych na studia i w tym roku będzie usługą bezpłatną** ze względu na to, że jest ona jednym z elementów projektu realizowanego w ramach Kuźni Kadr 6. W latach następnych

Synonimy i terminy o zbliżonym znaczeniu

	Edukacja formalna	Edukacja pozaformalna	Edukacja nieformalna
Synonimy i terminy używane zamiennie	- kształcenie/uczenie się w systemie/ramach edukacji formalnej - kształcenie/uczenie się w systemie formalnym - kształcenie formalne/formalne kształcenie	- kształcenie/uczenie się w systemie edukacji pozaformalnej - kształcenie/uczenie się w systemie pozaformalnym - kształcenie pozaformalne/pozaformalne kształcenie	uczenie się bez profesjonalnego zorganizowanego wsparcia
Inne terminy o zbliżonym znaczeniu	- kształcenie szkolne/ akademickie/ uniwersyteckie - edukacja instytucjonalna - edukacja zinstytucjonalizowana	- dokształcanie - doskonalenie zawodowe - douczenie - podnoszenie kwalifikacji - szkolenia	- bycie samoukiem - uczenie się samodzielnie - uczenie się na własną rękę - samokształcenie - własna nauka

Źródło: Opracowanie prof. Bartłomieja Nity na podstawie *Słownik kluczowych pojęć związanych z krajowym systemem kwalifikacji*, red. S. Sławiński, Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa 2011.

Szczegółowe wyjaśnienie definicji dotyczących form edukacji zamieszczono na stronie czasopisma PORTAL http://www.ue.wroc.pl/biuro_promocji/2876/kwartalnik_portal.html

Uczelnia będzie mogła pobierać już opłatę za tę usługę w wysokości nieprzekraczającej 120% rzeczywiście poniesionych kosztów. W skrócie tę procedurę można przedstawić następująco: student wyposażony w odpowiednie dokumenty, składa w Punkcie Konsultacyjnym wniosek o uznanie swoich efektów uczenia się w poczet jednego lub kilku przedmiotów wymaganych przez program studiów. Następnie pracownik Punktu Konsultacyjnego kieruje zebrane wnioski do właściwych dziekanatów. Wydziałowe Komisje ds. Uznawalności Efektów Kształcenia powołują kompetentne Grupy Robocze, które dokonują oceny zgodności efektów uczenia się zdobytych przez studenta poza systemem studiów z efektami kształcenia, które student zdobywa dzięki realizacji przedmiotu, czy też przedmiotów, o których uznanie student wnioskuje. Należy dodać, że po analizie dokumentów Przewodniczący Wydziałowej Komisji ds. Uznawalności Efektów Kształcenia może zarządzić przeprowadzenie egzaminu z zajęć, o których zaliczenie ubiega się wnioskodawca. Na podstawie prac Grup Roboczych Wydziałowa Komisja ds. Uznawalności Efektów Kształcenia przedstawia dziekanowi odpowiednie rekomendacje, na podstawie których podejmuje on decyzję o uznaniu bądź nieuznaniu danego przedmiotu jako zaliczony. Wnioskodawcy przysługuje odwołanie do Uczelnianej Komisji Odwoławczej ds. Uznawalności Efektów Kształcenia.

Kto określi jakie kwalifikacje będą oceniane?

Każda Rada Wydziału określa dla realizowanego kierunku, poprzez odpowiednią uchwałę, listę przedmiotów, które mogą być zaliczone poprzez procedurę uznawalności efektów uczenia się zdobytych w systemach pozaformalnym i nieformalnym. A samo ocenianie jest wykonywane przez członków Grupy Roboczej, o czym wspomniano już w poprzedniej odpowiedzi.

Czy student innej uczelni może się zwrócić do nas, aby nasza Uczelnia uznała jego kwalifikacje?

Zgodnie z regulaminem, procedura dotyczy wyłącznie studentów Uniwersytetu. Nie wyklucza to jednak akceptacji efektów uczenia się uznanych przez inną uczelnię, w przypadku studenta, który przenosi się z tej uczelni na nasz Uniwersytet.

Gdzie szukać informacji?

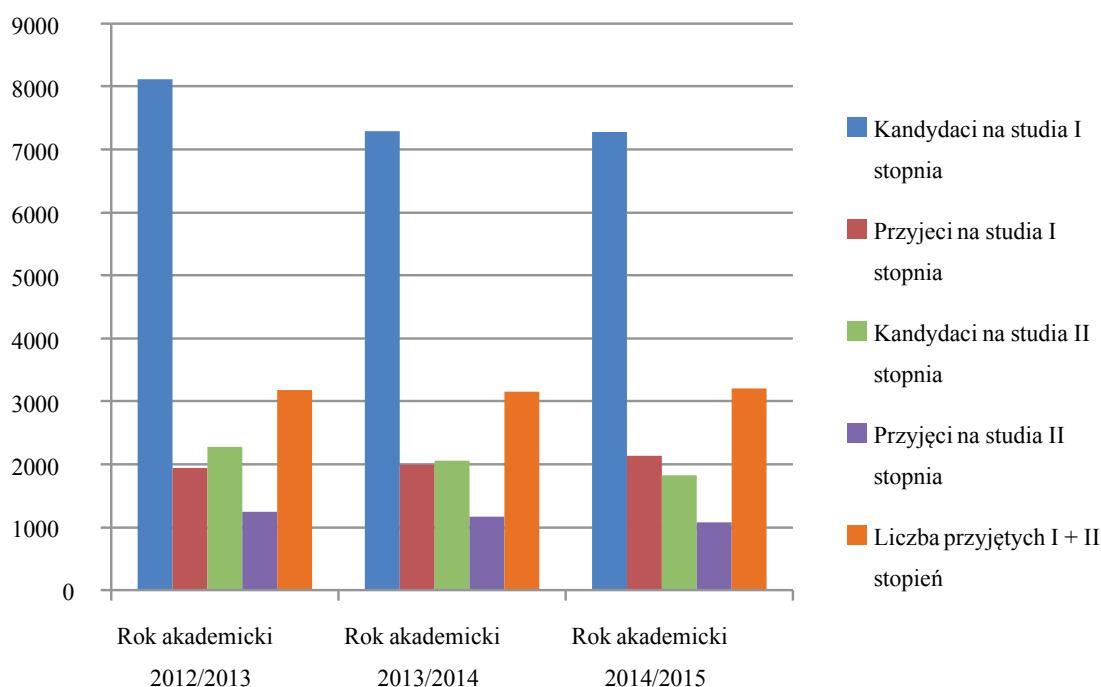
Na stronie internetowej Uniwersytetu Ekonomicznego (jest link na głównej stronie):

<http://kuznia6.ue.wroc.pl/index.php/component/content/article/2-uncategorised/12-uznawalnosc-efektow-ksztalcenia>² oraz w:

- Punkcie Konsultacyjnym (budynek G, pokój 205) – mgr Katarzyna Łukaszewska
- Punkcie Informacyjnym (w budynku L, pok. 113) – dr Leszek Cybulski

Zestawienie liczby kandydatów i przyjętych na studia stacjonarne pierwszego i drugiego stopnia

Rok akademicki	Studia stacjonarne I stopnia		Studia stacjonarne II stopnia		Liczba przyjętych łącznie I + II stopień
	Kandydaci	Przyjęci	Kandydaci	Przyjęci	
2012/2013	8118	1940	2278	1242	3182
2013/2014	7284	1989	2061	1165	3154
2014/2015	7275	2133	1830	1078	3211

Jak ocenia Pan Profesor tegoroczną rekrutację na studia stacjonarne i niestacjonarne, na kierunku, na I i II stopień?

Pomimo niekorzystnej sytuacji demograficznej przejawiającej się stale zmniejszającą liczbą maturzystów, tegoroczną rekrutację, zarówno na studia stacjonarne, jak i niestacjonarne możemy zaliczyć do udanych. Na naszą Uczelnię zgłosiła się taka sama liczba kandydatów na studia stacjonarne, jak w roku ubiegłym, a liczba przyjętych gwarantuje utrzymanie liczby studentów studiów stacjonarnych w całej Uczelni na stałym poziomie. Tradycyjnie, jak co roku, najwięcej kandydatów zgłosiło się na kierunki *finanse i rachunkowość* oraz *zarządzanie*. Z roku na rok rośnie popularność kierunku *analitika gospodarcza* i *informatyka w biznesie*. Niestabnącą popularnością cieszą się studia w języku angielskim prowadzone na Wydziale Nauk Ekonomicznych oraz Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów, zarówno wśród polskich, jak i zagranicznych kandydatów. Podczas tegorocznej rekrutacji przyjęliśmy 160. cudzoziemców z różnych krajów. Kształcą się u nas obywatele krajów członkowskich Unii Europejskiej i zza naszej wschodniej granicy, a także z najdalszych zakątków świata m.in. z Angoli, USA, Zjednoczonych Emiratów Arabskich, Turcji, Wietnamu i Chin. Będą u nas studiować zarówno w języku polskim, jak i w angielskim. Udział cudzoziemców w programach anglojęzycznych na studiach I i II stopnia jest czynnikiem wzmacniającym procesy umiędzynarodowienia naszego Uniwersytetu.

Jak wyglądają statystyki w ciągu trzech lat?

Na studia niestacjonarne odnotowaliśmy 13%-owy spadek liczby przyjętych w stosunku do roku ubiegłego. Przyczyn tego stanu upatrujemy przede wszystkim

w znacznie mniejszej liczbie maturzystów w kraju, co daje szansę większej liczbie kandydatów podjęcia studiów stacjonarnych w uczelniach publicznych. Nie bez znaczenia jest również konkurencja ze strony uczelni niepublicznych.

Jakie wnioski na przyszłość?

Niekorzystny trend demograficzny, który będzie się utrzymywał przez najbliższe lata stawia przed naszym Uniwersytetem ważne zadania przede wszystkim w zakresie dostosowania oferty kształcenia do potrzeb rynku i oczekiwań naszych kandydatów. Drugim, ważnym zadaniem jest intensyfikacja szeroko pojętych działań promocyjnych mających na celu między innymi prezentację tejże oferty oraz dotarcie z nią do jak największej grupy naszych potencjalnych kandydatów i przekonanie ich, że warto studiować właśnie w naszej Uczelni. Intensyfikacja takich działań w obecnej sytuacji nabiera szczególnego znaczenia.

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego opublikowało dane dotyczące tegorocznej rekrutacji na studia. Z satysfakcją informujemy, że w zestawieniu powstałym na podstawie liczby kandydatów na miejsce w czasie rekrutacji na studia stacjonarne pierwszego stopnia i jednolite studia magisterskie, nasz Uniwersytet zajął 10 pozycję z wynikiem 3,4. Jest również, podobnie jak w ubiegłych latach, najchętniej wybieraną uczelnią ekonomiczną. Wśród najpopularniejszych kierunków podczas tegorocznej rekrutacji trzy: *ekonomia*, *finanse i rachunkowość* oraz *zarządzanie* znajdują się w ofercie naszej uczelni.

Sukces nie jest dziełem przypadku, ale potwierdzeniem dużego zaangażowania władz uczelni oraz kadry w jakość kształcenia. Jest również efektem skutecznej strategii promocyjnej realizowanej przez Biuro Promocji pod hasłem „Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu. Warto nas mieć w swoim CV”.

Dziękujemy Katarzynie Łukaszewskiej za pomoc w opracowaniu materiałów statystycznych

CO DALEJ?

Diagnoza kluczowych problemów rozwojowych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu w świetle badań ankietowych przeprowadzonych przez Komisję ds. Strategii Uczelni

Andrzej Kaleta – w imieniu Komisji ds. Strategii

Komisja ds. Strategii Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, powołana w roku 2014 w celu aktualizacji strategii Uczelni, przyjęła w swych pracach kilka podstawowych założeń.

Po pierwsze, uznano, iż celem zarządzania strategicznego jest wprowadzenie głębokich zmian w organizacji. W przypadku Uniwersytetu Ekonomicznego stojącego, zwłaszcza w dłuższej perspektywie czasowej, wobec poważnych wyzwań rozwojowych oznacza to potrzebę zainicjowania istotnych przeobrażeń, które w wymiarze bieżącym nie wydają się możliwe.

Po drugie, przyjęto, że prace nad nową strategią powinny zaktualizować dotąd funkcjonujące założenia strategiczne w postaci wizji, misji czy celów rozwojowych, ale przede wszystkim służyć zaprojektowaniu kilku pragmatycznych programów strategicznych, które rozwiążą podstawowe problemy rozwojowe Uczelni i zagwarantują jej sukcesy w przyszłości.

Po trzecie, założono, że rolą Komisji ds. Strategii jest inicjowanie prac strategicznych, ich koordynowanie, przygotowywanie niezbędnych dokumentów, ale już nie podejmowanie niezbędnych decyzji czy ich późniejsze egzekwowanie – co jest obowiązkiem władz, administracji czy wytypowanych pracowników Uczelni.

Po czwarte wreszcie, uznano, że podstawą wyboru kluczowych kierunków rozwoju składających się na strategię jest rozpoznanie opinii pracowników na temat kluczowych problemów rozwojowych o największym znaczeniu dla przyszłości Uczelni. Metodą wypełniania powyższego, czwartego założenia jest ankieta przeprowadzona wśród pracowników Uczelni dotycząca strategicznych problemów rozwoju. Punktem wyjścia do przygotowania formularza ankiety były indywidualne opinie członków Komisji. W toku dyskusji i prac warsztatowych doprowadzono do wyróżnienia 20 najistotniejszych problemów rozwojowych, o największej randze strategicznej, spośród których 10 dotyczyło obszaru nauki, a pozostałych 10 dydaktyki. Założono, iż każde zaprezentowane zagadnienie powinno zostać ocenione w skali 0-5 w zależności od jego znaczenia dla przyszłości Uczelni. Ocena 0 równoznaczna jest w tym wypadku z uznaniem, iż dany czynnik jest bez znaczenia, zaś

5 oznacza problem o wpływie decydującym.

Ankieta drogą elektroniczną skierowana została do wszystkich Katedr Uczelni z prośbą o udzielenie zbiorczych odpowiedzi w imieniu całych zespołów katedralnych. Uzyskano 40 odpowiedzi, których syntetyczne rezultaty przedstawiono w tabeli.

Uzyskane rezultaty badań ankietowych uznano za wartościową podstawę dla wytypowania kluczowych, strategicznych programów rozwoju Uczelni. Ów wybór ma podstawowe znaczenie w sytuacji, gdy skuteczne zarządzanie strategiczne zakłada możliwość równoległej realizacji co najwyżej kilku programów rozwojowych. Na więcej nie pozwolą zasoby kadrowe, finansowe, ale i możliwości organizacyjne Uczelni. Wsparcie wyboru opinią znaczącej części pracowników stanowi ważny argument dla koncentracji zaangażowania na określonych działaniach strategicznych.

W myśl powyższej filozofii postępowania zdecydowano, iż dokonane badania diagnostyczne uzasadniają wyeksponowanie w strategii rozwoju Uniwersytetu Ekonomicznego następujących 6 programów rozwoju:

1. **Umiedzynarodowienie działań**, gdyż słabość umiedzynarodowienia nauki sklasyfikowano najwyżej, na poziomie 4,2;
2. **Motywowanie pracowników**, gdyż słabość aktywizowania pracowników do działań naukowych oceniono na poziomie 4,1, zaś motywowanie do aktywności dydaktycznej na poziomie 3,7;
3. **Wsparcie badań**, gdyż słabości instytucjonalnego wsparcia projektów badawczych oceniono na poziomie 4,0, a dodatkowo problem niedostatecznego finansowania badań 4,1, a słabość relacji wspierających działania badawcze 3,5;
4. **Integracja struktur**, gdyż problem rozproszenia i atomizacji zespołów badawczych oceniono na poziomie 4,0;
5. **Młode talenty**, gdyż niezdolność do pozyskiwania i wkomponowywania w pracę Uczelni młodych pracowników oceniono na poziomie 3,9, a dodatkowo niewielką atrakcyjność dla najzdolniejszych studentów oceniono na poziomie 3,7;
6. **Urynkowienie oferty**, gdyż problem niewystarczającego dostosowania oferty dydaktycznej do potrzeb rynku oceniono na poziomie 3,6.

Powyższa lista programów rozwoju Uczelni jest podstawą dalszych prac Komisji ds. Strategii Uniwersytetu Ekonomicznego. Ich celem jest stopniowe doprecyzowanie każdego programu w następujących kategoriach:

- istota programu,
- cele programu,
- zadania,
- osoby odpowiedzialne,
- terminy,
- budżet.

Prace nad zaprojektowaniem programów rozwojowych w powyższej strukturze toczą się obecnie w Komisji.

Przyjęcie założenia, iż zarządzanie strategiczne nie jest jednorazowym aktem formułowania strategii, ale stanowi ciągle proces definiowania, redefiniowania strategii, jej wprowadzania w życie i korygowania w konfrontacji z możliwościami wdrożeniowymi powoduje, że powyższej listy programów strategicznych nie należy traktować jako zamkniętej ani ostatecznej. Możliwe jest włączanie kolejnych programów do strategii, gdyby były one przekonująco uzasadnione, choćby

przez innych dotąd nie badanych interesariuszy, (na przykład pracowników administracji czy studentów). Nie można też wykluczyć odstępowań od pewnych działań, gdyby okazały się one z jakichś powodów niewykonalne bądź nieaktualne. Publikując ten materiał roboczy liczymy na wzbudzenie zainteresowania czytelników – pracowników Uczelni, a jednocześnie na zachęcenie Państwa do zaangażowania się w prace strategiczne.

Rrektorska Komisja ds. opracowania strategii rozwoju i funkcjonowania Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu pracuje w składzie: prof. zw. dr hab. Jarosław Witkowski; dr hab. Grzegorz Belz, prof. UE; dr hab. Marian Kachniarz, prof. UE; prof. dr hab. Andrzej Kaleta; dr hab. Marek Łyszczak, prof. UE; prof. dr hab. Jerzy Niemczyk; dr hab. Bartłomiej Nita, prof. UE; dr inż. Daniel Ociński; dr hab. inż. Andrzej Okruszek, prof. UE i dr Przemysław Skulski.

Szanowni Państwo,

Nasza Uczelnia, podobnie jak wszystkie uczelnie w kraju, w nieodległej przyszłości stanie wobec poważnych wyzwań rozwojowych. Wiąże się one między innymi z:

- niekorzystnymi trendami demograficznymi,
- narastającą konkurencją,
- zmieniającymi się wymaganiami rynku pracy,
- nowymi regułami finansowania nauki,
- nowymi metodami komunikacji,
- włączaniem krajowego systemu nauki i edukacji w struktury globalne.

W tych warunkach na sukcesy mogą liczyć nieliczni, niekoniecznie uczelnie, które dziś zajmują pozycje najsilniejsze. O przyszłości zadecydują procesy strategicznych zmian, które już teraz muszą zainicjować głębokie przeobrażenia w organizacjach i pozwolą sprostać wyzwaniom. Tylko uruchomienie tych procesów z dostatecznym wyprzedzeniem pozostawia wystarczający czas na ich skuteczne przeprowadzenie. Tak więc warunkiem przetrwania naszej Uczelni w przyszłości jest jak najszybsze podjęcie strategicznych zmian, a następnie ich konsekwentne wprowadzanie w życie. Odpowiedzialność za koordynację prac nad nową strategią Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu powierzono Zespołowi d.s. Strategii Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Warunkiem powodzenia tej inicjatywy jest konsultacyjny tryb prac przy możliwie szerokim zaangażowaniu władz Uczelni, pracowników, studentów oraz pracodawców. Transparentność prac i partycypacja w nich możliwie szerokich gremiów warunkuje trafność koncepcji strategicznej i wystarczające zaangażowanie wykonawców w proces jej wdrażania.

Pierwszym etapem, w którym niezbędne jest włączenie jak najliczniejszych uczestników jest diagnoza kluczowych problemów rozwojowych Uczelni. Zakładamy, że warunkiem powodzenia prac nad nową strategią jest jak najszerzy konsensus wokół problemów, które zostaną uznane za decydujące dla rozwoju Uczelni. Ich zidentyfikowanie jest o tyle ważne, że powstała w niedalekiej przyszłości strategia zostanie ukierunkowana na rozwiązywanie owych problemów. Problem ich hierarchizacji jest tym poważniejszy, że w poprawnie prowadzonym zarządzaniu strategicznym możliwe jest skuteczne zrealizowanie co najwyżej kilku, ale już nie kilkunastu, kluczowych programów rozwojowych.

Zwracamy się w związku z tym do Państwa celem rozpoznania opinii na temat listy najważniejszych problemów rozwojowych naszej Uczelni, których rozwiązaniu ma służyć Strategia. Liczymy na ożywioną dyskusję w Katedrach z udziałem możliwie różnych grup pracowników, ale i uzgodnienie stanowiska w badanych kwestiach. Interesuje nas zarówno opinia Państwa na temat prezentowanej listy najważniejszych problemów rozwojowych Uczelni uzgodnionych w naszej Komisji, ale też oczekujemy propozycji odmiennych. Pozwoli to na wypracowanie satysfakcjonującej diagnozy umożliwiającej prowadzenie dalszych prac nad Strategią. Kolejne ustalenia w tym zakresie poddane zostaną podobnej konsultacji.

Bardzo liczymy na pozytywny odzew na naszą propozycję.

Z wyrazami szacunku
Komisja ds. Strategii
Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu

Wyniki badań ankietowych dotyczących strategicznych problemów rozwoju Uniwersytetu Ekonomicznego

	Problem	Charakterystyka	Znaczenie
NAUKA	1 Rozproszenie i autonomizacja zespołów badawczych	<i>badania naukowe głównie indywidualne, czasem w niewielkich zespołach katedralnych, niska zdolność do tworzenia większych zespołów; w tym struktur międzynarodowych</i>	4
	2 Słabe umiędzynarodowienia badań i publikacji	<i>problematyka o małym znaczeniu międzynarodowym (problemy lokalne a nie uniwersalne); niski udział w międzynarodowych zespołach; brak reprezentacji w międzynarodowych gremiach naukowych; niska pozycja rankingowa w zakresie cytowań i IF</i>	4,2
	3 Słabe wsparcie instytucjonalne projektów badawczych	<i>brak struktur organizacyjnych zdolnych do skutecznego inicjowania projektów, kreowania zespołów, organizacji procesu badawczego i jego nadzoru formalnego</i>	4
	4 Niska aktywność badawcza pracownika/ słaby proces aktywizacji	<i>brak wsparcia w obszarze motywowania, niskie wynagrodzenie podstawowe i związana z tym potrzeba poszukiwania innych dodatkowych źródeł zarobkowania (ograniczenia systemowe), częsta luka wiedzy w obszarze metodologii prowadzenia badań naukowych, przeszkody biurokracyjne</i>	4,1
	5 Brak mechanizmów pozyskiwania młodej kadry badawczej	<i>nieformalna likwidacja stanowiska asystenta, brak ścieżek awansowych dla wybitnych studentów i doktorantów; ograniczone możliwości wsparcia motywacyjnego młodej kadry; przeszkody mentalne, starzenie się kadry pracowników naukowo-badawczych</i>	3,9
	6 Ograniczone zasoby finansowania badań	<i>brak środków finansowych na prowadzenie badań finansowanych przez UE; niewystarczające środki finansowe na badania naukowe pozyskiwane od przedsiębiorstw</i>	4,1
	7 Brak wyróżniającej specjalizacji/ wizerunku naukowego	<i>brak kooordinacji działań związanych z wyborem obszarów naukowych jednoznacznie identyfikowanych z UE; niedostateczna promocja badań naukowych i osiągnięć w otoczeniu</i>	3,2
	8 Badania słabo powiązane z potrzebami praktyki/ biznesu	<i>podejmowane problemy i tematy badawcze nie koncentrują się na głównych potrzebach praktyki/biznesu lub nie są tak postrzegane co skutkuje słabym zainteresowaniem praktyki w udziale i finansowaniu badań</i>	3,3
	9 Brak zarządzania wiedzą	<i>wiedza gromadzona w poszczególnych komórkach organizacyjnych i zespołach badawczych nie jest ustrukturalizowana i udostępniana wewnętrznie na poziomie Uczelni co utrudnia wykorzystanie potencjału Uczelni w zakresie badań, współpracy oraz aplikowania o finansowanie badań</i>	3,2
	10 Ograniczone zasoby relacyjne dla działań badawczych	<i>brak wymiany kadry pomiędzy ośrodkami badawczymi; niska współpraca naukowo-badawcza pomiędzy jednostkami naukowymi; brak szerszej wymiany międzynarodowej</i>	3,5
DYDAKTYKA	11 Słaby proces zarządzania jakością dydaktyki	<i>niska standaryzacja treści nauczania, brak mechanizmów zapewniających wzrost jakości, metod i treści dydaktycznych, słabość kontroli procesu dydaktycznego w wymiarze zarówno merytorycznym, jak i formalnym</i>	3,3
	12 Niewielki odsetek studentów z ponadprzeciętnymi kompetencjami, zainteresowaniami i ambicjami	<i>mała aktywność Uczelni w pozyskiwaniu najlepszych kandydatów na studia; niska skłonność studentów do angażowania się w ponadprogramowe przedsięwzięcia i projekty, w tym organizacje i kółka niska inicjatywa i oczekiwania w procesie dydaktycznym</i>	3,7
	13 Niskie dopasowanie kompetencji pracowników do tematyki zajęć	<i>w procesach dydaktycznych w słabym stopniu wykorzystuje się własny dorobek naukowo-badawczy pracowników; dobór kadry dydaktycznej w niedostatecznym stopniu uwzględnia dopasowanie jej kompetencji i osiągnięć badawczych do tematyki zajęć</i>	2,5
	14 Niska indywidualizacja programu	<i>ograniczony zakres swobodnego wyboru zajęć, także w językowych, wygórowane wymagania dotyczące IPS i innych form wspierania indywidualizacji; niski udział przedmiotów w systemie kształcenia na odległość w systemie IPS, sztywne programy kierunków i specjalności, preferowanie kształcenia w systemach grup administracyjnych, niewydolność systemów informatycznych,</i>	2,9
	15 Mało nowoczesne metody dydaktyczne	<i>wykorzystywanie tradycyjnych (mało aktywnych) metod dydaktycznych, które nie powodują interakcji ze słuchaczami; metody dydaktyczne nie spełniają oczekiwań odbiorców</i>	2,4
	16 Niewystarczająca motywacja dydaktyków	<i>brak wpływu oceny poziomu dydaktycznego pracowników na ich ocenę okresową; brak bodźców do podnoszenia kompetencji/kwalifikacji dydaktycznych przez pracowników; niedostateczny zakres hospitacji zajęć i wyciągania z nich wniosków; niska aktywność pracowników w zakresie podnoszenia kwalifikacji dydaktycznych</i>	3,7
	17 Słabe urynkowanie oferty dydaktycznej	<i>proces kreowania przedmiotów i specjalności dydaktycznych podporządkowany w większym stopniu interesom i kompetencjom Katedr, Wydziałów niż oczekiwaniom studenta czy pracodawcy</i>	3,6
	18 Niski udział wiedzy praktycznej	<i>w procesie dydaktycznym w niskim stopniu wykorzystywana jest wiedza praktyczna odnosząca się do omawianych zagadnień; proces nauczania jest zdominowany przez zagadnienia teoretyczne ze zbyt małym odniesieniem do zastosowań praktycznych</i>	3,1
	19 Słaba infrastruktura wspierająca dydaktykę	<i>infrastruktura techniczna Uczelni w zakresie poziomu wyposażenia sal jak i stosowanych systemów informatycznych (m.in. e-learning) jest niewystarczająca do realizowania procesu dydaktycznego wg nowoczesnych, atrakcyjnych standardów</i>	2,3
	20 Słaby proces lokowania studentów na rynku pracy	<i>niedostateczne dostosowanie profilu kształcenia do potrzeb rynku; niewystarczające działania w zakresie współpracy z firmami partnerskimi</i>	2,9

Krzysztof Jajuga

NAGRODA NOBLA Z EKONOMII W 2014 ROKU

13 października 2014 r. ogłoszono przyznanie kolejnej Nagrody pamięci Alfreda Nobla z dziedziny nauk ekonomicznych. Otrzymał ją Jean Tirole z Uniwersytetu w Tuluzie (Toulouse 1 Capitole University).

Oficjalny komunikat zawiera uzasadnienie nagrody (tłumaczenie – KJ): „za analizę siły rynkowej i regulacji”.

Przypomnijmy, że w 1968 r. szwedzki bank centralny (Sveriges Riksbank) podjął decyzję o ustanowieniu Nagrody Nobla w dziedzinie nauk ekonomicznych. Oficjalna nazwa nagrody brzmi: Nagroda Banku Szwecji w dziedzinie nauk ekonomicznych pamięci Alfreda Nobla – The Bank of Sweden Prize in Economic Sciences in Memory of Alfred Nobel.

Nagroda ta finansowana jest przez Bank Szwecji, w tym roku wynosi 8 milionów koron szwedzkich (kurs NBP w dniu ogłoszenia nagrody wynosił: 1 SEK = 0,4595 PLN). Przyznawana jest przez Królewską Szwedzką Akademię Nauk, podobnie jak Nagrody Nobla w dziedzinie fizyki i chemii.

Do tej pory przyznano 46 nagród, które otrzymało 75 osób. Wśród laureatów jest też urodzony we Wrocławiu Reinhard Selten (nagroda w 1994 r.), doktor *honoris causa* naszej uczelni. Obecnie żyje 40 laureatów ekonomicznego Nobla, najstarszy to Douglass North (urodzony w 1920 r.), najmłodsi to Paul Krugman oraz

właśnie Jean Tirole (obaj ur. w 1953 r.). Najmłodszym laureatem (z punktu widzenia roku otrzymania nagrody) jest Kenneth Arrow (51 lat w momencie otrzymania nagrody w 1992 r.), zaś najstarszym laureatem był Leonid Hurwicz (90 lat w momencie otrzymania nagrody w 2007 r.). Trzy obszary, z których przyznano najczęściej nagród, to: makroekonomia, finanse i ekonometria. Jeśli chodzi o uczelnie, w których pracowali laureaci w momencie uzyskania nagrody, to zdecydowanym liderem jest University of Chicago (12 laureatów), a następne to Princeton University (6 laureatów) oraz MIT i University of California Berkeley (po 5 laureatów).

Tegoroczna decyzja dotycząca nagrody prowadzi do dwóch uwag.

Po pierwsze, nagroda została przyznana uczonemu liczącemu 61 lat. Jest to jeden z młodszych noblistów, jeśli pod uwagę wziąć wiek w momencie otrzymywania nagrody.

Po drugie, w liczącej 46 lat historii nagrody po raz drugi otrzymał ją uczony zatrudniony we Francji (pierwszy był Maurice Allais – nagroda w 1988 r.). Do tej pory nieczęsto zdarzało się, aby nagrodę otrzymał uczony afiliowany poza uniwersytetami amerykańskimi (lub brytyjskimi). Co prawda Jean Tirole otrzymał w 1981 r. stopień doktora w

Massachusetts Institute of Technology (MIT), w tej też uczelni jest do dziś wizytującym profesorem, jednak jego podstawowa uczelnia to Uniwersytet w Tuluzie.

Jean Tirole otrzymał dwa tytuły zawodowe we Francji, jeden z inżynierii, drugi z matematyki. W 1981 r. uzyskał stopień doktora nauk ekonomicznych w MIT za pracę „Essays in Economic Theory”. Jego promotorem był późniejszy noblista (rok 2007) Eric Maskin, z którym Tirole opublikował potem kilka prac dotyczących projektowania mechanizmów ekonomicznych, mogących mieć zastosowanie na rynku. Pełnił i pełni wiele prestiżowych funkcji, w szczególności był prezydentem Econometric Society w 1998 r. oraz prezydentem European Economic Association w 2001 roku.

Jean Tirole jest bardzo wszechstronnym uczonym, o czym świadczy wkład w co najmniej kilku obszarach nauk ekonomicznych, w tym przede wszystkim w teorii regulacji oraz w obszarze Industrial Organization, IO (najczęściej tłumaczone jako: teoria organizacji przemysłowej). Obszar IO obejmuje badania różnych struktur rynkowych (od monopolu po doskonałą konkurencję) oraz tego, jak w warunkach danej struktury zachowują się podmioty gospodarcze. Jean Tirole jest uważany za głównego twórcę obecnie funkcjonujących podstaw teorii IO. Wprowadził obowiązujący standard analizy w tym obszarze, zwłaszcza w odniesieniu do ustanawia-

Jean Tirole zajmuje się m.in. problematyką proporcji między przestrzenią dla sił wolnego rynku i dla regulacji państwowych

nych regulacji. Ten standard ma u podstaw teorię gier i teorię kontraktów, które to teorie charakteryzują się precyzją i rygiorem formalnym. Podstawy teorii IO zawarte są przede wszystkim w książce z 1998 r. „The Theory of Industrial Organization” (MIT Press) oraz w książce z 1993 r., której współautorem był Jean-Jacques Laffont, „A Theory of Incentives in Procurement and Regulation” (MIT Press). O ile pierwsza książka jest dziś uważana za najważniejszy zaawansowany podręcznik w zakresie IO, o tyle druga pozycja zawiera kompleksowy opis zaawansowanej teorii.

Jeden z głównych obszarów prac tego-rocznego noblisty to kwestie regulacji w sytuacji występowania oligopolu dysponującego dużą siłą rynkową. Pojawiają się wtedy naturalne pytania: jeśli rynki nie charakteryzują się wystarczającą konkurencyjnością, to czy państwo powinno ingerować poprzez regulacje, jak zmotywować podmiot dysponujący dużą siłą rynkową do dalszego wzrostu efektywności działania, jak przeciwdziałać złym monopolistycznym praktykom, jak przeciwdziałać ograniczającemu konkurencję współdziałaniu oligopolistów.

W rozważaniach Jeana Tirole’a regulator często działa w warunkach asymetrii informacji, jeśli chodzi o koszty ponoszone przez oligopol oraz jakość produktów. Wynika z tego, że problem regulacji może być rozpatrywany w kontekście teorii asymetrii informacji oraz teorii agencji (regulator jest pryncypałem, regulowany zaś – agentem). Asymetria informacji może prowadzić do pułapki regulacyjnej, w efekcie której producenci zyskują na regulacjach, a konsumenci na nich tracą. Tirole wraz ze współautorami (głównym współautorem był Jean-Jacques Laffont) wykazał, że mogą być konstruowane kontrakty, które rozwiązują problem asymetrii informacji. W sytuacji oligopolu bardzo skuteczne może być wprowadzenie regulacji stymulujących konkurencyjność między oligopolistami. To ostatnie stwierdzenie wydaje się co prawda oczywiste, ale badania noblisty

uzasadniają to oraz wskazują formalne warunki tego typu regulacji.

Dużym osiągnięciem badań prowadzonych przez Jeana Tirole’a (ze współpracownikami) jest to, iż teoretyczny rygor formalny (wynikający z teorii gier i teorii kontraktów) jest powiązany z użytecznością praktyczną. Stało się to możliwe, po pierwsze, poprzez uwzględnianie kwestii praktycznych w założeniach przyjmowanych w formalnych rozważaniach, po drugie, poprzez odnie-

sienia do prowadzonej przez regulatora (państwo) polityki sektorowej. Dwa najważniejsze sektory, które znalazły odzwierciedlenie w pracach tegorocznego noblisty, to sektor telekomunikacyjny i sektor bankowy. W tym pierwszym obszarze najbardziej kompleksowa praca to książka, której współautorem był (przedwcześnie zmarły) Jean-Jacques Laffont, opublikowana w 2000 r., „Competition in Telecommunications” (MIT Press). Badania obejmowały między innymi kwestie regulowania poprzez ustalanie maksymalnej ceny (tzw. price-cap regulation) oraz określanie efektywnej ceny dostępu (wejścia na dany rynek).

Jeśli z kolei chodzi o sektor bankowy, to badania obejmowały efektywne połączenie efektywnej regulacji ex post (ratowanie upadających banków) z regulacjami ex ante, tak aby uniknąć pokusy nadużycia w polityce banków, liczących na pomoc państwa w wypadku kryzysu finansowego. Dzisiaj widać rolę tych badań w regulacjach makroostrożnościowych,

wprowadzanych na świecie od kilku lat, po kryzysie finansowym.

Potwierdzeniem wszechstronności Jeana Tirole’a jest jego wkład w innych (poza IO i teorią regulacji) obszarach nauk ekonomicznych. Zalicza się do tego na przykład:

- wprowadzenie nowych narzędzi teoretycznych do teorii gier i teorii projektowania mechanizmów;
- badanie wpływu efektu płynności na rynki finansowe i pośrednictwo finansowe, w szczególności model Holmströma-Tirole’a z 1997 r., dotyczący optymalnych wymogów kapitałowych instytucji finansowej;
- badanie błędów spekulacyjnych na rynkach finansowych, w szczególności wykazanie, iż w warunkach rynku zupełnego i zachowującego się racjonalnie nie mogą występować błędy spekulacyjne;
- badania w zakresie finansów przedsiębiorstw, których część znalazła się w książce „The Theory of Corporate Finance”, wydanej w 2006 r. (Princeton University Press); książka ta pozostaje do dziś jednym z najważniejszych zaawansowanych podręczników w zakresie finansów przedsiębiorstw.

Nie ma wątpliwości, co podkreślano w uzasadnieniu nagrody, iż Jean Tirole jest jednym z najbardziej wpływowych ekonomistów naszych czasów.

Zdjęcie ze strony uniwersytetu w Tuluzie: <http://www.univ-toulouse.fr/universite/actualites/jean-tirole-recoit-le-prix-nobel-d-economie-2014>

*Prof. dr hab. Krzysztof Jajuga
jest dyrektorem
Instytutu Zarządzania Finansami,
kieruje Katedrą Inwestycji
Finansowych i Zarządzania
Ryzykiem*

Tamara Chorążyczewska

POROZMAWIAJMY O JUBILEUSZU

W dniach 26-27 września 2014 r. Wydział Ekonomii, Zarządzania i Turystyki uroczystie obchodził jubileusz 45-lecia jednostki. W programie kilkudniowych obchodów znalazły się: koncert jubileuszowy pt. „Dire Straits symfonicznie” z udziałem zespołu Herdzina, Badacha i Napiórkowskiego (Filharmonia Dolnośląska w Jeleniej Górze), spotkanie władz uczelni i Wydziału EZiT z absolwentami, a także seminarium „Trzy generacje sukcesu”, w trakcie którego wybitni absolwenci przedstawili swoje osiągnięcia, przebieg kariery i czynniki decydujące o sukcesie zawodowym. Zwieńczeniem obchodów był Bal Absolwenta.

O tych niezapomnianych jubileuszowych dniach rozmawiamy z prof. Mieczysławem Morawskim – prodziekanem ds. promocji i rozwoju na Wydziale EZiT.

Minął już pewien czas od wrześniowych wydarzeń związanych z jubileuszem jeleniogórskiego wydziału. Jakie wspomnienia z tych dwu dni pozostały w Pana pamięci?

Właściwie jubileusz WEZiT trwał trzy dni, od 27 do 29 września 2014 r. Nieformalne spotkania gości, którzy przyjechali z całego świata, trwały bowiem aż do niedzieli. Z tych trzech pełnych wrażeń dni najbardziej utkwił mi w pamięci koncert, który uświetnił pierwszy dzień uroczystości.

Skąd przyszedł pomysł na koncert jubileuszowy?

Bardzo nam zależało, aby obchody 45-lecia naszego wydziału nie zamknęły się tylko w gronie jego pracowników i absolwentów, którzy do nas przyjadą m.in. na Bal Absolwenta. Pragnęliśmy, aby jubileusz ten zaangażował więcej osób. Postanowiliśmy zorganizować wydarzenie ważne dla całego środowiska jeleniogórskiego. Pomyślałem, że dobrym integrującym elementem będzie muzyka, która przyciąga uwagę wszystkich – tym bardziej, jeśli gra dobry zespół – i która dodaje splendoru wydarzeniu. Orkiestra symfoniczna, sala koncertowa, wybitni artyści – te elementy nadały uroczystości prawdziwie odświętną oprawę.

Obchody 45-lecia Wydziału EZiT rozpoczęliśmy w piątek, 26 września 2014 r. koncertem w jeleniogórskiej filharmonii, znanej jako Filharmonia Dolnośląska. Wspomniany koncert mia-

łem przyjemność prowadzić razem z panią redaktor lokalnej telewizji DAMI Kamilą Krawiecką-Bryl.

W swoim życiu zawodowym prowadziłem konferencje, seminaria, panele eksperckie, ale koncertu jeszcze nie, stąd może właśnie to wspomnienie z jubileuszu jest dla mnie najmocniejsze, najbardziej wyraziste.

Ile osób wysłuchało koncert?

Koncert miał charakter zamknięty, obowiązywały imienne zaproszenia. Jeleniogórska sala koncertowa im. Stefana Strahla mieści około 300 osób, nasz koncert wysłuchało ponad 250 gości, w tym oczywiście absolwenci wydziału. Trudno obchodzić jubileusz bez ludzi, którzy współtworzyli wydział. Dlatego nie zapomnieliśmy zaprosić na wieczorną galę wszystkich emerytów, zarówno pracowników administracyjnych, jak i naukowych. Wysoką rangę wydarzeniu nadali zaproszeni przedstawiciele władz samorządowych, wśród których nie zabrakło przedstawicieli urzędu marszałkowskiego województwa dolnośląskiego, Jeleniej Góry, w tym jej prezydenta, rady miasta, powiatu, radnych sejmiku wojewódzkiego. Uczestnikami koncertu byli również dyrektorzy szkół, z którymi współpracujemy, a wreszcie szefowie przedsiębiorstw, w tym również reprezentujący funkcjonującą przy wydziale Radę Menedżerów Biznesu i Administracji.

Miał Pan wpływ na repertuar tego koncertu?

Skąd pomysł zaproszenia do jego współorganizacji telewizji DAMI?

Już od przeszło dwóch lat aktywnie współpracujemy z lokalną telewizją DAMI, udało nam się wypracować skuteczną formułę współorganizowania wydarzeń promujących WEZiT. Uważam, że nasze wspólne działania wpisują się we współcześnie rozumianą promocję uczelni, która powinna opierać się nie tylko na udzielaniu wyczerpujących informacji o profilu nauczania, kierunkach studiów, oferowanych specjalnościach, ale także na organizowaniu wydarzeń budzących zainteresowanie młodych ludzi i odnotowywanych na profilach społecznościowych – twitterze, facebooku, rozpowszechnianych przez YouTube. Największą dotychczas wspólną imprezą TV DAMI i WEZiT-u był koncert zorganizowany w ramach juwenaliów na tzw. Jeleniogórskich Błoniach. Zaprosiliśmy piosenkarzy (w tym gwiazdę wieczoru – Cleo) i zespoły młodzieżowe. Na koncert przyszło ponad 20 tys. młodych ludzi – studentów, uczniów, a także mieszkańców Koliny Jeleniogórskiej. W wydarzenie mocno zaangażował się także nasz nowy samorząd studencki, przygotowując różne konkursy, skecze i zabawy. Koncert filmował także dron, dzięki któremu relacja zyskała unikatowe ujęcia. Udało się synergicznie połączyć nasze wysiłki i ich wynikiem było duży sukces medial-

Listy gratulacyjne z okazji Jubileuszu 45-lecia Wydziału od współpracujących z uczelnią firm odbiera dziekan prof. Marek Walesiak

ny, a tym samym promocyjny wydziału UE w Jeleniej Górze. Majowe Juwenalia A.D. 2014 były największą imprezą masową, jaką odnotowano w tym mieście w ostatnich kilkunastu latach.

Postanowiliśmy podjąć kolejne wspólne działanie z TV DAMI przy organizacji koncertu jubileuszowego. Telewizja pozyskała bardzo cenne osobowości muzyczne, które dodały splendoru wydarzeniu, był nim zespół Krzysztofa Herdzina (dyrygent), Kuby Badacha (wokalista) i Marka Napiórkowskiego (gitarzysta). Muzycy ci wraz z orkiestrą symfoniczną naszej filharmonii dali prawdziwie mistrzowski pokaz własnych interpretacji utworów kultowego zespołu Dire Straits. To był naprawdę świetny koncert, który trwał do godz. 22. Został nagrany w całości, a relacja z niego będzie zamieszczana w różnych mediach. Ważne jest również i to, że koszty wynajęcia sali koncertowej, udziału wspomnianych artystów i członków orkiestry oraz wydatki na plakaty i zaproszenia poniósł w całości nasz partner, czyli TV DAMI. W tym miejscu chciałbym podziękować jej prezesowi Panu Krzysztofowi Błażejczykowi oraz dyrektorowi Panu Leszkowi Jabłońskiemu.

Drugi dzień obchodów 45-lecia wydziału miał odmienny charakter. Był dniem Zjazdu Absolwentów WEZiT

Drugi dzień był wypełniony spotkaniami absolwentów z władzami uczelni i wydziału. Uroczystość zaszczylił obecnością Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. Andrzej Gospodarowicz. Był czas na przedstawienie historii i dokonania wydziału. Dziekan prof. Marek Walesiak zaprezentował nasze osiągnięcia pod względem naukowym, dydaktycznym, akredytacyjnym. Podkreślił, iż jesteśmy jedynym zamiejscowym wydziałem w Polsce posiadającym pełne uprawnienia akademickie w nadawaniu stopni naukowych.

Absolwenci wydziału to liderzy regionu

Nasz wydział ukończyło ponad 13 tys. absolwentów. Wymienię tylko kilka postaci, które były także obecne na koncercie jubileuszowym – pani dyrektor Filharmonii Zuzanna Dziedzic, były prezydent Jeleniej Góry – Marek Obrębalski, obecna zastępca prezydenta miasta pani Mirosława Dzika, pani dyrektor szpitala specjalistycznego MSWiA Elżbieta Zakrzewska, dyrektor Hotelu Orbis we Wrocławiu pan Zdzisław Ziomek, dyrektor Huty Legnica w ramach KGHM dr Artur Więznowski i wielu, wielu innych.

Nasi absolwenci osiągnęli przez te lata spektakularne sukcesy zawodowe, są znani i cenieni w regionie, w Polsce i za granicą.

Poza spotkaniem z władzami miasta i uczelni w ramach obchodów odbyło się także seminarium

Cieszę się, że udało mi do tej idei przekonać władze uczelni i wydziału. Już w maju br. rozmawiałem w tej sprawie z dr inż. D. Kwiatkowską-Ciotuchą, chcąc połączyć to wydarzenie z realizowanym przez naszą uczelnię Programem Absolwent. W tym miejscu dziękuję pani kierownik za okazane wsparcie. Seminarium nazwałem „Trzy generacje sukcesu”, bowiem faktycznie nasz wydział opuścili współcześni 30-, 40-, 50- latkowie i ci bardziej dojrzały. Udało mi się zaprosić do wystąpienia kilku przedstawicieli tych generacji.

Niezwykle barwna była prelekcja pana Wojciecha Halarewicza, naszego absolwenta, który obecnie pełni funkcję Vice President Communications Mazda Motor Europe GmbH.

Seminarzyści przedstawiali swoją drogę życiową, karierę zawodową, a także lata nauki na wydziale i ich wpływ na późniejsze osiągnięcia.

Niestety, z powodu ograniczeń czasowych nie wszyscy chętni mogli się wypowiedzieć. W dyskusji doszliśmy do zgodnego wniosku, że jako społeczność o wspólnych edukacyjnych korzeniach w pewien sposób się wyróżniamy – jesteśmy bardzo otwarci na świat, lubimy wyzwa-

nia, łatwo się adaptujemy. Sam jestem absolwentem tego wydziału i widzę tę wspólnotę charakterów. Może miała na to wpływ specyfika wydziału – to nieduży ośrodek, wszyscy dobrze się znamy, relacje z wykładowcami są bliskie. Może to góry wpłynęły także na to, że lubimy się i bawić, i pracować. Pociągają nas zmiany i wyzwania.

Jak Pan ocenia frekwencję i atmosferę zjazdu?

W zjeździe wzięło udział około 150 naszych absolwentów. Bardzo dużą rolę w jego organizacji odegrał pan dr Zygmunt Bobowski, który jako prezes nieformalnego Związku Absolwentów i Przyjaciół Wydziału utrzymuje bardzo dobre i liczne kontakty z szerokim gronem naszych byłych studentów. Dr Bobowski spotyka się z absolwentami nie tylko przy okazji jubileuszów i dzięki niemu informacja o wydarzeniu rozeszła się nie tylko przez Facebook, naszą wydziałową stronę, pocztę internetową, ale także dzięki nieformalnym kontaktom. Na balu, który miał miejsce tego samego dnia, bawiło się blisko 200 osób, to był naprawdę „wielki bal”.

Skąd przyjechali uczestnicy zjazdu? Z jakich zakątków świata? Kto był najstarszym absolwentem?

„Nasi” zjechali z całej Polski, Europy, w tym z Francji, Niemiec, Grecji, nawet zza oceanu, ze Stanów Zjednoczonych.

Wszyscy nadal czujemy się młodzi. Chociaż w porównaniu ze zjazdem związanym z obchodami 40-lecia, wydaje mi się, że tym razem większość była z nieco starszych roczników. Może po latach, mając 50 i więcej lat, człowiek docenia ludzi, wspomnienia, a 30-latkowie mają inne wyzwania przed sobą, bieżące sprawy nie dają czasu na świętowanie.

Kolejnym punktem jubileuszu był bal na 100 par

Bal odbył się w najbardziej reprezentacyjnym hotelu jeleniogórskim Hotelu Mercure. Zabawa trwała do 4 rano i była także okazją do cennych, choć nieformalnych rozmów. Udało mi się np. porozmawiać z panem Wojciechem Halarewiczem o konkretnych pomysłach na współpracę, np. organizację staży, wyjazdów studentów.

Po tak udanym spotkaniu jubileuszowym absolwenci zapewne pytali – co będzie dalej? Jakie są dalsze plany wydziału w tym obszarze?

W ramach Kuźni Kadr 7 realizujemy Program Absolwent. W trakcie seminarium z prezentacją wystąpiła dr Beata Pachnowska odpowiedzialna za realizację Programu. Zostały przedstawione różne propozycje. Po prezentacji rozmawiałem o dużych szansach zorganizowania weekendu absolwenta. Okazało się bowiem, że oprócz brania udziału w naszych uroczystościach absolwenci wydziału spotykają się regularnie w mniejszych gronach,

jako absolwenci danych roczników. Warto więc byłoby się spotykać w gronie absolwentów nie tylko z okazji jubileuszów, ale częściej. A także połączyć te wydarzenia z wykładami, warsztatami, grami zespołowymi, piknikiem. W USA siła uczelni polega m.in. na wspierających i utrzymujących z nimi kontakt absolwentach. To jest bezcenny kapitał relacyjny, który także i my zaczynamy budować.

Z obchodami jubileuszu połączyła się w sposób naturalny inauguracja roku akademickiego, która odbyła się w poniedziałek 29 września.

I tu nie zabrakło władz miasta, przedsiębiorstw i instytucji, a także – co ciekawe – licznie reprezentowanych dyrektorów jeleniogórskich szkół. Czy to także absolwenci wydziału?

Przyjeśliśmy w ostatnich latach zasadę zapraszania na uroczystości dyrektorów szkół, a w szczególności tych, z którymi podpisaliśmy porozumienia o współpracy. Wszystkie 10 naszych katedr podpisało umowy patronackie. Polega to na wyjazdach pracowników tych katedr na spotkania z młodzieżą, prowadzą oni wykłady, warsztaty, konkursy, zapraszają uczniów do nas. Przy okazji kampanii promocyjnych i rekrutacyjnych odwiedzają szkoły, zaczęliśmy jeszcze bardziej dbać o relacje z naszymi potencjalnymi kandydatami. Nasi studenci to w większości młodzież lokalna, z najbliższych okolic, z Jeleniej Góry i powiatu jeleniogórskiego. Ponadto są to młodzi ludzie z takich miejscowości, jak: Zgorzelec, Bolesławiec, Lwówek, Lubą, a także Legnica, Wałbrzych. To wada i zaleta tego wydziału, że ma charakter lokalny. Chcemy jednak, i aktualnie to robimy, znacznie poszerzyć krąg naszego oddziaływania.

Co do przedstawicieli instytucji i przedsiębiorstw – na kierowniczych stanowiskach jest wielu absolwentów naszego wydziału. Oprócz tego w tej kadencji stworzyliśmy Radę Menedżerów Biznesu i Administracji, w której biorą udział znamienite osoby pełniące funkcje w administracji państwowej, firmy organizujące staże dla naszych studentów, nasi sponsorzy. W ten sposób są oni zaangażowani w życie uczelni.

Główne obchody 45-lecia WEZiT za nami. Jakie są kolejne projekty promocyjne wydziału?

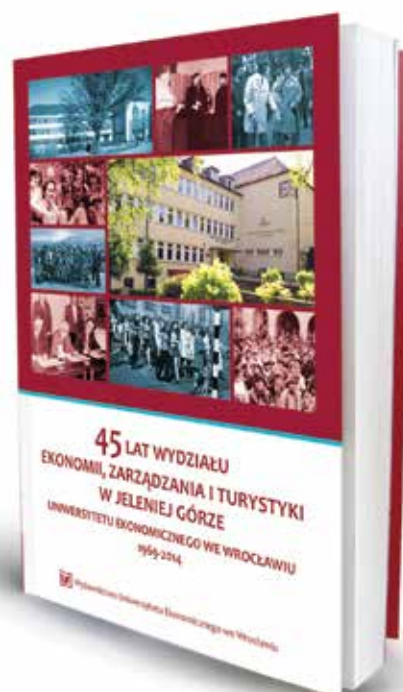
Mamy swój plan dotyczący przedsięwzięć marketingowych na najbliższe miesiące. Będą one coraz bardziej związane z kreowaniem i organizacją wydarzeń. Dochodzimy do wniosku, że muszą to być wydarzenia nie tylko edukacyjne, ale związane z obszarem wypoczynku, rekreacji, sportu. Wiemy, że młodzież z pokolenia Y jest już zupełnie inna. Ona chce łączyć harmonijnie naukę z możliwościami dobrej zabawy, dlatego np. organizujemy na wydziale wiele konkursów, m.in. Konkurs Wiedzy

Ekonomicznej, Konkurs Wiedzy Logistycznej.

Oczywiście będziemy obecni na targach edukacyjnych, targach pracy, w których już mamy zaplanowany udział na najbliższy rok. Dzięki współpracy z urzędami pracy przygotowujemy na Wydziale tzw. Targi Pracy. Zaplanowaliśmy wizyty w ponad 30 szkołach, co sprawdziło się już w ubiegłym roku, gdzie prezentujemy naszą ofertę edukacyjną. Chcemy zintensyfikować naszą działalność marketingową przez Internet. Mamy swój profil na facebooku, organizujemy tam kampanie promocyjne. Prowadzimy rozmowy z telewizjami, które mają potencjał informatyczny pozwalający na prowadzenie transmisji z wykładów, z konferencji poprzez Internet. W ten sposób z jednostki o charakterze lokalnym chcemy przekształcić się w wydział o zasięgu krajowym, a nawet zagranicznym. W taki otwarty sposób mamy zamiar transmitować Dzień Otwartych Drzwi wiosną przyszłego roku. Dzięki temu weźmie w nim udział znacznie więcej szkół, niż jest w stanie przybyć do siedziby wydziału. Myślimy też o przeprowadzeniu wideokonferencji z dyrektorami tych szkół.

Dziękujemy za rozmowę i życzymy kolejnych 45 lat i równie udanych jubileuszy Wydziału EZiT.

Zdjęcia Justyna Adamczuk

AKREDYTOWANY PROGRAM ACCA

Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu ze specjalną uwagą angażuje się w projekty będące inwestycją w edukację. W programach edukacyjnych przekazujemy wiedzę potwierdzaną międzynarodowymi certyfikatami. W czerwcu 2014 r. największa i najbardziej prestiżowa międzynarodowa organizacja zawodowa dla specjalistów z zakresu finansów, rachunkowości i zarządzania The Association of Chartered Certified Accountants (ACCA) uznała, że Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu spełnia wszystkie światowe normy i przyznała uczelni dwie akredytacje studiów na kierunku *finanse i rachunkowość* w ramach specjalności *rachunkowość i auditing* (studia I stopnia) oraz *rachunkowość międzynarodowa* (studia II stopnia) realizowanego na Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów. 31 października odbyła się oficjalna uroczystość przyjęcia naszej uczelni w poczet elitarnego grona ACCA.

Rozmawiamy z prof. Zbigniewem Lutym, inicjatorem przystąpienia do ACCA i twórcą akredytowanego programu studiów.

Jakie warunki trzeba spełnić by otrzymać Status Akredytowanego Programu ACCA (*ACCA Accredited Programme*)?

Akredytacja została przyznana w wyniku szczegółowej analizy sylabusu studiów oraz metod egzaminowania. Potwierdza ona bardzo wysoki, zgodny ze światowymi standardami poziom nauczania i gwarantuje odpowiedni nacisk na ćwiczenie praktycznych kompetencji poprzez analizę „case study” na zajęciach.

Warunkiem uznania przez ACCA akredytacji przedmiotów były treści wykładowe, forma prowadzonych wykładów i ćwiczeń, poziom rozwiązywanych problemów, a także sposób egzaminowania – spełniamy te światowe normy edukacji księgowych, albowiem programy na realizowanych przez nas specjalnościach są także zgodne z międzynarodowymi standardami edukacji zawodu

księgowego, opracowanymi i kwalifikowanymi przez właściwe komisje IFAC (The International Federation of Accountants (Międzynarodową Federację Księgowych zrzeszającą ponad 150 organizacji księgowych na świecie, w tym Stowarzyszenie Księgowych w Polsce). Akredytacja ACCA obejmuje 8 przedmiotów wykładanych w ramach specjalności *rachunkowość i auditing* (studia I stopnia) oraz *rachunkowość międzynarodowa* (studia II stopnia). Na specjalności *rachunkowość i auditing* akredytowane są następujące moduły: F1 – Accountant in Business, F2 – Management Accounting, F3 – Financial Accounting, F4 – Corporate and Business Law, F6 – Taxation; Na specjalności *rachunkowość międzynarodowa* akredytowane są następujące moduły: F1 – Accountant in Business, F2 – Management Accounting, F3 – Financial Accounting, F4 – Corporate and Business Law, F5 – Performance Management, F7 – Financial Reporting, F8 – Audit and Assurance.

Jakie korzyści dla uczelni i dla studentów wynikają z otrzymania akredytacji ACCA?

Można mówić o korzyściach wspólnych. Uniwersytet Ekonomiczny wchodzi do grona uczelni elitarnych w kształceniu kadr księgowych w Polsce. Do prowadzenia wykładów zapraszamy wybitnych praktyków, specjalistów rachunkowości, rewizji finansowej i podatków, gdyż to jest także uregulowane w umowie akredytacyjnej. Wysoki prestiż uczelni zachęca studentów do wybierania nas jako miejsca kształcenia. Wiemy, że trwa niź demograficzny i uczelnie walczą o studentów. Można zachęcać do studiowania oferując różne obszary wiedzy – nowe kierunki. My postanowiliśmy rozwijać kształcenie kadr księgowych, finansowych i zarządzania.

Studenci kończący kierunek finanse i rachunkowość oraz specjalności rachunkowość międzynarodowa otrzymują możliwość szybszego uzyskania certyfikatu drugiego poziomu ACCA. Z 9 egzaminów wymaganych do tego certyfikatu, studenci będą mogli akredytować 7. Pozostałe dwa egzaminy plus test z modułu etycznego studenci muszą zdawać bezpośrednio przed komisją egzaminacyjną ACCA. Egzamin odbywa się w języku angielskim. Dzięki akredytacji zostanie im do samodzielnego przygotowania jedynie moduł etyczny i materiał z modułu F9. Jeżeli natomiast studenci od razu będą chcieli podchodzić do egzaminu końcowego (III poziom) ACCA, mają możliwość akredytacji 8 przedmiotów. W sytuacji obowiązywania ustawy deregulacyjnej zawodów w Polsce, certyfikat potwierdzający kwalifikacje ACCA powinien być mocnym argumentem za zatrudnieniem posiadacza takiego certyfikatu. Biznes staje się coraz bardziej globalny, miesza się światowy kapitał, możemy mobilnie zmieniać pracę nie tylko w Unii Europejskiej, ale i w świecie, a Certyfikat ACCA jest rozpoznawalny w całym świecie. Ze danych statystycznych nt. wynagrodzeń wynika, że posiadacze certyfikatów ACCA osiągają wyższe wynagrodzenia niż inni pracownicy. Ma to związek zarówno z wysokimi kwalifikacjami i kompetencjami tych osób, jak i elitarności tak dobrze wyszkolonej kadry. Dzięki współpracy ACCA i Oxford Brookes University studenci mogą uzyskać tytuł licencjata (BSc) tego prestiżowego uniwersytetu. Warunkiem jest ukończenie poziomu Fundamentals (F1-F9) oraz napisanie pracy zaliczeniowej. Natomiast po zakończeniu pełnej kwalifikacji można ubiegać się o tytuł MBA Oxford Brookes University!

Do kogo jest adresowany program?

Program studiów akredytowanych przez ACCA kierujemy do studentów, którzy w przyszłości pragną pracować w rachunkowości i podatkach. Program kształcenia jest tak ułożony, że po studiach można wykonywać zawód księgowego, analityka finansowego, specjalisty rachunkowości zarządczej, doradcy finansowego zarządu itp. Zakres przekazanej wiedzy jest określony w programach kształcenia ACCA, a Uniwersytet Ekonomiczny zobowiązuje się je zrealizować.

Warunkiem, który studenci powinni spełnić jest znajomość j. angielskiego na poziomie co najmniej B2, żeby nie mieli problemów z przedmiotami wykładanymi w tym języku.

Jak w praktyce wygląda procedura egzaminu?

Dzięki przyznanej akredytacji studenci mają możliwość zdawania egzaminów F5-F8 na naszej uczelni. Egzamin trwa 3 godziny i 15 minut, składa się z co najmniej 5 zadań. Nie ma pytań testowych. Egzaminy z przedmiotów prowadzonych w j. angielskim odbywają się po angielsku.

Jakie są ścieżki uczestniczenia w programie?

Najbardziej efektywną ścieżką dla studenta jest wybór specjalności *rachunkowość i auditing* z wyborem przedmiotu specjalnościowego „podatki w rachunkowości”, a następnie, na studiach II stopnia – *rachunkowość międzynarodowa*. Daje to studentowi możliwość ubiegania się o 8 zwolnień.

Jakie są koszty?

W przeciwieństwie do innych programów studenci ponoszą koszty akredytacji dopiero w momencie, kiedy będą chcieli ubiegać się o zwolnienia, a nie przy wyborze specjalności. Umożliwiamy im niejako zdobycie prawa do zwolnień, z którego nie muszą skorzystać. Inne programy wymagają zapisania się do organizacji już przy wyborze specjalności. ACCA pobiera opłaty dopiero, gdy student będzie chciał do nich przystąpić. Może to nastąpić za dwa, trzy i więcej lat. Do opłat wlicza się opłatę wpisowego, roczną składkę oraz opłatę za poszczególne przedmioty w kwocie early. Należy pamiętać, że w większości przypadków opłaty egzaminacyjne są pokrywane przez pracodawców, którym zależy na uzyskaniu przez pracowników kwalifikacji ACCA (ma to miejsce wśród firm wielkiej czwórki, korporacji międzynarodowych z różnych sektorów np. usług outsourcingowych). Obecnie opłata rejestracyjna jest na poziomie £79, opłata roczna (składka członkowska) – £81, egzaminy £69-81 za każdy moduł.

Jak duża grupa osób w Polsce posiada certyfikaty ACCA?

Obecnie w Polsce jest 1400 osób – członków ACCA oraz 3200 studentów ACCA (osób, które zapisały się do ACCA i rozpoczęły proces zdobywania kwalifikacji).

Gdzie można dowiedzieć się więcej szczegółów?

Więcej szczegółów jest dostępnych na stronie <http://www.accapolska.pl> oraz na naszej stronie uczelnianej poświęconej ACCA : www.accounting.ue.wroc.pl

Wielka czwórka – określenie oznaczające cztery największe firmy zajmujące się audytem finansowym przedsiębiorstw. Wielką czwórkę tworzą: Deloitte, Ernst & Young, KPMG i PricewaterhouseCoopers

ORIENTACJA WSCHODNIA W EDUKACJI

Aktywna polityka pozyskiwania studentów, szczególnie zagranicznych, tworzenie międzynarodowych ścieżek studiów, integrowanie najnowszych trendów rozwojowych w programach nauczania, wspieranie mobilności studenckiej są niezbędne do rozwijania intelektualnego potencjału, kreatywności kolejnych młodych roczników studentów.

Zasoby edukacyjne z całego świata są w coraz większym stopniu swobodnie dostępne i interaktywne, jednak bezpośrednie kontakty z nauczycielem akademickim, z rówieśnikiem – studentem, będą zawsze wartością samą w sobie. Dlatego takim zbliżeniom sprzyjają obcojęzyczne programy edukacyjne realizowane na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu, na których studia podejmują osoby z różnych stron świata. Na kierunku Business Informatics mobilizujemy się do takiej międzynarodowej współpracy, wiedząc, że wymaga ona zarówno określonej wiedzy tematycznej, branżowej, jak i rozwijania umiejętności językowych oraz relacji społecznych i kulturowych.

Rozmowa z prof. Mieczysławem Owocem

Kierunek *informatyka w biznesie* pojawił się w naszej ofercie w 2010 roku. Uniwersytet Ekonomiczny był prekursorem tego kierunku na rynku edukacyjnym. Na czym polegał nowatorski charakter tej inicjatywy?

Przygotowując w Instytucie Informatyki Ekonomicznej program nowego kierunku, chcieliśmy połączyć własne doświadczenia zawodowe z informatyki z naukami dotyczącymi finansów i biznesu, dostrzegając rynkową potrzebę na specjalistów o interdyscyplinarnych umiejętnościach dla dynamicznie rozwijającej się branży IT. Nasz pionierski projekt BIN-NET (Business Informatics Network in Common Europe), realizowany w latach 2004-2007 z partnerami z Austrii, Irlandii, Portugalii, Republiki Czeskiej, Węgier, Polski, Rumunii i Słowacji miał na celu opracowanie programu studiów dla magisterskiego stopnia studiów (Master Degree Studies) na kierunku *Business Informatics (informatyka ekonomiczna)*. Współpracując z takimi uczelniami, jak Universität Wien (główny koordynator projektu), z Dublin City University, Escola Superior de Tecnologia Setubal, Vysoká Škola Ekonomická v Praze, Univerzita Komenského v Bratislave, University of West Hungary, Sopron Uni-

versitatea Politehnica Bucuresti, Universitatea „Lucian Blaga”, Sibiu i Politechniką Gdańską, zapoznaliśmy się z profilami studiów i ze standardami opracowanymi na tych uczelniach i przygotowaliśmy program, myśląc o wspólnej europejskiej przestrzeni edukacyjnej. Doświadczenia zdobyte podczas tego projektu zainspirowały nas do uruchomienia kolejnego kierunku – właśnie *informatyka w biznesie*. Zgłosiliśmy program do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (takie wtedy były warunki legislacyjne) i uzyskaliśmy zgodę na jego wprowadzenie. Rekrutowaliśmy od 2010 r. równolegle na oba stopnie studiów. Od roku 2011 prowadzimy także studia w języku angielskim na studiach licencjackich. Adresujemy nasz program do osób chcących zdobyć umiejętności w dziedzinie informatyki stosowanej, łącząc tę wiedzę z zarządzaniem. Nowatorskość naszego projektu polegała na uwzględnieniu w procesie edukacji współpracy z praktykami. Mamy zawarte umowy z liderami na rynku informatycznym: z IBM, SAP, Oracle, TETA. Konsultujemy z nimi różne elementy dydaktyczne, umożliwiamy studentom udział w wykładach specjalistycznych organizowanych przez przedstawicieli tych instytucji. Cieszą się one dużym zainteresowaniem studentów. Warto podkreślić, że nasi studenci uczestniczący w szkoleniach, warsztatach przygotowanych przez praktyków osiągają (w różnych rankingach i konkursach) równie dobre wyniki, jak studenci Politechniki Wrocławskiej.

Nauczanie informatyki gospodarczej – biznesowej, należy do dość skomplikowanych i trudnych wyzwań w nowoczesnym systemie edukacji. Mamy do czynienia ze skrzyżowaniem kilku dziedzin, w tym: ekonomii, zarządzania, nowoczesnych technologii komputerowych, komunikacji i innych. Dodatkowo dziedziny te bardzo szybko się „starzeją” w zakresie teorii i praktyki. Cieszy natomiast stale rosnące, zgłaszane przez biznes zapotrzebowanie na absolwentów posiadających taką interdyscyplinarną wiedzę i kwalifikacje.

Dlatego tak cenny w naszym projekcie jest udział wybitnych ekspertów i specjalistów zagranicznych, których zachęcamy do tworzenia atrakcyjnego programu. I mamy już dobre praktyki z ekspertami będącymi liderami oprogramowania w takich firmach, jak IBM, Oracle, SAP AG, TETA.

Ważnym elementem edukacji są staże i praktyki. Jak kształtuje się ta oferta?

Opracowując program studiów, staraliśmy się wdrożyć standardy i najlepsze praktyki europejskie, dostosowując się do potrzeb przedsiębiorstw i instytucji, wprowadziliśmy też rozwiązania umożliwiające mobilność studentów i kadry dydaktycznej. W naszym programie uwzględniliśmy różne formy aktywnych praktyk – są realizowane wspólnie z najbardziej liczącymi się w branży firmami: wymienionymi poprzednio, z Volvo, a także z partnerami akademickimi: Uniwersytetem w Lipsku

(Niemcy) i Shippensburg University (USA). Klasyfikujemy je następująco:

- projekty przemysłowe (zakładamy pracę zespołową) – problemy są publicznie dyskutowane, studenci przygotowują potencjalne rozwiązania tych problemów,
- staże dla studentów – w ramach tematu pracy dyplomowej student ma możliwość praktycznego zapoznania się z bieżącymi problemami firmy i proponowania rozwiązań,
- wspólne zajęcia – praktycy realizują wykłady, warsztaty na określone tematy,
- certyfikaty – dla ambitnych studentów zainteresowanych uzyskiwaniem określonych kompetencji informatycznych.

Mamy już przykłady prac dyplomowych, które były realizowane właśnie we współpracy z praktykami. Jeden z moich dyplomantów opracował program mogący znaleźć zastosowanie w działach promocji i zarządzania kadrami. Studenci uczestniczyli w warsztatach *Design Thinking* – jest to technika stosowana (m.in. w firmie SAP) przy tworzeniu innowacyjnych rozwiązań informatycznych, które koncentrują się na zrozumieniu problemów i potrzeb użytkownika. W związku z przystąpieniem Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu do programu SAP University Alliances studenci naszej uczelni zostali zaproszeni do złożenia aplikacji do wydarzenia SAP InnoJam 2013, odbywającego się w ramach Targów CeBit 2013 w Hanowerze. W konkursie startowała nasza 11-osobowa grupa studentów. Czwórka studentów znalazła się międzynarodowej grupie najlepszych, wygrywając konkurs SAP InnoJam. Także w kolejnych zwycięskich drużynach byli nasi reprezentanci.

Jakie jest zainteresowanie młodzieży tym kierunkiem – jego wersją polską i angielską?

Kiedy startowaliśmy z programem w 2010 r., przyjęliśmy 20 osób. W kolejnych latach zainteresowanie wzrosło. Studenci coraz bardziej interesują się angielskojęzyczną wersją programu. Dostrzegamy również wyraźne zainteresowanie obcokrajowców, m.in. ze wschodu Europy – mamy grupę Ukraińców, ale także studentów ze strefy arabskiej.

Program naszego kierunku ewoluował, scalaliśmy pewne przedmioty, aby uzyskać efekt edukacyjny przyjazny studentowi. Mamy obecnie produkt zawierający zrównoważony zestaw kursów z zarządzania i informatyki oraz zajęć praktycznych. Oczywiście cały czas pracujemy nad jego jakością, rodzajem szkoleń, materiałami edukacyjnymi. Przygotowaliśmy specjalny plan zwiększenia mobilności naszych studentów, gdyż dostrzegamy zalety wymiany studentów na semestr czy rok między uczelniami, poza Erasmusem+, zgłosiliśmy go do NCBR. Otrzymaliśmy pozytywne opinie, ale zabrakło nam w ocenie

kilku punktów. Nie rezygnujemy, chcemy poprawić słabsze elementy i ponownie złożymy nasz projekt.

Kierunek informatyka w biznesie uruchomił we mnie mnóstwo potencjału w dziedzinach, które wcześniej uważałem za mało interesujące. W trakcie studiów nauczyłem się zarówno aspektów technicznych, jak i biznesowych, bez których ciężko zaistnieć na rynku. Uzyskałem również certyfikat z administracji baz danych oferowany przez firmę IBM. Ale to nie wszystko. Uczelnia umożliwiła nam wyjazd na targi CeBIT do Hanoweru, w ramach których uczestniczyliśmy w konkursie SAP Innojam 2013. Dzięki determinacji całego zespołu zwyciężyliśmy (...).

Latem br. był Pan Profesor z misją edukacyjną w Chinach. Jakie instytucje Pan zachęcał do podjęcia współpracy z naszym Uniwersytetem?

Idąc za przykładem anglojęzycznego projektu edukacyjnego na kierunku *finanse*, rozwijanego pod opieką prof. Krzysztofa Jajugi, również postanowiliśmy zachęcić studentów chińskich do studiów na kierunku *Business Informatics*. Dzięki podpisanej umowie z Polsko-Chińską Izba Przemysłową z siedzibą w Warszawie udało nam się wspólnie przygotować cykl wizyt promocyjnych, mających na celu rekrutowanie studentów chińskich na studia na naszej uczelni.

Odwiedziliśmy kilka uczelni na wschodzie Chin (Liaoning Vocal College w Shenyang, Henan University w Zhengzhou, Shangdan Vocal College w Rushan, Anhui Foreign Language University w Hefei i Foshan College w Kantonie) – przeprowadziliśmy wiele rozmów z władzami uczelni i lokalnymi władzami administracyjnymi, zapoznaliśmy się z tematyką programów wykorzystywanych w tych uczelniach. Rozmawialiśmy z kandydatami zainteresowanymi studiami u nas. Zaciekała ich nasza propozycja.

Byliśmy także gośćmi w Ambasadzie RP w Beijing, w trzech konsulatach i w Biurze Współpracy Zagranicznej w Hefei. Tam uzyskaliśmy informacje nt. zasad, na jakich kandydaci z Chin mogą podjąć studia w Polsce, na naszej uczelni, np. jakie dyplomy ukończenia szkoły

średniej będziemy uznawać. Zakładamy oczywiście, że studia podejmą u nas studenci studiujący informatykę czy zarządzanie, uczelnia nasza podjęła wysiłek uznawalności doświadczeń zawodowych, więc możemy przyjmować na studia także osoby z takimi kwalifikacjami. Bardzo pomocna podczas pobytu była Renata Szostek – asystentka prezesa Polsko-Chińskiej Izby Przemysłowej, która organizowała nam spotkania.

Kto w Chinach będzie rekrutował potencjalnie zainteresowanych?

Polsko-Chińska Izba Przemysłowa zadeklarowała pomoc w zbieraniu ofert chętnych na studia. My będziemy analizować złożone przez kandydatów deklaracje, na Skypie przeprowadzimy rozmowy kwalifikacyjne (m.in. sprawdzimy umiejętności językowe). Pracownicy Polsko-Chińskiej Izby Przemysłowej obiecywali zaangażować się, by przygotować Chińczyków na spotkanie z inną kulturą i do pobytu w Polsce.

Proszę kilka słów o osobistych wrażeniach z Chin.

To moja druga wizyta w Chinach. Jestem oczywiście pod wrażeniem wielkości miast, odległości, cywilizacyjnego, infrastrukturalnego rozmachu, ale podziwiam ich kulturę, wyjątkowość sztuki, piękno kaligrafii, a także pielęgnowanie rytuałów. Zauważyłem, jak ważne jest u nich poczucie grupowej tożsamości. Chińczycy uwielbiają spotykać się w miejscowych parkach, aby wspólnie ćwiczyć, tańczyć.

Wrażenia z bezpośrednich spotkań są bardzo dobre. W Chinach byliśmy przyjmowani serdecznie, nasza obecność na odwiedzanych uczelniach była odnotowywana zarówno po chińsku, jak i po angielsku, a czasami nawet po polsku (i to bezbłędnie). Mieliśmy spotkania w dużych salach, zainteresowanie naszą ofertą też było duże. Myślę, że pokazaliśmy nasz potencjał, zaciekawiliśmy młodzież Polską, Europą. I mieliśmy w październiku wizytę naukowców z Chin, co potwierdza pozytywny odbiór naszej inicjatywy.

Ale ludzi Wschodu cechuje cierpliwość – trzeba pamiętać o dalekosiężnym celu w codziennym "zabieganiu" (*da chu zhuoyan, xiao chu zhuoshou*).

*Prof. Mieczysław Owoc w Instytucie Informatyki
Ekonomicznej kieruje Katedrą Systemów
Inteligencji Biznesowej,
jest opiekunem merytorycznym programu
"Informatyka w biznesie" (opcja angielska).*

WYJĄTKOWY PROGRAM EDUKACYJNY

W październiku 2012 r. podczas wizyty przedstawicieli Kazańskiego Federalnego Uniwersytetu rektor uczelni – prof. Ilshat Gafurov oraz rektor – prof. Andrzej Gospodarowicz, podpisali umowę o współpracy obu uczelni w zakresie naukowym, badawczym i dydaktycznym.

Profesor Venera Vagizowa z rektorem prof. Andrzejem Gospodarowiczem

Efektem pracy dr hab. Grażyny Woźniewskiej, prof. UE i dr Joanny Koczar była podpisana w 2013 r. dodatkowa umowa, uzupełniająca umowę pierwotną, która uszczegółowiła zakres współpracy w obszarze dydaktycznym i warunki udziału studentów Kazańskiego Uniwersytetu w kształceniu na naszym uniwersytecie. 1 października 2014 r. grupa studentów rosyjskich rozpoczęła tu studia w programie *Banki i pozostałe sektory gospodarki*.

Rozmawiamy z prof. Venerą Vagizową – kierownikiem Katedry Bankowości Kazańskiego Federalnego Uniwersytetu, koordynatorem KFU współpracy między naszymi uczelniami.

W 2012 r. nasze uczelnie podpisały umowę o współpracy. Jakie jest zainteresowanie rozwijaniem takich kontaktów na Pani Uniwersytecie?

Samo podpisanie oficjalnej umowy nie daje gwarancji, że współpraca będzie się rozwijać. Konieczne jest zaangażowanie osób, które będą aktywnie działały. I tak się właśnie stało, zarówno w Polsce, jak i u nas. Z inspiracji rektora prof. Andrzeja Gospodarowicza oraz współpracy pracowników katedr bankowości obu naszych uczelni przez dwa lata

zorganizowaliśmy naprzemiennie konferencje naukowe, w których uczestniczyli także pracownicy naszych uniwersytetów. Miałam okazję przedstawienia przed naukowcami z Polski kilku prezentacji. Uznaliśmy, że taka formuła wymiany poglądów, porównywania i ocen zjawisk w obszarze bankowości się sprawdza, dlatego na 2015 r. zaplanowaliśmy kolejną konferencję – tym razem w Kazaniu. Równolegle, uważając, że nie powinniśmy zawęzić się tylko do relacji między naukowcami, pracowaliśmy nad koncepcją programu edukacyjnego. Zauważyliśmy duże zainteresowanie studentów tematyką banków w Europie, co zainspirowało nas oraz prof. Grażynę Woźniewską i dr Joannę Koczar do przygotowania wyjątkowego programu edukacyjnego pn. *Banki i pozostałe sektory gospodarki*.

Czego oczekują studenci Uniwersytetu Kazańskiego po studiach w Polsce? Proszę o informacje na temat programu studiów.

Adresatem projektu są studenci, którzy mają za sobą czteroletni etap studiów licencjackich. Są to więc studia magisterskie. Przygotowując

program, dokonaliśmy porównania i analizy zakresu wykładanych treści na obu naszych uczelniach. Wybraliśmy przedmioty, które są kontynuacją kształcenia realizowanego na Kazańskim Uniwersytecie, wzbogacając je o treści waszych programów, szczególnie akcentując poszerzanie umiejętności i zdobywanie kwalifikacji oczekiwanych przez międzynarodowe instytucje inwestujące w Rosji i Autonomicznej Republice Tatarstanu. Program ma za zadanie przygotować absolwentów zdolnych do podjęcia pracy w firmach wymagających od pracowników zawodowych kwalifikacji obowiązujących w światowym biznesie. Zajęcia są prowadzone w językach angielskim i rosyjskim. Efektem naszych starań jest przyjazd 14-osobowej grupy studentów, którzy w tym roku akademickim zainicjowali nasz edukacyjny projekt. Podjęcie przez studentów decyzji o studiach na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu poprzedzone było rozpoznaniem w Internecie informacji o waszym mieście i uczelni, studenci rozmawiali także ze swoimi znajomymi, którzy byli w Polsce. Z rozmów z nimi wynikało, że są pod wrażeniem profilu edukacyj-

Dr Joanna Koczar z grupą studentów Kazańskiego Uniwersytetu

nego, szerokiej oferty kształcenia, zasobów biblioteki, sfery infrastrukturalnej i wielowymiarowej aktywności studenckiej. Fakt, iż Państwa Uniwersytet ma kilkudziesięcioletnią tradycję, był także dodatkowym atutem przemawiającym za podjęciem studiów właśnie tutaj.

Do Polski przyjechali studenci, którzy rok temu zdecydowali się właśnie na studia magisterskie, z których semestr odbywać mają w Polsce. Tutaj będą zbierać materiały do pracy dyplomowej, będą mieli dostęp do bazy danych, do literatury. Wartością dodaną są także kontakty z wykładowcami i ze studentami polskimi oraz z obcokrajowcami uczestniczącymi w programie Erasmus. Studenci zapoznają się z dorobkiem kulturalnym Waszego kraju, tradycjami uniwersyteckimi (wiem, że z podziwem oglądali środowiskową inaugurację roku akademickiego na wrocławskim Rynku – orszak rektorów, wysłuchali pieśni *Gaudeamus igitur* w wykonaniu chórów). Dla młodych osób, chcących rozwijać swoje kariery zawodowe w środowisku międzynarodowym, są to doświadczenia bezcenne.

Udział w programie zostanie po-

Wrocław jest dla tej młodzieży swoistym oknem na Europę

twierdzony specjalnym certyfikatem wydanym przez Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu – uczelnię unijną; liczymy, że dla naszych studentów będzie to dodatkowy dokument ceniony przez pracodawców. Nie ukrywam, że Polska, Wrocław jest dla tej młodzieży swoistym oknem na Europę, na świat. Także nasz Kazański Federalny Uniwersytet ceni sobie ten międzynarodowy wątek współpracy i myślimy o rozwijaniu tego projektu – w perspektywie chcielibyśmy, by studenci otrzymywali dwa dyplomy obu naszych uczelni.

Jakie są pierwsze wrażenia studentów po konfrontacji internetowych wyobrażeń z rzeczywistością tu, na miejscu?

Mam tylko dobre informacje zwrotne. Studenci zostali bardzo serdecznie przyjęci zarówno w Biurze Współpracy Międzynarodowej, jak i przez polskich studentów. Są bardzo zadowoleni z poziomu zajęć realizowanych po angielsku, które prowadzi dr Dariusz Garczyński, dr

Patrycja Kowalczyk-Rólczyńska, dr hab. Grzegorz Michalski, prof. UE, dr hab. Andrzej Niesler, prof. UE, dr Bożena Ryszawska, dr hab. Marzena Stor, prof. UE, a także dr hab. Dariusz Wawrzyniak, prof. UE. Podkreślają, że wykładowcy zrozumiale i opisowo wyjaśniają omawiane zjawiska, studenci mogą więc rozwijać swoje umiejętności językowe, poszerzać specjalistyczną terminologię. Cenią też sobie wykłady w naszym ojczystym języku, także coraz lepiej – w bezpośrednich relacjach – radzą sobie z językiem polskim. Pod opieką dr Joanny Koczar z Katedry Teorii Rachunkowości i Analizy Finansowej, będącej także koordynatorem ds. kontaktów z Europą Wschodnią (w Biurze Współpracy Międzynarodowej), z którą mają zajęcia, zwiedzają Wrocław, poznają polskie realia. I właśnie podczas wizyty na targu, gdzie się sprzedaje warzywa i owoce, studenci ze zdumieniem zauważyli jabłka „antonówka”, będące bardzo starą odmianą jabłoni domowej wyhodowanej właśnie w okolicach Kazania. Studenci jednak zdecydowali się kupić jabłka polskich producentów i obiecywali, że te owoce będą gościem w ich codziennym jadłospisie.

EUROPEJSKI CERTYFIKAT BANKOWCA

MOŻESZ ZDOBYĆ U NAS

1 kwietnia 2014 roku Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu podpisał umowę ze Związkiem Banków Polskich, na podstawie której uczelnia nabyła prawo do organizowania egzaminów uprawniających do ubiegania się o stopnie zawodowe: Dyplomowanego Pracownika Bankowego oraz Certyfikowanego Konsultanta ds. Finansowych, zgodnie z wymogami Systemu Standardów Kwalifikacyjnych w Bankowości Polskiej. Uniwersytet Ekonomiczny nabył również prawo do organizowania egzaminu na Europejski Certyfikat Bankowca ECB EFCB w ramach Systemu Standardów Kwalifikacyjnych w Bankowości Polskiej. Bezpośrednim wykonawcą umowy jest Katedra Bankowości na Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

Rozmowa z dr Justyną Zabawą, koordynatorem merytorycznym projektu ECB/UE • Wro.

Dlaczego Uniwersytet Ekonomiczny zdecydował się na podpisanie umowy ze Związkiem Banków Polskich, na podstawie której uczelnia otrzymała usprawnień do organizowania egzaminu Europejski Certyfikat Bankowca. Proszę przybliżyć nam ideę tego certyfikatu.

Europejski Certyfikat Bankowca to niepowtarzalna szansa na zwiększenie kwalifikacji zawodowych, dla tych wszystkich osób, które już pracują w sektorze finansowym lub też planują związać swoją przyszłość zawodową z sektorem bankowym. Zmieniające się wa-

runki funkcjonowania współczesnych banków determinują wymagania stawiane pracownikom tych instytucji. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom pracowników instytucji finansowych oraz w związku ze zmianami wynikającymi z uczestnictwa Polski w Unii Europejskiej, Związek Banków Polskich podjął decyzję o włączeniu się do Systemu Standardów Europejskiego Certyfikatu Bankowca The European Foundation Certificate In Banking (ECB EFCB). Europejski standard kwalifikacji bankowych opracowywany został przez European Banking and Financial Services Training Association (EBTN). EBTN jest organizacją non-profit zrzeszającą główne bankowe instytucje szkoleniowe w Europie w takich krajach, jak np.: Belgia, Bułgaria, Cypr, Dania, Fin-

landia, Francja, Grecja, Hiszpania, Holandia, Irlandia, Malta, Niemcy, Polska, Portugalia, Rosja, Rumunia, Serbia, Słowacja, Słowenia, Szkocja, Węgry, Włochy.

System Standardów Kwalifikacyjnych w Bankowości Polskiej funkcjonuje pod patronatem Związku Banków Polskich. Jest to system certyfikacji służący stałemu podnoszeniu kwalifikacji zawodowych kadr finansowych w Polsce. System Standardów działa pod egidą Komitetu ds. Standardów Kwalifikacyjnych w Bankowości Polskiej przy ZBP.

I od kwietnia 2014 r. także nasza uczelnia jest uczestnikiem Systemu Standardów Kwalifikacyjnych w Bankowości Polskiej.

Jakie inicjatywy realizuje Katedra Bankowości, by umożliwić uzyskanie standaryzowanych certyfikatów?

Inicjatywy Katedry Bankowości Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu dedykowane Europejskiemu Certyfikatowi Bankowca realizowane są w ramach projektu ECB/UE • Wro. Głównym elementem projektu ECB/UE • Wro jest możliwość przeprowadzania przez Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu egzaminu ECB. Dodatkowo zaproponowano pakiet inicjatyw wspierających pozyskanie wiedzy merytorycznej niezbędnej do uzyskania Europejskiego Certyfikatu Bankowca. W pakiecie są dedykowane studia podyplomowe (przede wszystkim dla pracowników banków, ale nie tylko), a także specjalność bankowości wybierana na kierunku *finanse i rachunkowość* w roku akademickim 2014/2015 (dla studentów II stopnia studiów). Specjalność ta adresowana jest do studentów zainteresowanych zdobyciem oraz poszerzeniem wiedzy i umiejętności w obszarze bankowości oraz osób, które planują

związać swoją karierę zawodową z sektorem bankowym lub też innymi instytucjami finansowymi na współczesnych europejskich rynkach finansowych. Warto podkreślić, że zaproponowane inicjatywy wspierające są działaniami własnymi, zainicjowanymi i realizowanymi przez Katedrę Bankowości naszego Uniwersytetu.

Jakie są cele Systemu Standardów Kwalifikacyjnych w Bankowości Polskiej?

Znormalizowanie reguł, ocen, kwalifikacji otwiera wiele możliwości osobom posiadającym taki system wartości. Instytucja zatrudniająca wie, że kandydat ma standaryzowane kwalifikacje zawodowe, wiedzę, umiejętno-

EUROPEJSKI CERTYFIKAT
BANKOWCA

ECB

STOPIEŃ
W DOBRYM
KIERUNKU

egzamin ECB/EFCB
specjalność
studia
podyplomowe

www.ecb.ue.wroc.pl

ści i oczekiwaną, uniwersalną postawę profesjonalisty, musiał bowiem przejść selekcję podczas obiektywnego i standaryzowanego procesu egzaminowania. Dla instytucji finansowych standardy kwalifikacyjne są obiektywną miarą jakości systemu szkoleniowego, są dostosowane do ich potrzeb, łączą teorię (egzamin) z praktyką (ocena pracodawcy), są uniwersalnym narzędziem wspierającym politykę kadrową i zarządzanie jakością, a także będąc zgodne z Europejskimi Ramami Kwalifikacji umożliwiającą w krajach Unii Europejskiej porównywanie kwalifikacji pracowników. W przypadku pracowników banków i osób zainteresowanych ścieżką rozwoju w sektorze finansowym standardy kwalifikacyjne pozwalają im poznać nowoczesne podejścia do prowadzenia działalności bankowej, zorientowanej na klienta, koniecznej dla profesjonalnej obsługi klientów bankowych, podnieść kwalifikacje, a także udokumentować swoją wiedzę dzięki otrzymaniu międzynarodowego certyfikatu w języku angielskim firmowanego przez EBTN European Banking & Financial Services Training Association, a więc zwiększyć szansę pracy na europejskich rynkach finansowych.

Jakie stopnie zawodowe są uznawane przez pracodawców?

System Standardów Kwalifikacyjnych dzieli wymagania i kwalifikacje merytoryczne pracowników banków na poziomy, które odpowiadają określonym stopniom zawodowym. Podstawowym stopniem jest Dyplomowany Pracownik Bankowy, który można uzyskać po ukończeniu Studium Bankowości lub egzaminie na Europejski Certyfikat Bankowca EFCB. Wymagany jest również 2-letni staż pracy w sektorze finansowym. Warto zwrócić uwagę na to,

iż uzyskanie certyfikatu ECB, jako jednego z warunków obowiązujących, jest możliwe wcześniej, jeszcze przed podjęciem pracy w bankowości, np. już w trakcie studiów na kierunku finanse i rachunkowość. Kolejne stopnie mają już charakter specjalizowany i mieszczą się w obszarze analizy kredytowej i fundamentalnej lub operacji bankowych. Oba uzyskać stopnie specjalistyczne trzeba zdać egzamin pisemno-ustny oraz wykazać się minimalnym, wymaganym przez pracodawcę, stażem pracy. W ramach standardów istnieje również stopień Certyfikowanego Konsultanta ds. Finansowych. Jest on uzyskiwany po zdaniu egzaminu pisemno-ustnego oraz potwierdzenia przynajmniej 6-miesięcznego stażu pracy w sektorze bankowym. Brana pod uwagę jest również ocena pracodawcy dotycząca umiejętności i postaw pracownika starającego się o ten stopień.

Poznaliśmy już zalety i perspektywy posiadania EFCB, jaką ścieżkę do zdobycia tego certyfikatu zbudowała nasza uczelnia?

Proponujemy trzy formy edukacji, dzięki którym można przystąpić do egzaminu ECB EFCB. Przygotowaliśmy specjalny program dla studentów II stopnia kierunku *finanse i rachunkowość* na specjalności bankowość, który został zharmonizowany z wymaganiami egzaminacyjnym Europejskiego Certyfikatu Bankowca, co potencjalnie umożliwia studentom jego uzyskanie. W programie specjalności znalazły się przedmioty korespondujące z aktualnymi tendencjami w sektorze bankowym. Zaproponowana przespółowa metodyka dydaktyczna pozwoli na zapewnienie wysokiej skuteczności przekazywania wiedzy i doskonalenia umiejętności. Podjęta w ramach specjalności współpraca międzyinstytutowa (Instytut Finansów i Instytut Rachunkowości) zapewnia wy-

soki poziom interdyscyplinarności i jakości merytorycznej.

Proponujemy także studia podyplomowe pn.: *Bankowość. Europejski Certyfikat Bankowca* realizowane wspólnie przez kadrę naukowo-dydaktyczną naszego Uniwersytetu i pracowników instytucji finansowych. Studia adresowane są przede wszystkim do pracowników sektora bankowego różnych szczebli, którzy chcą przygotować się do egzaminu na Europejski Certyfikat Bankowca i starać się o uzyskanie stopnia zawodowego Dyplomowanego Pracownika Bankowego. Grupą docelową są także osoby, które chcą podnieść swoje kwalifikacje zawodowe i szanse pracy na europejskich rynkach finansowych oraz studenci i absolwenci (dowolnego kierunku), zainteresowani karierą w polskich i europejskich instytucjach finansowych.

Zgodnie z obowiązującymi w naszej uczelni procedurami na podstawie trwałego dorobku zawodowego lub wynikającego z innych doświadczeń życiowych oferujemy również egzamin dla osób przygotowujących się w tzw. trybie eksternistycznym. Egzamin przeprowadzany jest w formie testu składającego się ze 100 pytań jednokrotnego wyboru. Czas egzaminu to 120 min. Wynik egzaminu jest pozytywny, gdy zdający otrzyma min. 60 pkt (60% prawidłowych odpowiedzi). Ponadto osobom, które nie zdały egzaminu, przysługuje prawo do udziału w jednym nieodpłatnym egzaminie poprawkowym w ciągu roku od daty poprzedniego egzaminu.

Wszystkie informacje na temat projektu ECB/UE ● Wro: www.ecb.ue.wroc.pl

25 LAT PRZEMIAN RYNKOWYCH W POLSCE

W 1989 roku pakiet reform gospodarczo-ustrojowych, zwany planem Balcerowicza, rozpoczął nowy okres w najnowszej historii naszego kraju – okres przemian, które były naturalnym i koniecznym dopełnieniem początku transformacji politycznej, czyli rozpoczęcia budowy demokratycznego społeczeństwa obywatelskiego. 25-lecie tamtych ważnych wydarzeń stało się przyczynkiem do zorganizowania konferencji upamiętniającej oraz podkreślającej doniosłość zmian roku 1989 oraz późniejszego okresu transformacji. Konferencja odbyła się 19 listopada bieżącego roku w Warszawie.

Inicjatorem przedsięwzięcia była Konferencja Rektorów Uczelni Ekonomicznych, w skład której wchodzi prof. dr hab. Andrzej Chochół – rektor Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, prof. dr hab. Marian Gorynia – rektor Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu, prof. dr hab. Andrzej Gospodarowicz – rektor Uniwersytetu

Ekonomicznego we Wrocławiu, prof. dr hab. Tomasz Szapiro – rektor Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz prof. dr hab. Leszek Żabiński – Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach. Na miejsce spotkania najwybitniejszych przedstawicieli nauki i praktyki wybrano Szkołę Główną Handlową, a za główny cel

konferencji obrano wskazanie tych ekonomicznych i społecznych determinant polskich przemian, które potwierdziły swój ogólny charakter w dwudziestopięcioletniej perspektywie analiz procesów transformacyjnych w krajach postkomunistycznych.

Patronat nad obradami objął Prezydent RP Bronisław Komorowski. Prezydent przyjął także zaproszenie i zaszczycił zebranych wystąpieniem inauguracyjnym, w którym nawiązał do wydarzeń sprzed 25 lat, m.in. przypomniał, że działacze związkowi nie byli w stopniu wystarczającym przygotowani do głębokiego przekształcania ustroju gospodarczego Polski w kierunku gospodarki wolnorynkowej, dlatego – podkreślił – niezwykle ważną rolę w procesie transformacji odegrało środowisko akademickie. Zacytował też słowa Tadeusza Mazowieckiego – „bez zdolności do przyciągnięcia ludzi z bardzo różnymi życiorysami politycznymi nie dałoby się tego wielkiego dzieła uruchomić”. Po wystąpieniu prezydenta Bronisława Komorowskiego głos zabrał profesor Leszek Balcerowicz. W swoim wystąpieniu profesor Balcerowicz podkreślał fundamentalne znaczenie

Zdjęcia Maciej Górski

demokracji i wolności rynku – *jeśli odbierze się wolność ekonomiczną, wszystkie pozostałe wolności – polityczna, obywatelska i inne – też zostają odebrane* – mówił.

Dalsze obrady przebiegały w konwencji dyskusji panelowych, w których udział wzięli: prof. Bogusław Fiedor, Jacob Frenkel, prof. Danuta Hübner, prof. Jerzy Hausner, prof. Lajos Bokros, prof. Stanisław Gomulka, prof. Oleh Havrylyshyn, prof. Christopher Hartwell, prof. Lucjan Orłowski, David Kemme, prof. Ali Kutan, prof. Anna Giza-Poleszczuk, prof. Ulrich Karpen i Jarosław Beldowski.

Przewodniczącym Komitetu Programowego był prof. dr hab. Bogusław Fiedor, a jednym z członków Komitetu prof. dr hab. Krzysztof Jajuga. W pracach komitetu uczestniczyli pracownicy naszego Uniwersytetu: dr Magdalena Bywalec oraz dr hab. Dariusz Wawrzyniak.

Oficjalna strona konferencji: <http://25yearsoftransformation.pl>

Fragmenty przemówienia Prezydenta RP: <http://www.prezydent.pl/aktualnosci/wydarzenia/art,3076,wolnosc-gospodarcza-jest-normalnoscia.html>

dr Przemysław Wołczek
wiceprzewodniczący,
skarbnik ZZ Lux Scientiae

dr Zbigniew Dokurno
przewodniczący
ZZ Lux Scientiae

dr inż. Joanna Harasym
członek Zarządu,
sekretarz ZZ Lux Scientiae

ZZ LUX SCIENTIAE

Decyzją Sądu Rejonowego Wrocław-Fabryczna z 17 lutego 2014 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym została zarejestrowana działalność nowego związku zawodowego Lux Scientiae, na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu. W rozmowie z Zarządem LS prezentujemy program oraz profil Związku.

Skąd wzięła się idea powołania nowego związku na naszej uczelni?

Wywodzi się ona z potrzeb pracowników UE oraz wyzwań, z jakimi mamy do czynienia w naszym środowisku. Trwająca od kilku lat reforma sektora nauki i szkolnictwa wyższego zmieniała znacząco kontekst instytucjonalny funkcjonowania uczelni wyższych i bardzo wiele osób z naszej Uczelni niepokoi się i dostrzega fakt, iż dynamika zmian wewnętrznych nie nadąża za zmianami zewnętrznymi, co może prowadzić do osłabienia pozycji naszej Uczelni oraz bezpowrotnej utraty szans rozwojowych dla jej pracowników, co przecież nie licuje z misją naszej Uczelni zapisaną w jej strategii. Dlatego w grupie osób z troskanych o losy naszego Uniwersytetu, podjęliśmy decyzję o utworzeniu nowej organizacji działającej w interesie zarówno pracowników UE, jak i samej Uczelni.

Jakie są cele i zadania ZZ Lux Scientiae oraz tezy programowe?

Otóż tezy programowe wynikają z celów i zadań ujętych w statucie LS. Zgodnie z paragrafem 9 celami związku są:

- 1) reprezentacja i obrona godności swoich członków,
- 2) obrona interesów zawodowych, materialnych i społecznych członków Związku,
- 3) obrona praw pracowniczych w zakresie wykonywanej pracy zawodowej, statusu materialnego, bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 4) prezentowanie stanowiska wobec Pracodawcy, samorządu terytorialnego i innych organizacji,
- 5) realizacja innych zadań wynikających z przepisów o związkach zawodowych, o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, prawa pracy i ratyfikowanych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Z kolei zadania związku opisuje paragraf 10 statutu, zgodnie z którym do zadań związku należy:

- 1) zajmowanie stanowiska w indywidualnych sprawach pracowniczych w zakresie unormowanym przepisami prawa pracy,
- 2) zajmowanie stanowiska w sprawach dotyczących zbiorowych interesów i praw członków Związku,
- 3) uzgadnianie z Pracodawcą zasad wykorzystania funduszu socjalnego, zasad przyznawania członkom Związku świadczeń z funduszu socjalnego, zasad gospodarowania funduszem wynagrodzeń i związanej z nim polityki płacowej, ustaleń i zmian systemu wynagradzania oraz związanych z nim regulaminów: premiowania, nagradzania i awansowania,
- 4) współdziałanie z Państwową Inspekcją Pracy oraz innymi organizacjami pracowniczymi w zakresie społecznej inspekcji pracy,
- 5) dbanie o godne warunki życia członków Związku,
- 6) sprawowanie społecznej kontroli nad przestrzeganiem przepisów prawa pracy oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy przez Pracodawcę,
- 7) sprawowanie kontroli nad realizacją polityki płacowej i socjalnej uzgodnionej z Pracodawcą,
- 8) uzgadnianie z Pracodawcą regulaminu pracy, zakresu obowiązków pracowników i rozkładu czasu pracy na zasadach określonych w Kodeksie pracy,
- 9) opiniowanie corocznych planów rzeczowo-finansowych Pracodawcy oraz ich wykonania.

Warto podkreślić, iż sąd rejestrujący oceniając zasadność wpisu Związku LS do KRS nie zakwestionował żadnego z przytoczonych zadań.

Co do samych tez programowych jest ich bardzo wiele. Pozwólmy sobie wskazać najważniejsze:

- 1) Współpraca wszystkich grup pracowniczych na rzecz rozwoju UE.
- 2) Prorozwojowe rozwiązanie problemu okresu zatrudnienia niesamodzielnymi pracownikami naukowo – dydaktycznymi zgodnie z obowiązującymi regulacjami ustawowymi.
- 3) Uelastycznienie istniejących i stworzenie nowych wewnętrznych instrumentów motywacji pozytywnej, skłaniających pracowników UE do intensywniejszej współpracy na rzecz rozwoju Uczelni.
- 4) Uruchomienie mechanizmów dialogu społecznego w obrębie Uczelni, zgodnych ze standardami akademickimi w krajach europejskich.

Skąd wzięła się taka nazwa?

Kolegium założycielskie zgodnie uznało, iż ignorancja bywa źródłem większości problemów, w myśl klasycznego powiedzenia *Gdzie rozum śpi, tam budzą się demony*, dlatego przyjęliśmy założenie, że nowy związek powinien nieustannie prowokować refleksję wokół spraw istotnych dla pracowników Uczelni oraz jej rozwoju, dlatego wybraliśmy *Lux Scientiae*, czyli „światło wiedzy”.

Dlaczego Państwo powołaliście nowy związek, skoro na Uczelni są już dwa związki mające swoją tradycję?

Można by – nieco z przymrużeniem oka – dokonać trawestacji tekstu biblijnego, zgodnie z którym, nie należy wlewać młodego wina do używanych bukłaków. A całkiem na poważnie, uznaliśmy, że piękno wyraża się w różnorodności oraz współpracy. Dlatego szanując dokonania i tradycje naszych związkowych partnerów, wychodzimy z ofertą komplementarną, podkreślając i deklarując gotowość do współpracy. Przykładem takiego wspólnego działania było zorganizowanie wspólnego spotkania w lipcu 2014 r. z prof. dr hab. inż. Marią Wandą Kopertyńską – prorektor ds. nauki, w sprawie trudnej kwestii tzw. *resetu habilitacyjnego*¹ dla pracowników ubiegających się o awans naukowy zgodnie z kryteriami nowej procedury. Z nadzieją, ale i niepokojem cierpliwie czekamy na rozwiązanie systemowe w rzeczonej sprawie, mając na uwadze fakt, że wiele publicznych uczelni we Wrocławiu uregulowało ten problem zgodnie z prawem, jeszcze przed wejściem w życie nowych regulacji.

Jaki plan działań macie Państwo w najbliższej przyszłości?

Jest wiele ważnych i pilnych spraw, istotnych zarówno dla pracowników naukowo-dydaktycznych, jak i administracyjnych. Jesteśmy prawdopodobnie jedyną uczelnią publiczną we Wrocławiu, pozostającą z nieuregulowaną statutowo, kwestią wspomnianego *resetu habilitacyjnego*, co może rodzić ryzyko skutecznych pozwów w sądach pracy, odczuwalnych finansowo i wizerunkowo przez Uczelnię. Ponadto odczuwany jest powszechnie

spadek godzin dydaktycznych, wynikający z procesów demograficznych i rosnącej konkurencji na rynku edukacji. To powoduje, że grozi nam utrata wielu cennych pracowników, którzy przez lata akumulowali swoją wiedzę i doświadczenie w ramach pracy w tej Uczelni, o ile nie rozważymy bardziej elastycznych form zatrudnienia. Związek ma swoje, dogłębnie przemyślane propozycje w tym zakresie otwierające perspektywę względnie łagodnego przejścia przez trudnych kolejnych kilka lat, które przed nami stoją.

Ponadto wiele obaw i niepokojów rodzi obowiązujący system oceny pracowników, którego motywacyjność skłania do wielu krytycznych pytań.

Czy Związek jest dedykowany wszystkim pracownikom naszej Uczelni, czy tylko jest adresowany do wybranej grupy?

Jesteśmy otwarci na wszystkich pracowników UE, co wynika nie tylko z samego statutu, ale też z rzeczywistych potrzeb. Nie sposób wyobrazić sobie funkcjonowania Uczelni bez efektywnej współpracy pracowników naukowo-dydaktycznych, zarówno samodzielnych, jak i niesamodzielnymi z administracją. Od tej efektywności będzie zależała konkurencyjność naszej Uczelni w sięganiu po środki zewnętrzne, wyrażająca się np. wysokością narzutu kosztów pośrednich w projektach. Każde środki pozyskane dla Uczelni oznaczają również możliwość dodatkowego wsparcia kadry administracyjnej. Wiele jednak zależy od pozytywnych, motywacyjnych mechanizmów wewnętrznej redystrybucji.

Jak można wstąpić w szeregi Związku?

Deklarację członkowską można złożyć codziennie w dni robocze, najlepiej po godz. 14 tej, bezpośrednio u Przewodniczącego w osobie dr. Zbigniewa Dokurno, w siedzibie Związku (w budynku B, pokój 122) lub w zaklejonej kopercie na nazwisko Przewodniczącego, w sekretariacie Instytutu Ekonomii bud. B, pok. 206, w godz. od 9–15. Pragniemy przy tym podkreślić, że informacja o przynależności do Związku jest informacją poufną, a ujawnienie się jako członka związku leży wyłącznie w gestii osoby zainteresowanej, co wynika z zapisów ustawowych. Mimo naszej znaczącej liczebności jesteśmy nadal otwarci na nowych członków, wierząc, że każdy pracownik UE ma coś ważnego do zaproponowania dla rozwoju swojego miejsca pracy oraz zechce aktywnie współpracować na rzecz wdrożenia swoich propozycji.

W zakończeniu warto podkreślić, że fakt powstania i ujawnienia się ZZ *Lux Scientiae* został bardzo pozytywnie przyjęty przez JM Rektora prof. dr. hab. Andrzeja Gospodarowicza, o czym świadczy pismo, którego treść jednoznacznie odczytujemy jako zaproszenie do współpracy na rzecz rozwoju naszego Uniwersytetu. W tych sprzyjających okolicznościach, żywimy nadzieję, iż na łamach „Portalu” będziemy mogli regularnie informować naszych Czytelników o bieżących działaniach Związku. Wszystkich pracowników naszej uczelni gorąco zapraszamy do wstąpienia w szeregi Związku oraz do aktywnej współpracy.

¹ Związek Zawodowy Lux Scientiae stoi na stanowisku, że konieczne jest, także w sensie wymogu ustawowego, statutowe zapewnienie okresu 8 lat począwszy od 1.10. 2013 (tj. od momentu wejścia w życie nowej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, do roku 2021) na uzyskanie habilitacji dla wszystkich pracowników zamierzających uzyskać stopień naukowy według nowych kryteriów. Podobnie rzecz ma się w odniesieniu do asystentów, zatrudnionych na „starych” warunkach w związku z ubieganiem się o stopień doktora.

LUBIĘ POSZUKIWAĆ LOGIKI ZJAWISK

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski 10 listopada 2014 r. wręczył akty nominacyjne nauczycielom akademickim oraz pracownikom nauki i sztuki. Tytuł profesora nauk ekonomicznych otrzymał dr hab. Jerzy Niemczyk.

Co w Pana zawodowym życiu sprawia, że jest Pan dumny: profesura, będąca podsumowaniem drogi naukowej, działalność w ramach Forum Edukacji Biznesowej, liczne publikacje, czy może coś innego?

Na różnym etapie życia różne obszary aktywności były dla mnie ważne. Wciąż są to jednak obszary związane z nauką, dydaktyką i wychowaniem. Chyba w tej kolejności. Myślę, że odpowiedzialność zawodowa dzisiaj kieruje mnie w stronę wychowania, kształtowania świadomości młodych ludzi – studentów, doktorantów (mam nadzieję, że także przyszłej kadry naukowej), przekazywania pewnych idei; na kanwie tych doświadczeń jest

to poszukiwanie, rozwijanie nauki. Bardzo cenię sobie spotkania, rozmowy, chętnie uczestniczę w dyskusjach, które są dla mnie inspirujące poprzez argumenty, pomysły i spostrzeżenia innych. Dzięki takim relacjom, połączonym z własnymi badaniami, dochodzę do nowych naukowych konstatacji, porządkuje mi się obraz otoczenia.

Z inspiracji prof. Bogusława Fiedora i prof. Andrzeja Gospodarowicza powstało Forum Edukacji Biznesowej. Jak sprawdziła się w praktyce idea spotkań praktyków ze studentami?

Moja aktywność w ramach Forum Edukacji Biznesowej ma wymiar wielowątkowy. Na płaszczyźnie dydaktyki

jest to wspaniałe doświadczenie współpracy z młodzieżą aktywną, ciekawą, inspirującą, utalentowaną, ambitną. Działanie ze studentami daje mi wielką zawodową przyjemność, tworzą się między nami serdeczne relacje osobiste. Myślę, iż świadczy o tym fakt, że każda osoba z „FEB-owskiej drużyny” czuje potrzebę utrzymania kontaktu; że jestem zapraszany na prywatną, wyjątkową w ich życiu uroczystość, jaką jest ślub. Cenny jest również kontakt z przedstawicielami biznesu nie tylko w ramach wykładów, ale także podczas organizacyjnego procesu przygotowania spotkań i po wystąpieniu. Tworzą się bardzo interesujące relacje, które trwają, są rozwijane i są wartościowe zawodowo. I trzecia grupa odbiorców – studenci, którzy licznie, niezmiennie od 7 (wkrótce) lat przychodzą na wykłady, na których mają okazję wysłuchać ciekawych osób opowiadających im o praktycznym prowadzeniu firm. Mogą więc konfrontować wiedzę zdobywaną na zajęciach z doświadczeniem osób realizujących się w rzeczywistości gospodarczej.

Od kilku miesięcy pełni Pan Profesora obowiązki dyrektora Biura Nauki i Współpracy z Gospodarką. Jakie działania w tym obszarze są podejmowane?

Biuro działa już od kilku lat, mamy podpisanych wiele umów z różnymi firmami i organizacjami otoczenia. Staramy się je teraz wypełniać treścią (badania naukowe realizowane wraz z tymi firmami, studia podyplomowe prowadzone wraz z nimi, wymiany studenckie itp.). Moje doświadczenia i kontakty z działań w ramach FEB są źródłem dla rozwijania współpracy z kolejnymi partnerami. Szukamy możliwości, by firmy, przedsiębiorstwa wykorzystywały nasze możliwości badawcze i szkoleniowe. Pozyskujemy partnerów do współpracy, zachęcamy ich do zgłaszania problemów, które nasi naukowcy pomogliby rozwiązać. Jednak to początek drogi. Polska się rozwija, ale ciągle jesteśmy krajem uczącym się funkcjonowania w sferze ekonomicznej i porównywalnie z gospodarkami rozwiniętymi – biednym. Proces dostosowywania się całego szkolnictwa wyższego do aktualnych warunków zewnętrznych trwa. Przedsiębiorcy wciąż wolą stosować proste rozwiązania kosztowe w celu zdobycia rynku, klientów. Na szczęście coraz więcej firm dostrzega konieczność wykorzystywania bardziej złożonych rozwiązań, ale na szerszą innowacyjność będą sobie mogły pozwolić firmy bogatsze.

Wróćmy do obszaru naukowego będącego w kręgu zainteresowań naukowych Pana Profesora. Najczęściej cytowaną Pana samodzielną

publikacją¹ jest Wyróżniki, budowa i zachowania strategiczne układów outsourcingowych.

Czy outsourcing był modą w ekonomii?

Czy zintensyfikowały się badania na ten temat?

Ideą outsourcingu jest przekazywanie zadań, funkcji, projektów i procesów do realizacji firmie zewnętrznej. Outsourcing był odmiennie postrzegany na różnych etapach historycznego rozwoju. Ma oczywiście wady i zalety, jednak zbytnim uproszczeniem jest postrzeganie go tylko przez pryzmat szukania oszczędności. Outsourcing musiał poczekać na swój czas. Myślę, że obecnie, gdy pojawiła się generacja sieciowa i w zawodową aktywność wchodzi nie tylko pokolenie Y, ale już i Z, które inaczej interpretuje swoje cele życiowe, to outsourcing ma więcej zalet niż słabości. Firmy coraz częściej korzystają z usług zewnętrznych podmiotów w zakresie głównych procesów technologicznych, nie tylko procesów pomocniczych (jak było praktykowane wcześniej). Podjęcie takich decyzji umożliwia firmie koncentrację na podstawowych celach działalności, otwiera dostęp do nowoczesnych technologii, wiedzy eksperckiej, utalentowanych pracowników. Ponieważ jednak outsourcing jest rozwiązaniem sieciowym, dlatego – jak w każdej sieci – możemy mieć do czynienia z synergią lub z zawłaszczaniem wartości tworzonej przez innych uczestników sieci. Oczywiście to drugie zjawisko jest mniej pożądane.

W syntetycznym opisie na temat publikacji monograficznej Pana autorstwa pt. Strategia. Od planu do sieci czytamy: „Analizowany w monografii historyczny okres rozwoju zarządzania strategicznego pozwolił autorowi na wyodrębnienie pięciu głównych podejść do formułowania strategii”. Proszę je nam przybliżyć na przykładach.

Bardzo lubię poszukiwać logiki zjawisk i porządkować wiedzę, by w zrozumiałym sposób ją interpretować i przekazywać. Dużo łatwiej zapamiętać przykład, jeśli jest opisany kontekstowo. Nie przemawiają do mnie obrazy abstrakcyjne, zdecydowanie wolę kategoryzować coś, by w chaosie, zgodnie z jego definicją, odnaleźć ukryty porządek. Taki też był jeden z moich celów w pracy monograficznej: uporządkowanie koncepcji zarządzania strategicznego poprzez analizę historycznych faktów i związków przyczynowo-skutkowych. Taka analiza kamieni milowych naszej historii pozwoliła mi dostrzec granice czasowe dla koncepcji formułujących strategię.

¹ <http://scholar.google.pl/citations?user=udt5ajUAAAAJ&hl=pl>

Odzwierciedlała ona rozwiązania z punktu widzenia polityki makroekonomicznej, a także logikę działania przedsiębiorstw oraz koncepcje teoretyków ekonomii i nauk o zarządzaniu w połączeniu z danymi jakościowymi (dotyczącymi często jednostkowych zdarzeń politycznych, ekonomicznych i społecznych).

Otóż na okres lat 1945-1974 przypada **planistyczne** podejście do strategii (twórcy tej koncepcji to m.in.: Penrose, Chandler, Ansoff), a sztandarowe przykłady firm to: DuPont, GE, Standard Oil of New Jersey, Sears Roebuck. W latach 1974-1984 dominowało **pozycyjne** podejście do strategii; jego twórcą był Porter. Firmy wy-

Sieci stały się substytutem, pozwalającym odbudować zaufanie między partnerami, a jednocześnie eliminującym gospodarczy oportunizm.

korzystujące atuty tej koncepcji to Shell, BP, GE. **Zasobowe** podejście do strategii jest koncepcją, której ramy czasowe można przyporządkować okresowi 1983-2008 aż do czasu kryzysu finansowego; twórcami tego podejścia są: Wernerfelt, Barney, Peters, Waterman, Stewart III, Grant, a przykładami – firm: Coca-Cola, Pepsi, IBM, HP.

Aktualnie w mojej ocenie mamy mieszane koncepcje. Rok 2005 uznałem za czas pojawienia się **innowacyjno-przedsiębiorczego** podejścia do strategii; jego prekursorami są: Drucker, Kim, Mauborgne, Epstein, Chesbrough, Christiansen; przykłady firm działających według tej strategii stanowią zaś Apple i Nokia.

Od roku 2010 mówi się coraz częściej o **sieciowym** podejściu do strategii; kreatorzy tej koncepcji to: Barabasi, Anderson, Hakanson, Borgatti, Järvensivu, a instytucje działające w sieci to sztandarowy Google czy HP. Może dwie ostatnie koncepcje są tylko fortpocztą dla innej koncepcji, której naukowe uogólnienie ktoś znajdzie w przyszłości.

Która z tych koncepcji, według Pana Profesora, wydaje się optymalna dla rozwoju przedsiębiorstwa?

Podoba mi się sieciowe zarządzanie; jest wynikiem roz-

woju technologii informatycznej, komunikacyjnej, zmian postrzegania otoczenia, ale dostrzegam też zagrożenia wynikające z jego nieprzewidywalności. Mówiliśmy już o synergicznych korzyściach sieci wynikających ze współpracy z partnerami zewnętrznymi z innych ośrodków, o dyfuzji wiedzy, upowszechnianiu własnych prac, budowaniu kontaktów bezpośrednich między zainteresowanymi. Sieci stały się substytutem, pozwalającym

odbudować zaufanie między partnerami, a jednocześnie eliminującym gospodarczy oportunizm. Ale sieci to także wysokie prawdopodobieństwo pojawienia się wspomnianego wcześniej procesu przywłaszczania wartości powstającej w innych węzłach.

Czy przesunięcie aktywności wielu działów do sieci w konsekwencji będzie czynnikiem zwiększającym bezrobocie?

Z perspektywy jednostki niedostosowanie kwalifikacyjne będzie problemem. Z perspektywy makroekonomii oddziaływania sieciowe przybierają postać modelu, w którym wymiar społeczny jest traktowany dość abstrakcyjnie, co nie znaczy, że nie jest on dostrzegany, interpretowane są parametry, pewne wskaźniki, które mogą być przyczynkiem do naukowych badań.

Jest Pan członkiem Komitetu Nauk Organizacji i Zarządzania PAN, w którego skład wchodzi blisko 50 osób. Na czym polega współpraca „mózgów od zarządzania”?

Dyskutujemy o naukach o zarządzaniu. Zbieramy się cyklicznie, co dwa miesiące, i każdorazowo omawiamy

bieżące wyzwania dotyczące dyscypliny w aspekcie zarówno przedmiotowym, jak i podmiotowym. Pracowaliśmy nad opracowaniem listy subdyscyplin nauk o zarządzaniu, staraliśmy się zidentyfikować i wyodrębnić cechy identyfikujące nauki o zarządzaniu. To wszystko dlatego, że obecnie używamy formuły zarządzania bardziej jako procesu rozwiązywania problemów pojawiających się przy dążeniu do celów gospodarczych aniżeli formuły klasycznie pojmowanego zarządzania jako planowania, organizowania, motywowania i kontrolowania. Zbudowaliśmy trzy poziomy opis: w wymiarze strategicznym i przedsiębiorczym, w wymiarze funkcjonalnym (m.in. zarządzanie logistyką i marketingiem) i w wymiarze operacyjnym (zarządzanie projektami, procesami jakością itd.), łącząc je z zarządzaniem organizacjami gospodarczymi i zarządzaniem publicznym. Nasze opracowanie, mam nadzieję, znajdzie zastosowanie w obszarze kształcenia kadr, m.in. do określania obszarów badawczych w pracach rygorowych i ulokowania jej – bez wątpliwości – właśnie w obszarze nauk o zarządzaniu. Będzie także służyło precyzyjnemu identyfikowaniu kompetencji biznesowych.

A jak te nowe koncepcje przełożą się na zmiany programowe na naszej uczelni?

W minionym roku na Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów na kierunku *zarządzanie* dokonaliśmy znaczących zmian w programie kształcenia. Instytut Organizacji i Zarządzania, pracując nad programem kierunku, starał się wyeliminować na obu stopniach studiów część zajęć mających charakter powtórkowy, często niezwiązany z logiką kierunku. Zbudowano ponadto nowy układ specjalności. Opisałimy je spójnie, jednoznacznie, uwzględniając holistyczne spojrzenie na firmę. **Program jest teraz adekwatny do zjawisk, które obserwujemy**, dostosowany do możliwości zdobycia przez studenta kwalifikacji poszukiwanych na rynku pracy. Liczymy na wzrost zainteresowania aktualnych i przyszłych studentów obszarem wiedzy z zakresu zarządzania.

Strategia to dominujący kierunek działania danego systemu, patrzenie w przyszłość, przewidywanie. Nauki o zarządzaniu zajmują się powstawaniem, funkcjonowaniem, przekształcaniem, rozwojem i współdziałaniem organizacji. Jaki powinien być kierunek rozwoju dla Polski?

Proszę się zabawić w ekonomiczną Pytię...

Chcielibyśmy, by Polska w warunkach, które mamy, rozwijała się bardziej dynamicznie. 25 lat nowej rzeczywistości gospodarczej, politycznej, społecznej za nami.

Profesor Jerzy Niemczyk – absolwent I Liceum Ogólnokształcącego w Dzierżoniowie (klasa o profilu matematyczno-fizycznym), absolwent (1986 r.) Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu na Wydziale Zarządzania i Informatyki; doktorat w naukach o zarządzaniu uzyskał w roku 1995, a habilitację w roku 2007. Zatrudniony na naszej uczelni od 1987 r. na Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów w Instytucie Organizacji i Zarządzania, w Katedrze Teorii Organizacji i Zarządzania (1987-1999), Katedrze Strategii i Metod Zarządzania (od roku 1999), kierowanych przez prof. dr hab. Rafała Krupskiego. Jest kierownikiem Katedry Strategii i Metod Zarządzania (od roku 2009); w latach 2007-2012 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Zarządzania, Informatyki i Finansów, jest dyrektorem Biura Nauki i Współpracy z Gospodarką, zorganizował Forum Edukacji Biznesowej (od 2008 r.), od powstania FEB jest jego opiekunem i mentorem.

Najważniejsze publikacje: *Organizacja procesowa, organizacja wirtualna*, [w:] R. Krupski (red.), *Zarządzanie przedsiębiorstwem w turbulentnym otoczeniu*, PWE, Warszawa 2005; *Wyróżniki, budowa i zachowania układów outsourcingowych*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej, Wrocław 2006; *Koncepcje strategii organizacji*, PWE, Warszawa 2009 (współautorzy:

R. Krupski, E. Stańczyk-Hugiet); *Zarządzanie. Kanon i trendy*, C.H. Beck, Warszawa 2010 (współautorzy: M. Morawski, K. Perechuda, E. Stańczyk-Hugiet); *Sieci międzyorganizacyjne. Współczesne wyzwanie dla teorii i praktyki zarządzania*, C.H. Beck, Warszawa 2012 (współautorzy i współredaktorzy: E. Stańczyk-Hugiet, B. Jasiński); *Strategia. Od planu do sieci*, Wyd. Uniwersytetu Ekonomicznego, Wrocław 2013.

Profesor dr hab. Jerzy Niemczyk otrzymał I nagrodę Komitetu Nauk Organizacji i Zarządzania (2007 r.), Nagrodę MNiSW (2010 r.), Nagrodę Rektora (wielokrotnie).

Prywatnie lubi polskie Tatry (Dolinę Pięciu Stawów), Bieszczady (Gniazdo Tarnicy), Karkonosze (okolice Chojnika), Góry Stołowe (Szczeliniec Wielki), Szumy nad Tanwią, ale również wszystkie polskie obiekty wpisane na Światową Listę Dziedzictwa, w tym szczególnie obiekty ze Szlaku Architektury Drewnianej w Małopolsce.

W rezerwacie „Nad Tanwią”

Orla perć

Co dalej?

Polska dostosowuje się do rozwiązań europejskich stosowanych w krajach bardziej od nas rozwiniętych. Uważam, że mamy powody do satysfakcji, gdy obserwujemy chociażby przewartościowanie w rodzaju biznesu, który coraz częściej rozpoczyna działalność w Polsce. Jest jeszcze sporo biznesu offshoringowego, dotyczącego zarówno produkcji, jak i usług, którego głównym celem jest poszukiwanie przez firmy lokalizacji z niższymi

kosztami produkcji (stąd też beneficjentami offshoringu są zwykle kraje słabiej rozwinięte, o niższych kosztach pracy). Coraz więcej firm lokuje jednak już u nas swoje centra badawczo-rozwojowe. Dowodzi to, że zaczynamy być postrzegani nie tylko jako rynek wschodzący, ale rynek, na którym lokalni partnerzy są w stanie tworzyć wartość dodaną – dla firm istniejących w systemie globalnym. Praca naszych studentów i absolwentów, chociażby na rynku wrocławskim, świadczy, że tak jest. Bez kompleksów nasza młodzież odnajduje się na światowym rynku pracy, ucząc się i doskonaląc w globalnych firmach. Im więcej będzie nowoczesnych polskich biznesów (także w rozumieniu własności), tym większe będą możliwości rozwoju naszego kraju. Logika rozwoju zjawisk gospodarczych implikuje również zmiany w administracji, postrzeganej potocznie jako hamulec rozwoju. Można chociażby dostrzec, że w administracji jest coraz więcej zarządzania, natomiast w organizacjach będących korporacjami jest coraz więcej klasycznego administrowania procesami. Często brakuje wtedy miejsca na rzeczywiste podejmowanie decyzji, rozumiane jako dokonywanie nielosowego wyboru w działaniu. Poziomy PKB i PKB *per capita* dla Polski pokazują, że na wiele inwestycji jeszcze nas nie stać, ważne jest więc racjonalne wykorzystanie możliwości prorozwojowych, jakie uzyskuje nasz

kraj już teraz. Dlatego tak potrzebni są dobrze przygotowani specjaliści zarządzania.

Jaka jest Pana życiowa strategia, jakie ulubione motto? Proszę o przesłanie dla studentów, młodych naukowców...

„Jeśli nie wiesz, jak należy się w jakiejś sytuacji zachować, na wszelki wypadek zachowuj się przyzwoicie”

– tak sugeruje Antoni Słonimski.

NOMINACJE NAUKOWE

Nominację profesorską uzyskał dr hab. Jerzy Niemczyk

Stopień doktora habilitowanego uzyskali:

dr Jarosław Brach, rozprawa *Internacjonalizacja polskich przedsiębiorstw międzynarodowego drogowego transportu ładunków*

dr Iwona Chomiak-Orsa, rozprawa *Zarządzanie kapitałem relacyjnym w procesie wirtualizacji organizacji. Podejście modelowe*

dr Marian Kachniarz, rozprawa *Efektywność usług publicznych – teoria i praktyka*

dr Karol Piotr Kociszewski, rozprawa *Ekologizacja polskiego rolnictwa a jego zrównoważony rozwój w warunkach członkostwa w Unii Europejskiej*

dr Grzegorz Marek Michalski, rozprawa *Value-Based Working Capital Management, Determining Liquid Asset Levels in Entrepreneurial Environments*

dr Mirosław Moroz, rozprawa *Kształtowanie elastyczności przedsiębiorstw internetowych*

dr Marta Nowak, rozprawa *Controlling w zarządzaniu. Uwarunkowania psychologiczne*

dr Teresa Orzeszko, rozprawa *Rezerwy na straty kredytowe w bankach – istota i zasady funkcjonowania*

dr Bogusław Półtorak, rozprawa *Hipoteczny pieniądz bankowy*

dr Tomasz Słoński, rozprawa *Analiza wpływu wspomagającego długu wykupu akcji (LBO) na wartość spółki*

dr Agnieszka Marta Sokołowska, rozprawa *Społeczna odpowiedzialność małego przedsiębiorstwa. Identyfikacja – ocena – kierunki doskonalenia*

dr Marta Wincewicz-Bosy, rozprawa *Sieci podmiotów gospodarczych w biznesie końskim*

dr Alicja Zakrzewska-Półtorak, rozprawa *Rozwój regionalny w globalizującej się gospodarce*

Doktoraty

Wydział Nauk Ekonomicznych

Mgr Alicja Arat za pracę pt. *Success Factors of Shopping Center and Its Valuation (on the Example Shopping Center in Turkey)* Czynniki sukcesu centrum handlowego a jego wycena (na przykładzie centrów handlowych Turcji), promotor: prof. dr hab. Krzysztof Jajuga

Mgr Anna Daniela Krajewska-Smardz za pracę pt. *Zarządzanie relacjami szkoły wyższej z absolwentami*, promotor: dr hab. Mirosława Pluta, prof. UE

Wydział Zarządzania, Informatyki i Finansów

mgr Mateusz Strychalski za pracę pt. *Asymetria wiedzy w zarządzaniu siecią międzyorganizacyjną*, promotor: prof. dr hab. Ewa Stańczyk-Hugiet

mgr Błażej Prus za pracę pt. *Pomoc publiczna dla MSP jako czynnik aktywizacji powiatów województwa dolnośląskiego*, promotor: prof. dr hab. Bogumił Bernaś

mgr Zbigniew Kurylek za pracę pt. *Finansowanie mezzanine w wykupach lewarowanych na przykładzie ZABERD SA*, promotor: prof. dr hab. Wiesław Pluta

mgr Karolina Borowiec-Mihilewicz za pracę pt. *Zastosowanie analizy przeżycia do modelowania upadłości przedsiębiorstw (na przykładzie spółek notowanych na Gieldzie Papierów Wartościowych w Warszawie)*, promotor: prof. dr hab. Krzysztof Jajuga

mgr Aleksander Fafuła za pracę pt. *Eksploracja błędów poznawczych inwestorów giełdowych*, promotor: prof. dr hab. Jerzy Korczak

mgr Kamila Ludwikowska za pracę pt. *Szkolenie jako czynnik sprawności kadr instytucji pomocy społecznej*, promotor: prof. dr hab. Tadeusz Listwan

mgr Ahmad Al.-Squor Moh'd Khalil za pracę pt. *Hurtownia danych i metoda rachunku kosztów działań w efektywnym wspomaganiu decyzji*, promotor: dr hab. Mieczysław Owoc, prof. UE

mgr Michał Organa za pracę pt. *Przywództwo w strategicznym zarządzaniu scentralizowanymi sieciami międzyorganizacyjnymi*, promotor: prof. dr hab. Jerzy Niemczyk

mgr Robert Balcerzyk za pracę pt. *Uwarunkowania karier oficerów jednostek wojskowych*, promotor: dr hab. Zbigniew Antczak, prof. UE

mgr Grzegorz Radomski za pracę pt. *Metody wyliczania składki depozytowej w systemach gwarantowania depozytów bankowych*, promotor: prof. dr hab. Andrzej Gospodarowicz

Wydział Inżynierjno-Ekonomiczny

mgr inż. Krzysztof Lutosławski za pracę pt. *Tlenowa biodegradacja buraczanego wywaru gorzelniczego*, promotor: prof. dr hab. inż. Edmund Cibis

mgr Maria Forlicz za pracę pt. *Wybrane aspekty subiektywnego dyskontowania wartości pieniądza w czasie*, promotor: dr hab. Mariusz Czekala, prof. WSB

mgr Alicja Dolińska (Nahajowska) za pracę pt. *Rola czynników ekonomicznych w migracjach młodzieży w województwie dolnośląskim*, promotor: prof. dr hab. Romuald Jończy

JUBILEUSZ

PROF. STANISŁAWA URBANA

9 konferencja naukowa z cyklu „Agrobiznes” organizowana przez Katedrę Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej przygotowana na temat „Agrobiznes w teorii i w praktyce”, miała wyjątkowy charakter w związku z jubileuszem 70-lecia urodzin prof. dr. hab. inż. Stanisława Urbana – doktora *honoris causa* Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie, od blisko 22 lat kierownika Katedry, oraz od 11 lat dyrektora Instytutu Nauk Ekonomicznych na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym UE we Wrocławiu.

W konferencji uczestniczyli przedstawiciele władz uczelni, Wydziału Inżynieryjno-Ekonomicznego oraz goście z ośrodków naukowych, współpracujących z prof. Stanisławem Urbanem i z Katedrą, którzy gratulowali Jubilatowi wieloletniej aktywności akademickiej i zawodowej, dziękowali za naukowe wsparcie, za inspirowanie badawczych działań, za szczególne umiejętności w kształceniu kadr.

Sylwetkę prof. Stanisława Urbana, drogę życiową i kolejne etapy bogatej kariery naukowej przedstawiła dr hab. Anna Olszańska, prof. UE – kierownik Katedry Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej.

Stanisław Urban urodził się w Kosinie, w woj. podkarpackim. W latach 1961–1966 studiował na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Już w czasie studiów zainteresował się pracą naukową. Jego droga zawodowa miała nietypowy przebieg, praca jako praktyk przeplatała się z działalnością badawczą i naukową. Po studiach przez rok pracował jako asystent w Katedrze Hodowli Roślin i Nasiennictwa Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Następnie podjął pracę w Rolniczym Rejonowym Zakładzie Doświadczalnym w Targoszynie na stanowisku kierownika Działu Naukowego. W kolejnych latach był zastępcą dyrektora Państwowego Ośrodka Hodowli Zwierząt Zarodowych w Chojnowie, a następnie kierownikiem Stacji Badawczej Instytutu Ekonomiki Rolnictwa we Wrocławiu. W drugiej połowie lat 70. pracował w przemyśle cukrowniczym na stanowisku głównego specjalisty

w Przedsiębiorstwie Cukrownie Dolnośląskie i zastępcy dyrektora Branżowego Ośrodka Informatyki i Organizacji Pracy Przemysłu Cukrowniczego. Były to doświadczenia trudne, niezwykle i ciekawe, a przede wszystkim twarda szkoła życia dla młodego człowieka.

Pracując poza uczelnią w 1972 r. uzyskał na Wydziale Gospodarki Narodowej Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu stopień naukowy doktora nauk ekonomicznych, w 1978 r. stopień doktora habilitowanego nadany przez Akademię Rolniczo-Techniczną w Olsztynie. Do pracy naukowej na uczelni powrócił w 1980 r., kiedy został zatrudniony na stanowisku docenta w Zakładzie Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej na Wydziale Inżynierjno-Ekonomicznym Przemysłu Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu. W 1988 r. uzyskał tytuł naukowy profesora nauk ekonomicznych. W 1996 r. został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego. W 2006 r. został doktorem *honoris causa* obecnego Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie. Od 1993 r. prof. Stanisław Urban pełnił funkcję kierownika Katedry Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej, przez 11 lat dyrektora Instytutu Nauk Ekonomicznych. (...) Dorobek naukowy, tworzony konsekwentnie podczas prawie 47 lat pracy zawodowej obejmuje około 680 prac naukowych w tym 9 monografii, 19 podręczników, był redaktorem 27 prac zbiorowych.

Profesor Stanisław Urban wykształcił dużą grupę studentów oraz pracowników naukowych: wypromował blisko 1200 magistrów, magistrów inżynierów, inżynierów i licencjatów; był promotorem 19 obronionych prac

doktorskich, w tym czterech obcokrajowców, (uczniowie profesora sięgnęli już po stopień naukowy doktora habilitowanego), pięciu doktorów pracuje za granicą (w Anglii, USA, Libii, Chinach i Wietnamie) w tamtejszych uniwersytetach. Profesor był recenzentem 43 prac doktorskich, w 38 przewodach habilitacyjnych oraz 19 wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora. Ponadto opracował cztery recenzje wniosków o nadanie tytułu doktora *honoris causa*.

Profesor, dzięki rozległej wiedzy teoretycznej i praktycznej, działa aktywnie w gremiach naukowych m.in. w komitetach: Nauk Ekonomicznych oraz Ekonomii Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich PAN, był wiceprezesem i prezesem Stowarzyszenia Ekonomistów Rolnictwa i Agrobiznesu. Pełnił także funkcję prezesa Stowarzyszenia Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji we Wrocławiu. Angażował się w działalność społeczną – był posłem na Sejm IX kadencji.

Tak duży dorobek został osiągnięty dzięki wybitnym zdolnościom twórczym i organizacyjnym, pracowitości, systematyczności, wytrwałości i wysokiej efektywności w działaniu oraz ogromnej samodyscyplinie. Jest uczonym o szerokich kompetencjach i autorytecie, który wniósł duży wkład w rozwój ekonomii rolnictwa i agrobiznesu a także szerzej nauk ekonomicznych.

Jest Pan Profesor dla nas wymagający, mobilizuje do aktywności naukowej – a przy tym jest wyrozumiały, serdeczny i życzliwy, cieszą Pana Profesora nasze sukcesy. Jest Pan niekwestionowanym autorytetem zbudowanym na ogromnej wiedzy, prawości i szacunku dla człowieka.

Gdybym teraz był początkującym naukowcem... chciałbym powtórzyć swoją drogę naukową, może uniknąłbym kilka popełnionych błędów.

Życzę każdemu by miał szczęście mieć takiego przełożonego i móc pracować w tak przyjaznej atmosferze. Dziękujemy za dotychczasową współpracę.

Redakcja poprosiła Pana Profesora Stanisława Urbana o kilka osobistych dygresji

Najważniejsze wydarzenia z zawodowego życia

Promocja doktorska. Stałem na scenie w auli WSE we Wrocławiu Po bokach pedle z berłami. Mam składać ślubowanie. Na sali rozlegają się głośne brawa. Miałem wtedy 29 lat. Inni promowani razem ze mną: Zdzisław Karst, Adam Rakszewski i Henryk Błaszczak – byli znacznie starsi. Czułem narastające zdenerwowanie, nogi zaczęły mi drżeć, obawiałem się, że za chwilę upadnę. Ale zapanowałem nad emocjami. To było dla mnie zaskakujące uczucie, gdyż wcześniej, podczas publicznej obrony byłem bardzo opanowany.

Rok 1988 – otrzymałem nominację profesorską. Dyplom wręczał mi wiceprzewodniczący Rady Państwa dr Kazimierz Barcikowski, którego dobrze znałem z okresu działalności w Związku Młodzieży Wiejskiej, gdy był jego przewodniczącym. Po uroczystości zorganizowałem okolicznościowy obiad w Restauracji Sejmowej, gdyż byłem wtedy posłem na Sejm.

Do moich najważniejszych osiągnięć zaliczam...

Systematyczne awanse naukowe: w 6 lat po studiach – doktorat, po kolejnych 6 latach – habilitacja i 10 lat później tytuł profesora. Tytuł *doktora honoris causa* Akademii Rolniczej im. Hugo Kołłątaja w Krakowie (obecnie Uniwersytet Rolniczy im. H. Kołłątaja w Krakowie) nadany w 2006 roku. Wykształcenie liczного grona pracowników naukowych pracujących w kraju i za granicą.

Pamiętam takie zdarzenie:

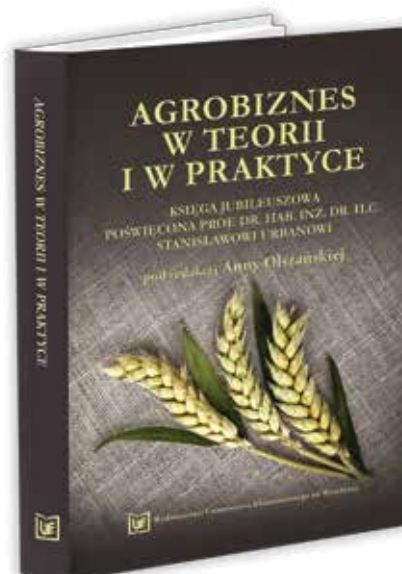
Egzamin ustny zdają studenci zaoczní. W sali, w której odbywa się egzamin jest okrągły stół, wszyscy siedzą wokół tego stołu. Studenci kolejno odpowiadają na pytania. Jeden z egzaminowanych studentów po chwili milczenia zwrócił się do mnie z zapytaniem: no jak? A ja odpowiedziałem cytatem z serialu „Czterdziestolatek”: nogami do przodu! Wszyscy studenci wybuchnęli śmiechem. Jedynie pytany nie śmiał się. Ale gdy śmiech ucichł, zaczął udzielać odpowiedzi. Odpowiedź nie była doskonała, ale można było ją uznać za zadowalającą. Uważam, że mój żart pomógł studentowi w przypomnieniu sobie zapomnianych wiadomości.

Mam teraz czas...

...na sen. Najlepiej pracuje mi się w nocy, w związku z tym nabawiłem się bezsenności. Teraz staram się zmniejszyć to przyzwyczajenie i mam w tym względzie pewne sukcesy. Wbrew pozorom czasu wolnego nie mam zbyt dużo. Nadal jestem czynnym profesorem i pracuję poza miejscem stałego zamieszkania. Stąd dojazdy zajmują mi sporo czasu. Ale istotnie, mam mniej obowiązków organizacyjnych, np. związanych z promocjami naukowymi. Nie jestem jednak bezczynny.

Moje życiowe credo ewaluowało od...

W młodym wieku uważałem, że „praca ludzi wzbogaca”. Myślałem nie tylko o bogactwie w sensie ekonomicznym, ale również o zdobywaniu wiedzy, doświadczenia zawodowego i życiowego, gromadzeniu dorobku naukowego. W wieku średnim moim życiowym credo było: „ora et labora”, czyli „modlitwą i pracą”. Dzisiaj, będąc już w wieku zaawansowanym, skłaniam się do hasła „pracować, aby żyć”. I nie chodzi mi o ekonomiczny aspekt pracy jako źródła utrzymania – to zabezpiecza mi emerytura. Dla mnie bardziej istotna jest aktywność i kontakty z innymi. Tym bardziej, że jestem po przejściach zdrowotnych, które minęły, ale w organizmie pozostawiły ślady. By uniknąć ponownych trudności muszę być aktywnym. Ale pamiętam o sentencji „ora et labora” i staram się według niej postępować. Pracę uważam za sens życia i cieszę się, że moja wiedza i ja nadal jesteśmy potrzebni wielu osobom.

ODSŁONIĘCIE TABLIC PAMIĄTKOWYCH PROFESORÓW ZOFII I TADEUSZA TALIKÓW

24 października 2014 r. Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny obchodził 60-lecie istnienia. Jubileuszowe wydarzenia obejmowały m.in. nadanie imienia sali 213 w budynku C i odsłonięcie tablic pamiątkowych, upamiętniających dwoje wybitnych chemików – Profesor Zofię Talik i Profesora Tadeusza Talika. Uroczystość prowadził dziekan Wydziału IE prof. Zbigniew Garncarek, sylwetki naukowe Profesorów przedstawił rektor prof. Andrzej Gospodarowicz. Osobistą refleksją o swoich Mistrzach i Nauczycielach podzieliła się aktualna kierownik Katedry Chemii Bioorganicznej prof. Anna Jadwiga Lorenc. Gościem uroczystości był syn Profesorów – dr Tadeusz Talik. W spotkaniu udział wzięło wielu byłych uczniów Profesorów.

1. Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz
2. Prof. Anna Jadwiga Lorenc i prof. Jerzy Hanuza
3. Syn Profesorów – dr Tadeusz Talik, dziekan prof. Zbigniew Garncarek, rektor prof. Andrzej Gospodarowicz i prof. Anna Jadwiga Lorenc
4. Dr Tadeusz Talik

Jesteście z nami

**Tekst wystąpienia Anny Jadwigi Lorenc,
kierownika Katedry Chemii Bioorganicznej**

Magnificencjo Panie Rektorze, Panie Dziekanie,
Szanowni Państwo, Drodzy Studenci

Dzisiejsza uroczystość ma szczególny wymiar dla pracowników Katedry Chemii Bioorganicznej, powstałej na podwalinach Zakładu, a później Katedry Chemii Organicznej, którego organizatorem i wieloletnim kierownikiem był profesor Tadeusz Talik. To my, mieliśmy zaszczyt pracować pod kierunkiem Profesor Zofii Talik i Profesora Tadeusza Talika – wybitnych chemików organicznych, współtwórców wrocławskiej szkoły chemii pirydyny, szanowanych profesorów naszej uczelni, a przede wszystkim naszych Nauczycieli i Mistrzów. Nieobecnych już, w tym wymiarze, naukowców zazwyczaj wspomina się według schematu: urodził się, ukończył szkoły, zdobył kolejne stopnie naukowe, wypromował doktorów, napisał dziesiątki bądź setki prac naukowych, monografii, skryptów, podręczników... i został odznaczony.

Ja chcę Państwu przedstawić Profesorów Zofię i Tadeusza Talików, jako osobowości wyjątkowe, których kariery naukowe rozwijały równolegle, a jednak indywidualnie.

Po uzyskaniu świadectw maturalnych w liceum imienia Mikołaja Kopernika w Żywcu, Zofia i Tadeusz przyjechali w 1946 r. do zniszczonego wojną Wrocławia, aby podjąć studia na Politechnice i Uniwersytecie Wrocławskim. W 1950 r. obronili prace magisterskie uzyskując tytuły magistra i magistra inżyniera. Doktoraty na Politechnice Wrocławskiej obronili w tym samym 1959 roku, a w 1964 uzyskali oboje stopnie docenta – doktora

habilitowanego na Wydziale Chemii Politechniki Warszawskiej. Tytuły profesorów nadzwyczajnych i zwyczajnych również uzyskali w tym samym czasie: w 1972 i 1990 roku.

Państwo Talikowie stanowili doskonale uzupełniający się zespół naukowy. Prof. Tadeusz Talik pełnił w nim funkcję organizatora i koordynatora, jego żona zaś prof. Zofia Talik była niezwykle utalentowanym chemikiem organikiem, który nie miał sobie równych w syntezie organicznej. To Ona nauczyla nas technik laboratoryjnych i syntezy związków heterocyklicznych. Podpowiadała ścieżki reakcji i pomagała pokonać niepowodzenia. Zawsze cierpliwa, życzliwa i uśmiechnięta. Pani Profesor zawsze była skromna, jakby ukryta za silną osobowością i postacią swojego męża, lecz jakże wielka z umysłu, serca i niezwykłych rąk, które „wyczarowywały” tysiące nowych, skomplikowanych połączeń chemicznych. W tym tworzeniu, w ciszy swojego laboratorium, była niedoścignioną mistrzynią.

Zapewne wśród zgromadzonych dzisiaj gości są osoby pamiętające smak ciast pieczonych przez Panią Profesor – przynoszonych zapracowanym członkom komisji podczas egzaminów wstępnych. Pamiętamy Jej ulubione kwiaty – niepozorne, ale o odurzającym zapachu konwalie, które 15 maja wykupowaliśmy dla Niej na bazarze przy ul. Komandorskiej.

Profesor Tadeusz Talik od początku istnienia Zakładu Chemii Organicznej tj. od 1960 r. niepodzielnie, aż do przejścia na emeryturę w roku 1993 r. piastował funkcję kierownika katedry. W przeciwieństwie do swojej żony – emanującej bezwarunkowym dobrem, spokojem i otwartością, Profesor Talik, mężczyzna o słusznej posturze, stwarzał wrażenie niedostępnego. Z racji piastowanych licznych funkcji uczelnianych i pozauczelnianych, często był bardzo zajęty. Dla nas, pracowników Katedry zawsze jednak znalazł czas. Zapobiegliwy, dbający o wyposa-

żenie katedry w odczynniki i aparaturę, zapewniał nam warunki do pracy naukowej. Wspierał dobrą radą. Ukończył Żywiecczynę, z której pochodził. To tam wracał, corocznie w czas wakacji, by czerpać energię na kolejny rok akademickiej pracy. Tam zbierał zioła, z których przygotowywał ekstrakty, nalewki i dzielił się z nami, swoimi asystentami; nadal wspominamy te mikstury z kasztanowca i orzechowca.

Dzisiaj, w 20. rocznicę nadania Profesorowi Talikowi tytułu „Zasłużony dla Wydziału Inżynierjno-Ekonomicznego” sala wykładowa 213 w budynku C otrzymuje

imię Profesorów Zofii i Tadeusza Talików, jako wyraz szacunku i serdecznej pamięci wszystkich pracowników Katedry Chemii Bioorganicznej, Instytutu Chemii i Technologii Żywności oraz całej społeczności akademickiej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

Pani Profesor, Panie Profesorze, mimo że minęły lata od Waszej fizycznej bytności w tej sali, to każdego roku jesteście z nami, a my przedstawiamy Was kolejnym rocznikom studentów i zachęcamy ich do sięgania po wciąż aktualne skrypty akademickie Waszego autorstwa.

RUBINOWY JUBILEUSZ INSTYTUTU INFORMATYKI EKONOMICZNEJ

W dniach 22-23 września Naukowe Towarzystwo Informatyki Ekonomicznej tradycją lat ubiegłych zorganizowało przy współpracy z Instytutem Informatyki Ekonomicznej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu kolejną XI Konferencję Naukowo-Dydaktyczną. Podczas dwudniowej konferencji główny nurt dyskusji i prezentacji stanowiła problematyka systemów informacyjnych zarządzania oraz udziału polskich środowisk naukowych i firm w procesie wykorzystania możliwości, jakie niosą nowoczesne systemy i technologie informatyczne. Obok przedstawicieli środowisk akademickich, w obradach konferencji uczestniczyli reprezentanci przedsiębiorstw, m.in.: firm zajmujących się produkcją, integracją i wdrażaniem systemów informatycznych wspomagających zarządzanie. Kluczowym elementem integracji środowisk naukowych z praktykami gospodarczymi była promocja kierunku Business Informatics. Wydarzeniem konferencji był jubileusz Instytutu Informatyki Ekonomicznej. Rok 2014 jest bowiem szczególnie – wiąże się z rocznicą czterdziestolecia powstania Instytutu oraz jubileuszem urodzin trzech osób z profesorskiego grona Instytutu: profesor Jadwigi Sobieskiej-Karpińskiej, profesora Jerzego Korczaka i profesora Andrzeja Małachowskiego.

Informatyka jest ważną częścią naszej uczelni, cieszy rozwój tej dyscypliny w zakresie edukacyjnym i infrastrukturalnym

Życzę Państwu dalszych sukcesów i harmonijnej ewolucji przez wprowadzanie rewolucyjnych rozwiązań

prof. Bogusław Fiedor

Instytut obchodzi swój jubileusz 40-lecia, ale historia informatyki na uczelni jest dłuższa, gdyż w 1967 uruchomiono czteroletnie studia w zakresie systemów informatycznych na kierunku *organizacja przetwarzania danych*, co zapoczątkowało dalsze zmiany organizacyjne oraz ukształtowanie się dyscypliny informatyki ekonomicznej.

Instytut Informatyki powołano wraz z rozpoczęciem roku akademickiego 1974/1975 w celu prowadzenia dydaktyki i badań naukowych w dziedzinie informatyki ekonomicznej. Instytut powstał w wyniku restrukturyzacji Instytutu Metod Rachunku Ekonomicznego. Utworzono dwie nowe jednostki: Instytut Cybernetyki Ekonomicznej pod dyrekcją prof. Zdzisława Hellwiga oraz Instytut Informatyki pod dyrekcją prof. Elżbiety Niedzielskiej.

Instytutem kierowało czterech dyrektorów: prof. Elżbieta Niedzielska (w latach 1974-1981), prof. Henryk Sobis (1981-1986), prof. Adam Nowicki (1986-2010); obecnie kieruje prof. Leszek Maciaszek.

Już w początkowej fazie funkcjonowania, Instytut uzyskał reputację najlepszej w Polsce „szkoły informatyki ekonomicznej”. Podręczniki akademickie autorstwa pracowników Instytutu były wykorzystywane w całym kraju, a Instytut zdobył uznanie także w związku z ambitnymi pracami badawczymi i wdrożeniowymi.

Instytut obecnie zatrudnia blisko czterdziestu pracowników naukowo-dydaktycznych. Konsekwentnie wzmacnia swoją pozycję międzynarodową uczestnicząc w zagranicznych konsorcjach badawczych, organizując konferencje o światowym zasięgu, przygotowując prace naukowe publikowane w najbardziej uznanych czasopiśmie. Pracownicy są inicjatorami nowych programów dydaktycznych, uwzględniających także programy w języku angielskim ukierunkowane na pozyskanie studentów zagranicznych.

Wśród wybranych ważniejszych inicjatyw Instytutu Informatyki Ekonomicznej w ostatnich latach warto wymienić następujące:

- Jednym z większych projektów Uczelni był projekt Inteligentnego Kokpitu Menedżerskiego (zwanego InKoM) realizowany we współpracy z UNIT4 TETA BIC i Credit Agricole Bank Polska, w ramach programu NCBiR Innotech (2012-2014). Projekt angażował ponad 30 specjalistów z Uczelni i partnerów konsorcjum badawczego. Koszty kwalifikowane pro-

jektu to ponad 1,6 mln zł. Rezultatem projektu jest rozbudowany o unikatowe, innowacyjne funkcjonalności (w tym m.in. ontologie wiedzy ekonomicznej i finansowej, metody wyszukiwania semantycznego oraz algorytmy eksploracji współpracujące z aplikacjami mapy pojęć) system rozbudowany o unikatowe, innowacyjne funkcjonalności (w tym m.in. ontologie wiedzy ekonomicznej i finansowej, wyszukiwanie semantyczne oraz wizualna eksploracja danych, algorytmy eksploracji współpracujące z aplikacjami mapy pojęć) typu Business Intelligence, komercjalizowany przez TETA BIC dla MŚP.

- Z inicjatywy Uniwersytetu w St. Gallen w Szwajcarii skierowanej do Instytutu, obie uczelnie podpisały umowę o współpracy. Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu został jednym z partnerów w międzynarodowym konsorcjum, które otrzymało grant na finansowanie projektu w ramach szóstego międzynarodowego konkursu w Programie Wspólnym Ambient Assisted Living (AAL). Budżet projektu *Active Retiree and Golden Workers Gate* (ActGo-Gate) wynosi 1,5 mln zł na okres 3 lat. Instytut uczestniczy także w międzynarodowych projektach: CareWelli MOST CARE.
- Instytut realizuje projekt LOGICAL „*Cloud Computing and Innovative Cooperative Business Models*”. Celem projektu jest usprawnienie logistyki międzynarodowej w oparciu o technologie przetwarzania danych w chmurze obliczeniowej oraz innowacyjne modele współpracy biznesowej.
- Instytut przystąpił do międzynarodowej inicjatywy IS Link, w ramach której podejmowana jest współpraca w zakresie wymiany studentów studiujących kierunku informatyki ekonomicznej. Dzięki temu nasz Uniwersytet dołączył do grona wielu renomowanych uczelni w Europie, obu Amerykach, Australii i Azji. Efektem współpracy było zorganizowanie na naszej uczelni już trzykrotnie Szkoły Letniej – Summer School IT, w których uczestniczyli studenci z wielu krajów z całego świata.
- Instytut Informatyki Ekonomicznej intensywnie współpracuje z firmą IBM, wraz z którą organizuje m.in. edycję warsztatów dla studentów o nazwie Multipurpose Cloud Center. Dzięki tej inicjatywie zainteresowani studenci mogą odbyć ciekawe i przydatne praktyki, poznać możliwości użytecznych

”W Instytucie przyjaźń czuje się w powietrzu, współpracownicy rozumieją, że do sukcesu nie ma windy, wznosząc się trzeba zdobywać kolejne stopnie doświadczeń, wiedzy, umiejętności”

technologii oraz zaznajomić się z korporacją jaką jest IBM.

- Instytut uruchomił dwusemestralne, menedżerskie studia podyplomowe z zakresu Cyber Security. Studia organizowane są przy współpracy z firmą IBM Polska oraz IBM New York Cyber Security Innovation. Celem studiów jest przekazanie aktualnej wiedzy i praktycznych umiejętności menedżerskich w zakresie bezpieczeństwa systemów informacyjnych ze szczególnym uwzględnieniem zagrożeń związanych z cyber przestrzenią, w której funkcjonują współczesne organizacje.
- W 2012 roku na naszej uczelni odbyły się dwie duże międzynarodowe prestiżowe konferencje: ICEIS (International Conference on Enterprise Information Systems) oraz ENASE (International Conference on Evaluation of Novel Approaches to Software Engineering), których organizatorami byli pracownicy z Instytutu, a współorganizatorem był Instytut INSTICC z Portugalii. W konferencjach udział wzięło 250 naukowców i przedstawicieli różnych organizacji z 49 krajów. Obok licznych sesji naukowych, w trakcie konferencji odbyły się także wykłady zaproszone

znamienitych naukowców z uniwersytetów z Austrii, Niemiec, Wielkiej Brytanii i Grecji.

- Instytut wspólnie z Instytutem Badań Systemowych PAN i pod egidą Polskiego Towarzystwa Informatycznego (PTI) jest głównym inicjatorem i organizatorem serii corocznych multikonferencji „Federated Conference on Computer Science and Information Systems” (FedCSIS). Tegoroczna edycja odbyła się w Warszawie i zgromadziła ponad 360 uczestników z kilkudziesięciu krajów z całego świata. Była to największa międzynarodowa konferencja naukowa z dziedziny informatyki zorganizowana przez polską społeczność informatyczną w 2014 r.
- Na Wydziale ZliF został uruchomiony kierunek *informatyka w biznesie* oraz *Business Informatics* (prowadzony w języku angielskim). Studenci studiując na tym unikatowym kierunku poznają najnowocześniejsze systemy i technologie informatyczne. W ramach studiów mają możliwość uzyskania certyfikatów renomowanych firm, takich jak: IBM, Oracle i SAP.

Spotkanie będące okazją do wspomnień o Instytucie Informatyki Ekonomicznej, jego twórcach, działalno-

ści badawczej, eksperckiej, projektowej, o współpracy z ośrodkami naukowymi i instytucjonalnymi odbyło się 22 września 2014 we Wrocławiu. Wśród zaproszonych gości uroczystości byli i głos zabrali: prof. Bogusław Fiedor, prof. Witold Abramowicz z Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu, prof. Jerzy Gołuchowski, prof. Małgorzata Pańkowska, prof. Celina Olszak i prof. Ewa Ziemia z Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, prof. Dorota Jelonek z Politechniki Częstochowskiej, prof. Jerzy Kisielnicki i prof. Witold Chmielarz z Uniwersytetu Warszawskiego, prof. Andrzej Kobyliński ze Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, prof. Bernard Kubiak z Uniwersytetu Gdańskiego, prof. Marian Niedźwiedziński z Uniwersytetu Łódzkiego, prof. Janusz Zawila-Niedźwiecki z Politechniki Warszawskiej.

Dyrektor Instytutu prof. Leszek Maciaszek oraz prof. Mieczysław Owoc i dr Artur Rot pełnili rolę gospodarzy uroczystości.

Uczestnicy uroczystości gratulowali pracownikom osiągnięć uzyskanych w czterdziestoletniej historii Instytutu, z uznaniem podkreślali aktywizującą rolę jego dyrektorów, chwaliąc za wiele cennych inicjatyw rozwijających nowe kierunki badawcze, za perfekcję naukową i dydaktyczną, za aktywność na międzynarodowym forum. Życzyli kolejnych wspaniałych osiągnięć na polu badawczym, naukowym i w dydaktyce, zachęcali „pasjonatów technologii informatycznych” do kontynuacji współpracy z innymi ośrodkami naukowymi i do podejmowania kolejnych inicjatyw naukowych i projektów badawczych będących źródłem satysfakcji dla pracowników wrocławskiego ośrodka naukowego. Wszyscy podkreślali rolę liderów, którzy kolejno podejmowali trud twórczego rozwijania Instytutu.

Specjalnie uhonorowanymi osobami tego spotkania byli profesorowie Jadwiga Sobieska-Karpińska, Jerzy Korczak i Andrzej Małachowski. To profesorowie, których życie akademickie było przez wiele lat ściśle powiązane Instytutem Informatyki Ekonomicznej.

Dr hab. Jadwiga Sobieska-Karpińska, prof. UE, absolwentka naszej uczelni, od ukończenia studiów w 1968 roku swoje życie zawodowe związała z uczelnią, nie szczędząc sił i umiejętności angażując się w procesy podnoszenia jakości badań naukowych, zwłaszcza w obszarze informatyki i komunikacji gospodarczej oraz kierowania projektami badawczymi, w rozwijanie dyscyplin naukowych, w prace dydaktyczne i organizacyjne, w działalność społeczną. Wśród wielu aktywności wymienić należy: pełnienie funkcji kierownika Katedry Komunikacji Gospodarczej, dyrektora Dolnośląskiej Szkoły Biznesu przy naszej uczelni (1992-2003), dyrektora Studium „Business College” przy Fundacji Rozwoju Akademii Ekonomicznej (1994-2003), prodziekanads. studiów stacjonarnych Wydziału ZliF (2002-2008); współtworzyła Naukowe Towarzystwo Informatyki Ekonomicznej, przewodniczyła Radzie Naukowej zeszytów dziedzinowych „Informatyka Ekonomiczna”, członek Komisji Nauk Ekonomicznych PAN we Wrocławiu, członek rad programowych wielu konferencji naukowych.

Prof. dr. hab. Jerzy Janusz Korczak jest absolwentem naszej uczelni. Po ukończeniu studiów w 1970 r. podjął pracę w Instytucie Informatyki Ekonomicznej. W latach osiemdziesiątych rozpoczął karierę w ośrodkach zagranicznych jako: Associate Professor, Université Louis Pa-

steur, Strasburg, Francja (1986-1988), Senior Lecturer, University of Wollongong, Australia (1988-1990), kierownik grupy badawczej CNRS „Apprentissage et fouille de données” LSIIT, Strasbourg, Francja (1992-2007), Profesor, Université Louis Pasteur, Strasbourg, Francja (1990-2006), dyrektor Laboratory on Information Technology, Illkirch, Francja (1999-2004); Tytuł profesora informatyki otrzymał we Francji w 1990 roku. Od roku 2006 pełnił funkcję kierownika Katedry Technologii Informatycznych na naszym Uniwersytecie. Zainteresowania naukowe dotyczyły m.in. projektowania struktur danych w informatycznych systemach zarządzania, badań i projektów organizacji bazy obrazów satelitarnych, systemów inteligentnych, algorytmów samouczące i metody poszukiwania wiedzy w bazach danych, projektowania mechanizmów eksploracji baz danych. Aktualnie prowadzi prace nad systemami wspomagania decyzji menedżerskich i doradztwa na rynkach finansowych z wykorzystaniem nowych technologii informatycznych. Działa jako ekspert w komisjach europejskich, recenzent w czasopiśmie naukowych; jest członkiem międzynarodowych towarzystw naukowych, organizatorem konferencji informatycznych w kraju i za granicą.

Prof. dr hab. Andrzej Małachowski jest także absolwentem rocznika 1968 naszej uczelni. Pracował w latach 1974-1981 w jednostce uczelnianej Zakłady Naukowo-Badawcze (pełniąc tam funkcję zastępcy dyrektora, a następnie dyrektora), kierował także Pracownią Zastosowań Informatyki w Gospodarce (1982-1983) i Katedrą Komunikacji Gospodarczej (1999-2008). Zainteresowania naukowe Profesora są wielowątkowe, koncentrują się na trzech głównych obszarach problemowych: metodologii, realizacji i zastosowań systemów informatycznych wspomagających zarządzanie przedsiębiorstwem; teoretycznych podstaw, metod, technologii, narzędzi i aspektów aplikacyjnych komunikacji gospodarczej oraz użytkowych aspektów e-biznesu i gospodarczych zastosowań Internetu. Wiele prac badawczo-projektowych prof. Małachowskiego znalazło zastosowanie w praktyce.

Działa jako członek stowarzyszeń naukowych: Polskiego Towarzystwa Informatycznego, Naukowego Towarzystwa Informatyki Ekonomicznej (jest jego współzałożycielem), Internet Society (ISOC) Polska (od 2007), w Komisji Nauk Ekonomicznych (2011-2014) PAN Oddział we Wrocławiu. Profesor jest m.in. pasjonatem żeglarskiego, był członkiem Klubu Żeglarskiego Ekonomistów AE we Wrocławiu (komandorem w latach 1995-1997, 2001-2003).

„Beniamin Franklin powiedział, że emerytura to nie takiego, jeśli tylko zdola się zadbać, by nie przeszkadzała w pracy.”

Osobiste wypowiedzi Profesorów

Prof. dr hab. Andrzej Małachowski

Najważniejsze wydarzenia z zawodowego życia

Przełomowe dla mnie było zrobienie doktoratu, praca była wysoko oceniona; w opinii prof. Aleksandra Zeliasia i prof. Stanisławy Bartosiewicz stanowiła istotny wkład do teorii i praktyki programowania matematycznego. Kolejny awans – habilitacja, pozwoliła mi na usamodzielnienie naukowe i swobodę wyboru moich zainteresowań naukowych orientowanych w kierunku e-biznesu (byłem jego animatorem na naszej uczelni) i w kierunku komunikacji gospodarczej – na mój wniosek, przy poparciu prof. Andrzeja Baborskiego i prof. Elżbiety Niedzielskiej utworzono Katedrę Komunikacji Gospodarczej, pierwszą o takim profilu na uczelniach ekonomicznych.

Moi mistrzowie to...

Profesor Bukietyński uświadomił mi, że do aktywności naukowej potrzebna jest radość z jej uprawiania, niezbędne są kontakty z innymi osobami, by spierać się na argumenty, stawiać i podważać hipotezy, twórczo dyskutować. Profesor Elżbieta Niedzielska nauczyła mnie warsztatu naukowego. Szczególną postacią w moim życiu był prof. Zdzisław Hellwig. Był dla mnie jak ojciec – doradzał mi w sprawach naukowych, kiedy miałem kłopoty uczelniane, życiowe, zawsze mogłem liczyć na jego radę, komentarz, ocenę.

Do moich największych osiągnięć zaliczam...

wypromowanie 14 doktorów, którzy stanowią „dobro wspólne”: siedem osób kontynuuje kariery naukowe na prestiżowych uczelniach krajowych, kolejne trzy osoby pracują na uczelniach i ośrodkach badawczych za granicą, dwóch dalszych pełni funkcje zarządzające w znaczących instytucjach w obszarze IT. Osiągnięciem jest także napisana książka „Środowisko wirtualnego klienta” (wydana w 2005 r.), która w momencie ukazania się obejmowała wszystkie kluczowe aspekty funkcjonowania e-biznesu

(technologiczne i aplikacyjne) oraz ponad 170 opublikowanych innych prac.

Instytut Informatyki Ekonomicznej...

jak i całą uczelnię traktuję jako „matkę” swoich sukcesów i źródło wszelkiego dobra, które spotkało mnie w życiu zawodowym.

Pamiętam taką anegdotę...

Pracując w Zakładach Naukowo-Badawczych byłem m.in. kierownikiem tematu mającego zdiagnozować przyczyny usterkowości samochodów w fabryce produkującej małe fiaty. Profesor Zdzisław Hellwig i ja zostaliśmy zaproszeni do fabryki Fiatu we Włoszech, właśnie w związku z tym projektem dotyczącym usterkowości. Profesor Zdzisław Hellwig był dla mnie wielkim autorytetem. Nasza współpraca trwała już kilka lat. Podczas kilkudniowej wizyty w Turynie profesor Hellwig zaproponował mi przejście na „ty”. Byłem zaszczycony tą propozycją, ale nigdy nie odważyłem się po imieniu zwrócić do mojego Profesora.

Mam teraz czas na...

Nie mam czasu, podjąłem bowiem pracę w innej uczelni, w znanym mi środowisku, na dobrych warunkach finansowych i zawodowych. Ale zawsze znajdę czas na uprawianie swojej pasji – żeglarsstwa.

Moje życiowe *credo* ewoluowało od...

Życiową busolą była mi rada mojej mamy. Wyczuliła mnie, bym nie pielęgnował w sobie wrogości. Mówiła bym krzywdy szybko wybaczał, bo mam jedno życie i trzeba je wykorzystać w pełni, ciesząc się każdym dniem. Jej słowa to: po burzy, deszczu zawsze zaświeci słońce.

Gdybym teraz był początkującym naukowcem...

to znacznie szybciej i intensywniej starałbym się o awanse naukowe.

Profesor Jerzy Korczak

Najważniejsze wydarzenia z zawodowego życia

Pracowałem na wielu uczelniach zagranicznych i kierowałem wieloma zespołami badawczymi – stąd takich wydarzeń było niemało. Jednym z ważniejszych dla mnie była nominacja profesorska w Francji w 1990 roku. Nadanie profesury przebiega według innego niż w Polsce postępowania. W skrócie wygląda to tak: kandydaci składają swoje *dossier* do komisji (odpowiednik CK w Polsce) w Ministerstwie Nauki. Komisja wyznacza recenzentów i po pozytywnej ich opinii zaprasza kandydatów na spotkanie – *audition*, podczas którego Komisja profesorów (w moim przypadku było 25) odpytuje kandydata. Pamiętam fotelik (obity zieloną skórą) dla kandydatów ustawiony w środku pięknej renesansowej sali uniwersytetu w Lyonie, otoczony gronem profesorskim. Byłem kandydatem nietypowym: nie Francuz, pracowałem na Uniwersytecie Wollongong w Australii, miałem polskie dyplomy naukowe. Stres ogromny, konkurencja duża, do tego *jet lag* po przylocie z Australii. Interview przeszedłem z sukcesem – pierwsza lokata na liście kwalifikacyjnej dawała mi możliwość wyboru stanowiska na jednym z trzech uniwersytetów francuskich. Wybrałem Uniwersytet Ludwika Pasteura w Strasburgu.

Do moich największych osiągnięć zaliczam...

badania nad metodami eksploracji

baz danych i obrazów, a w szczególności prace nad modelowaniem funkcjonowania mózgu na podstawie obrazów rezonansu magnetycznego (fMRI). Rezultaty opublikowałem w jubileuszowym wydaniu pt. „Od danych do wiedzy”. Badania nad tymi problemami rozpocząłem w latach 70-tych. Pierwsze wyniki zaprezentowałem w pracy doktorskiej (1977), w której pokazałem jak organizować dane w pamięci dyskowej, aby zapewnić łatwe i szybkie wyszukiwanie informacji, i oszczędne wykorzystanie pamięci systemów komputerowych. Zauważmy, że w tym czasie jednym z głównych ograniczeń powstających systemów informatycznych była właśnie „moc pamięci”. Praca habilitacyjna o skorowidzach dużych baz tekstowych (1985) była wynikiem studiów post-doktoranckich w 1980 roku na Uniwersytecie Illinois w Urbana-Champaign (UIUC) w Stanach Zjednoczonych. Profesor Donald Bitzer, kierujący pracami nad systemem wspomaganego nauczania PLATO dał mi wówczas zadanie zbadania możliwości przeszukiwania w czasie rzeczywistym dużych baz tekstowych, wielkości zbiorów Biblioteki Kongresowej. Praca ta była dużym wyzwaniem ponieważ był to okres powstawania pierwszych komputerowych sieci uniwersyteckich i interaktywnych komputerów osobistych. Po powrocie do Polski, stan wojenny, który niebawem nastąpił, praktycznie uniemożliwił kontynuację tej współpracy z UIUC.

Wyróżniam też badania nad interpretacją obrazów mózgu, które rozpoczęliśmy w Strasbourgu pod koniec lat 90-tych. Moja idea polegała na stworzeniu systemu rozpoznawania uszkodzeń mózgu w czasie *quasi-rzeczywistym* na podstawie obrazów funkcjonalnych (fMRI). Rozbudowaliśmy tu amerykańską platformę wizualizacji serca SLICER o nowe funkcje dotyczące wizuali-

zacje obrazów funkcjonalnych MRI mózgu i dołączyliśmy do systemu nasze algorytmy klasteryzacji wielowymiarowych szeregów czasowych. Był to niezwykle pasjonujący temat badań, dzisiaj niezwykle aktualny. Gdybym miał teraz rozpocząć na nowo karierę naukową byłby to jeden z priorytetowych tematów badawczych.

Pamiętam taką anegdotę...

Z moich badań nad interpretacją obrazów mózgu pamiętam anegdotę o czarnej plamie. Testowaliśmy matrycę elektrod – kładliśmy ją na języku pacjenta. Nieznaczące wyładowania elektryczne miały posłużyć do komunikacji z pacjentem po dużym urazie. Po eksperymencie oglądając obrazy mózgu na wszystkich pojawiła się na środku duża czarna plama. Pomyślałem, że jest to wynik błędnego działania naszego algorytmu klasteryzacji wokseli... Okazało się że czarna plama odwzorowuje ogromny stres pacjenta prawdopodobnie przerażonego pierwszym „kopnięciem”.

Mam teraz czas na...

Mogło by się wydawać, że teraz mam więcej czasu na swoje hobby i zainteresowania. A mam ich wiele, m.in.: przez wiele lat „buszowałem” na targach staroci w Polsce, *marchésauxpuces* we Francji, *garagesales* w Stanach i Australii – nzbierałem wiele przedmiotów, myślę o ichskatalogowaniu, naprawieniu; od wielu lat maluję obrazy i chciałbym namalo-

wać kilka nowych obrazów, których „wizję mam w głowie”. Cóż – ostatnie lata mojej pracy na uczelni to okres nowych pomysłów, idei, projektów, nadal bardzo się w nie angażuję.

Moje życiowe credo ewoluowało od...

Leitmotif wszystkich prac badawczych jest jeden i ten sam: poszukiwanie wiedzy w dużych bazach danych, obrazach i tekstach. Temat ten, jak i podejście metodyczne *data-driven* zawsze mnie bardzo interesowało. Kiedyś tej nowej, użytecznej wiedzy szukaliśmy w bazach danych numerycznych, potem w obrazach lub sekwencjach obrazów medycznych czy satelitarnych, a dzisiaj, korzystając z technologii Big Data, poszukujemy je ponadto w danych semi-strukturalnych czy niestukturalnych, np. tekstach, w internecie. Dodatkowo, musimy to robić bardzo szybko, szybciej od konkurencji, w czasie prawie rzeczywistym.

Gdybym teraz był początkującym naukowcem...

zająłbym się modelowaniem mózgu i możliwościami jego usprawnienia w procesach poznawczych. Mam nadzieję, że w niedalekiej przyszłości powstaną pierwsze *brain chipy*, które pozwolą nam szybciej i lepiej myśleć, więcej zapamiętać, doradzać w rozwiązywaniu trudnych problemów.

W opracowaniu wykorzystano informacje uzyskane od organizatorów uroczystości

NASZA GRUPA 35 lat

26 września miało miejsce kolejne spotkanie niezwyklej grupy studenckiej – NASZEJ GRUPY. Studiowaliśmy w latach 1974-1979, jesteśmy absolwentami Wydziału Zarządzania i Informatyki (obecny ZIF). Spotykamy się często, ostatnio co dwa lata.

Krzysztof Skrzek

Może wystarczy najpierw razem, a potem osobno?

Dlaczego jesteśmy wyjątkowi? Jeżeli jesteśmy wyjątkowi, to dlaczego? Pytania z pozoru podobne, jednak w odpowiedziach zawarte są różne przekazy emocjonalne.

Pierwsze pytanie zawiera założenie, że jesteśmy wyjątkowi i trzeba tylko udowodnić, z jakiego powodu. Drugie, z większą skromnością i wątpliwościami, zachęca nas do rozważań nad wyjątkowością. Można formułować także kolejne pytania. Skoro nie jesteśmy wyjątkowi, to dlaczego się wyróżniamy?

To pewnego rodzaju fenomen – po tylu latach, my, byli studenci, a dzisiaj ludzie różnych profesji, zajmujący się przeróżnymi sprawami, chcemy być (coraz częściej)

We wrześniowym spotkaniu brali udział nasi Nauczyciele, Profesorowie: Stanisława Bartosiewicz, Maria Cieślak, Bożena Klimczak, Wanda Ronka-Chmielewiec, Zdzisław Pisz, Bogusław Fiedor, Czesław Szmigiel. Na tym spotkaniu powołaliśmy do życia Klub Ławeczki, który łączy nas jeszcze bardziej, tak jak łączy nas ufundowana przez grupę pierwsza ławeczka na naszym kampusie.

wami, chcemy być (coraz częściej) razem, z uporem maniaków wracamy na naszą uczelnię, przywołujemy „duchy przeszłości” i szukamy pretekstów do wspólnych spotkań (jak za dawnych lat). I ciągle mamy potrzebę zadawania różnych pytań, także tego: dlaczego, mając własne, aktywne życie, ciągle chce się nam

spotykać?

Jedni „klasycy” uważają, że to „tradycja”, inni przekonują nas, że to „korzenie”.

Wybierając Akademię Ekonomiczną we Wrocławiu na miejsce swojej zawodowej edukacji i przystępując w 1974 roku do egzaminów wstępnych, nikt z nas nie przypuszczał, że w czasie studiów zbudują się między nami tak serdeczne więzi emocjonalne. 3 lipca 1974 roku zdawaliśmy egzamin wstępny z matematyki. To był dzień, w którym rozgrywany był mecz Polska–Niemcy, odbywał się w scenerii „parku wodnego” po bardzo intensywnej ulewie. Wynik 0:1. W pamięci zostały bramka strzelona przez niemieckiego legendarnego napastnika Gerda Muellera i rzut karny obroniony przez Jana Tomaszewskiego.

Wyniki z egzaminów wstępnych

przyćmiła więc wiadomość, że oto Polacy zagrają o trzecie miejsce na świecie, byliśmy dumni z tego światowego polskiego sukcesu. Potem przyszedł październik i rozpoczęliśmy poznawanie: uczelni, wykładowców, a przede wszystkim: Maryś, Ań, Bożen, Teres, Grażyn, Krzyśków, Andrzejów, Fredów, Ryśków, Irków, Janków i wielu innych wspaniałych koleżanek i kolegów.

Przez trzy semestry walczyliśmy o utrzymanie się na powierzchni, by dostąpić zaszczytu zakwalifikowania do „elitarniej grupy” ekonometryków i cybernetyków. Lata studiów to różne fascynacje, zdobywanie doświadczeń, wiele, wiele przeżyć, spraw i problemów studenckich, życiowych.

Co było zatem (i zapewne jest nadal) podstawą do budowania więzi w grupie i stanowić może o jej wyjątkowości? Wydawać by się mogło, że uczestnictwo w elitarniej specjalizacji nauczania generuje egoizm członków grupy studenckiej, dążących do osiągnięcia osobistych, partykularnych sukcesów. Nic bardziej mylnego. Otóż, budując przyjacielskie relacje, oparte na wzajemnym szacunku, a przede wszystkim na solidarności, udało nam się – realizując cel grupowy – osiągać także cele indywidualne.

Zostaliśmy jedną z najlepszych grup studenckich w historii naszej uczelni. Odrzuciliśmy wyścigi o wiedzę jako sposób na osiąganie osobistych celów, a wzajemna pomoc stała się sprawą normalną i nadrzędną.

Często, porównując nas, Polaków, z innymi nacjami, jako przyczynę braku osiągnięć wskazujemy naszą nieumiejętność współdziałania. To prawda. Może więc trzeba być najpierw razem, a dopiero potem osobno? Wydaje się, że właśnie taka kolejność – jak pokazują nasze przykłady – prowadzi do pozytywnych efektów.

Spotykamy się tak często, jak to jest tylko możliwe. Kiedyś co 4-5 lat, teraz co 2 lata. W dalszym ciągu organizujemy wzajemną pomoc, jeżeli jest potrzebna. Powołany przez nas Komitet Organizacyjny Zjazdów Absolwentów (KOZA) każdorazowo przygotowuje program naszych spotkań. Podczas jednego ze spotkań w 2009 r. na skwerze Uniwersytetu Ekonomicznego ustawiliśmy ufundowaną przez nas ławeczkę absolwentów. Tym działaniem chcieliśmy dać świadectwo, że właśnie to miejsce na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu jest naszym lądowiskiem, naszym małym portem lotniczym. Kiedyś tu wylądowaliśmy, by po kilku latach wystartować w podróże życia. Lądowaliśmy w różnych miejscach, znowu startowaliśmy i lądowaliśmy. Życie to przecież takie starty i lądowania. To nasza szkoła nauczyła nas, jak startować, by po wielu latach zaoferować nam lądowisko. Ta ławeczka jest także dla naszych koleżanek i kolegów, których już z nami niestety nie ma. Oni zawsze mogą na niej odpocząć.

W tym roku, w październiku, spotkaliśmy się, by powołać Klub Ławeczki. Uczestnicy spotkania otrzymali odznaki klubowe. Honorowymi członkami klubu zostali nasi Nauczyciele i Wykładowcy. Chcemy, aby miniatury ławeczek z serduszkami – połączenie realizmu miejsca z jego emocją

Krzysztof Jajuga

Kalendarium

Październik 1974 – zaczynamy studia na Wydziale Gospodarki Narodowej, kierunek cybernetyka ekonomiczna i informatyka (grupy 9-12).

1976 – wybieramy specjalności: ekonometria i statystyka lub organizacja przetwarzania danych (OPD); słuszny wybór – na specjalności ekonometria i statystyka będziemy studiować 4,5 roku, a nie tylko 4 lata. Październik 1976 – studiuje na nowo powstałym Wydziale Zarządzania i Informatyki.

1977 – wybieramy promotorów, są to: doc. Maria Cieślak, dr Stanisław Krawczyk, dr Czesław Szmigielski.

8-10 listopada 1978, Lubiatów – bawimy się – w nagrodę za dobre wyniki w nauce uczelnia funduje nam wycieczkę.

1978/1979 – studiuje ostatni semestr – w programie tylko dwa przedmioty: seminarium i WF.

2 marca 1979 – zdajemy egzamin magisterski, pytania z obszaru pracy i z ekonomii.

1984 – spotykamy się u Ani Błaczkowskiej (Bartosiewicz).

1989 – spotykamy się u Teresy Bień (Janickiej).

1994 – w dwudziestą rocznicę rozpoczęcia studiów spotykamy się u Ani Błaczkowskiej.

1996 – jubileusz 20-lecia Wydziału ZI – spotykamy się na Zjeździe Absolwentów.

1997 – świętujemy 50 lat uczelni; spotykamy się na Zjeździe Absolwentów.

27-28 lutego 1999 – 20 lat po studiach; spotykamy się w Turawie (spotkanie organizował Janusz Szponarski).

13 października 2001 – 25 lat Wydziału; spotykamy się na Zjeździe Absolwentów.

17-18 kwietnia 2004 – 25 lat po studiach; spotykamy się w Ślężańskim Młynie (spotkanie organizował Andrzej Włodarczyk).

29-30 września 2006 – spotykamy się w Łosiuwie (spotkanie organizował Janusz Szponarski).

29 września 2007 – 60 lat uczelni; spotykamy się na Zjeździe Absolwentów.

18 kwietnia 2009 – 30 lat po studiach; spotykamy się we Wrocławiu.

26 listopada 2009 – Święto Uczelni; grupa ufundowała swoją ławeczkę na kampusie.

14-15 maja 2011 – spotykamy się w Mikorzynie (organizowała Grażyna Twardowska-Gałek).

11-12 maja 2013 – spotykamy się w Przesieci (organizowali Renata i Kazik Piotrowscy).

26-27 września 2014 – 40 lat od rozpoczęcia i 35 lat od zakończenia studiów, spotykamy się na uczelni, kontynuujemy spotkanie w Sobótce.

”Przyjaźń zawarta w czasie studiów trwa w grupie już 35 lat, co dokumentują zjazdy koleżeńskie, na które przyjeżdżają koledzy nawet z dalekich stron świata”

– były oznaką przynależności do naszego klubu, były dowodem dla nas i naszych bliskich, że było warto.

Pozostaje jeszcze tylko odpowiedź na zadane wcześniej pytania. Dlaczego jesteśmy wyjątkowi? Jeżeli jesteśmy wyjątkowi, to dlaczego? Odpowiedź jest prosta. Jesteśmy wyjątkowi, bo się lubimy.

NASI NAUCZYCIELE O NAS

Profesor Stanisława Bartosiewicz

Na Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu w roku 1976 powstał nowy wydział: Wydział Zarządzania i Informatyki. Równocześnie Wydział Gospodarki Narodowej przekazał nam (piszę „nam”, bo w tym roku zostałam powołana na stanowisko prodziekana wydziału ZI) niezwykle grupę studiującą na specjalności „ekonometria i statystyka”. Nie prowadziłam w tej grupie zajęć dydaktycznych, ale obserwowałam ją z pozycji prodziekana. Zadanie to miałam ułatwione, bo moja córka była członkiem tej grupy. Mimo właściwego każdemu człowiekowi egoizmowi, grupa uznawała fakt, że ludzie są stworzeniami stadnymi, a więc każdy członek stadka hamował swój egoizm, dbając o dobro stada. Trzydziestokilkusobowa grupa trzymała się razem, jej cnotą społeczną były: solidarność, empatia wobec wszystkich jej uczestników, mimo konkurencyjności, gotowość do pomocy i obrony wobec zbyt surowych nauczycieli akademickich. Skutek pokazanej wyżej cechy zaowocował terminowym zakończeniem studiów w marcu 1979 roku (tylko dwie dziewczyny zdawały egzamin magisterski w drugim terminie). Niezwykły i godny podkreślenia jest też fakt, że 13 osób z tej grupy zaczęło po studiach pracować w zawodzie asystenta w Akademii Ekonomicznej, na Uniwersytecie Wrocławskim i Akademii Medycznej. Nie wszyscy wytrwali na obranej drodze, ale mamy ak-

tualnie na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu czworo profesorów, członków tej grupy.

W 2009 roku, z inicjatywy Biura ds. Absolwentów i z pełną akceptacją profesora Bogusława Fiedora (wówczas Jego Magnificencji Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego), grupa uczciła trzydziestolecie ukończenia studiów nadaniem jednej z ławeczek w naszym kampusie imienia tej właśnie grupy. Ławeczka stoi między wejściem do stołówki i wejściem do banku.

Przyjaźń zawarta w czasie studiów trwa w grupie już 35 lat, co dokumentują zjazdy koleżeńskie, na które przyjeżdżają koledzy nawet z dalekich stron świata.

Na zakończenie wypowiedzi poświęcę niezwyklej grupie utwór w stylu japońskiej poezji *haiku*:

Kochanej grupie

śpiewajmy zatem: Vivat

Bohaterowie!

Profesor Maria Cieślak

W połowie lat 70. ubiegłego wieku na naszej uczelni został powołany kierunek „cybernetyka ekonomiczna” ze specjalnościami „ekonometria i statystyka” oraz „organizacja przetwarzania danych”. Celem tego przedsięwzięcia było dostarczenie gospodarce absolwentów mających umiejętności prowadzenia pogłębionych analiz z wykorzystaniem metod ilościowych oraz wdrażania narzędzi informatycznych. Obie specjalności wnosili novum do studiów ekonomicznych i przyciągnęły osoby jakiegoś novum poszukujących.

Sądzę, że na specjalności „ekonometria i statystyka” atrakcyjna dla studentów była możliwość wykorzystywania matematyki w badaniach ekonomicznych. Studentów tych łączyła sympatia do matematyki, tak odróżniająca ich od słuchaczy innych specjalności. Grupa była mała liczebnie, studenci nie mieli więc poczucia, że uczestniczą w jakimś masowym procesie; przeciwnie – uważali, że mają możliwość zdobycia specjalnego wykształcenia. Prawdopodobnie te czynniki powodowały, że studenci ekonometrii i statystyki mieli poczucie odrębności, a nawet pewnej wyższości w stosunku do pozostałych. Te spostrzeżenia dotyczą wszystkich roczników studentów tej specjalności, a nie tylko tego rocznika, który – jak to pokazały lata obserwacji, zapisał się wyraziście w historii uczelni. Nie umiem wymienić tego powodów, ale potrafię wskazać objawy: szczególna, silna więź między absolwentami, trwająca do dziś, wyrażająca się w chęci spotykania się, a także pragnienie zaznaczenia swego „rodowodu” poprzez utrzymywanie kontaktów z uczel-

nią, chociażby w postaci ławeczki czy organizowania spotkań na uczelni.

Ze studentami tego rocznika miałam wykłady ze statystyki opisowej na I roku, z demografii na III roku i seminarium magisterskie na IV i V roku. Na moje seminarium zapisała się większa liczba osób, niż pozwalała na to norma dziekańska, musiałam więc podjąć decyzję, kogo przyjąć. Starając się być obiektywną, ustaliłam listę magistrantów według stopni otrzymanych na egzaminie z demografii, skorelowaną dość silnie z wynikami z innych przedmiotów (o czym studentom nie mówiłam). To kryterium wyboru moi byli magistranci wspominają do dziś. Prowadzenie seminarium było miłe i niezbyt męczące. Studenci na ogół mieli własne zainteresowania i szybko podjęli decyzje o wyborze tematów, a potem było coraz lepiej, bo bardzo się zaangażowali w pracę nad swoimi rozprawami. Po latach spotkałam w pociągu jednego z ówczesnych magistrantów, który zapytał mnie, czy wiem, na ile sprawdziły się jego przewidywania co do częstości rozwodów w Polsce, oparte na porównaniach międzynarodowych. A więc ciekawość trwała. Nie jestem pewna, ale jestem przekonana, że wszyscy magistranci otrzymali oceny bardzo dobre za pracę magisterską ode mnie i od recenzentów. Wielu z nich podjęło pracę na uczelni. Trudno zapomnieć taką grupę studentów; można powiedzieć, że taka zdarza się tylko raz. Na zakończenie studiów, po obronach prac magisterskich, grupa urządziła pożegnanie w postaci wieczornego – być może całonocnego – bankietu, na który zostali zaproszeni dziekan, prodziekan oraz opiekunowie prac magisterskich. Hasłem spotkania było: „Pora pić”, wypisane na wielkim plakacie, zawieszonym na ścianie. Było to jedyne pożegnanie studiów, w jakim zdarzyło mi się brać udział w ciągu wieloletniej pracy nauczyciela akademickiego. A przecież „koniec wieńczy dzieło”, dlatego uroczystość rozpoczyna się rok akademicki, a nigdy go się tak nie zamyka? Ów bankiet zapowiadał długotrwa-

łość związków między jego uczestnikami, ale to była tylko zapowiedź, dlaczego się zrealizowała? Niech na to pytanie spróbują odpowiedzieć jego uczestnicy.

Profesor Wanda Ronka-Chmielowiec

W czasie mojej 43-letniej pracy dydaktycznej na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu poznałam wielu studentów i prowadziłam zajęcia z bardzo wieloma grupami studenckimi, jednak ta grupa była wyjątkowa, bardzo aktywna w trakcie zajęć, bardzo dobra intelektualnie, większość osób pamiętam. Pragnę dodać, że były to zajęcia dość trudne, gdyż były to „metody numeryczne”. W późniejszych latach tak zaangażowanej grupy studenckiej już nie spotkałam.

Profesor Zdzisław Pisz

Na przełomie sierpnia i września oraz w drugiej połowie września uczestniczyłem w dwóch uroczystościach – spotkaniach jubileuszowych. Pierwsze było związane z pięćdziesięcioleciem mojej matury, którą zdałem w 1964 roku. Byłem współuczestnikiem zjazdu absolwentów, jedną z osób, która po półwieczu odkrywała wśród zgromadzonych, w zdecydowanej większości emerytów, koleżanki i kolegów sprzed pół wieku. Wiele był wspomnień, radości oraz trwających bez końca relacji z nagromadzonych przez pięćdziesiąt lat doświadczeń. Drugie spotkanie było związane z uroczystością trzydziestopięciolecia ukończenia studiów przez słuchaczy kierunku cybernetyki ekonomicznej o specjalności „ekonometria i statystyka” na Wydziale ZI AE we Wrocławiu. Byłem zaproszonym gościem, jednym z nauczycieli akademickich, którzy uczestniczyli w programie kształcenia absolwentów roku 1979. I w tym przypadku miałem okazję przetestować swoją pamięć wzrokową. Ów test nie wypadł dla mnie zbyt korzystnie. Oczywiście nie chodzi o osoby, które pozostały na Uczelni, i mam okazję spotykać je na co dzień. Udział w spotkaniu pozwolił spojrzeć na studentów sprzed przeszło 35 lat z pozycji nauczyciela, który przez wszystkie te lata gromadził

Zdjęcie Kazimierz Piotrowski

obserwacje i doświadczenia zawodowe, który miał także możliwość refleksyjnego spojrzenia na zmiany, jakie się dokonały i wciąż zachodzą w procesie kształcenia. Jeden wniosek jest dla mnie zupełnie oczywisty. Nigdy wcześniej ani też w późniejszym okresie pracy zawodowej nie zetknąłem się z podobną grupą studencką. Jest to o tyle zaskakujące, że o ile mi dobrze wiadomo, rekrutacja na ten kierunek studiów odbyła się z poszanowaniem indywidualnych wyborów. Bardzo wysoki potencjał intelektualny każdej osoby w grupie i wspólne zainteresowania doprowadziły do wyłonienia małej zbiorowości studenckiej o wyjątkowych walorach. Wyraźnie widoczna integracja wewnętrzna nie przeszkadzała rywalizować o jak najlepsze wyniki w indeksach. W owej rywalizacji nie dostrzegało się wzajemnej niechęci czy skłonności do powstawania konfliktów. Stan wzajemnej akceptacji, życzliwości oraz poczucia więzi, jakie miałem okazję zaobserwować w trakcie krótkiego pobytu na uroczystości, trwa dziś. Sądzę, że dzięki tym cechom osób należących do grupy zachodzi ich potrzeba systematycznych spotkań grupowych, które mają już właściwą sobie tradycję. Moje refleksje czysto zawodowe związane są z dwoma przedmiotami, które prowadziłem dla słuchaczy tej grupy. Były to: *metoda reprezentacyjna* i *matematyczne modele wzrostu gospodarczego* (być może nazwy oryginalne przedmiotów różniły się nieco od zapisanych przeze mnie). Każdy z nich wymagał dobrego przygotowania słuchaczy z ogólnych dyscyplin ilościowych. Mając do wyboru opisowy sposób prowadzenia zajęć bądź na poziomie uwzględniającym potrzebę dowodzenia rozpatrywanych własności estymatorów w poszczególnych schematach losowania próby i rozwiązywania równań różniczkowych przy analizie różnic między modelami wzrostu, wybrałem wariant drugi, zresztą jeden jedyny raz właśnie na zajęciach z tą grupą. Jakież było moje zaskoczenie w trakcie egzaminu! Bardzo dobre przygotowanie studentów wymagało aptekarskiej niemal precyzji przy ocenie prac pisemnych i odpowiedzi ustnych. I mówiąc prawdę, do dzisiaj nie mam pewności, czy egzamin z oceniania zdałem w sposób zadowalający, mimo pełnego zaangażowania i najlepszych chęci.

Takie doświadczenia pozostają w pamięci. Rodzą się jednocześnie pytania, czy po wielu zmianach w systemie kształcenia w sensie ogólnym i zmianach programowych w naszej uczelni istnieją jeszcze takie lub podobne grupy? Czy możliwy jest zbliżony choćby poziom przygotowania absolwentów? Mam nadzieję, że tak, chociaż jestem niemal przekonany, że współczesne grupy studenckie nie charakteryzują się już podobną solidarnością wewnętrzną oraz integracją i nie akceptują rygorów programowych ze zrozumieniem ich celowości pozwalającej na tworzenie klimatu studiów sprzyjającego rozwojowi pożądanych relacji między studium a nauczycielami akademickimi.

Z wielką przyjemnością obserwowałem życzliwość, radość i zadowolenie uczestników spotkania jubileuszowego. Nie były to zachowania wtłoczone w ramy konwenansów, ale spontaniczny sposób zachowania, który może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy odczucia wewnętrzne są zgodne z formą ich wyrażania. Bardzo miłym akcentem były również spotkania opiekunów prac magisterskich z absolwentami. Widać w nich było wiele ciepła charakterystycznego bardziej dla relacji rodzinnych niż służbowych, co świadczy o partnerstwie i dalszym zaufaniu do swoich opiekunów.

W uczelniach wyższych buduje się systemy ocen pracowników, przekształca się je, dostosowując do zmian zachodzących w placówkach dydaktycznych i ich otoczeniu. Mam wrażenie, że wiele systemów punktowych, różnorodnych szablonów stosowanych w praktyce, ważących charakterystyki obszarów działalności dydaktycznej, można byłoby zastąpić chwilą obserwacji poczynionych na spotkaniu jubileuszowym. Znikają wtedy wątpliwości co do jakości wykonania zadań przez partnerów procesu dydaktycznego.

Dwie uroczystości, podobne w intencjach, różne pod względem etapu przygotowania zawodowego, były okazją do obserwacji i sformułowania następującego wniosku: zmieniając teraźniejszość dla przyszłości, nie powinno się zbyt radykalnie rezygnować z dobrych praktyk z przeszłości.

KRYSTYNA SZEWCZYK – NASZA „KOBIETA Z ŻELAZA”

Posiedzenie Senatu, które odbyło się 30 października 2014 r. było okazją do złożenia przez rektora prof. Andrzeja Gospodarowicza i Senatorów serdecznych podziękowań dla Krystyny Szewczyk, w uznaniu za Jej lata pracy zawodowej na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu. Długoletnia pracownica naszej uczelni (związała swe życie zawodowe z nią na 52 lata!) w tym roku odchodzi

na emeryturę. Swą aktywną postawą zapisała się na trwale w historii.

Krystyna Szewczyk całe zawodowe życie związała z wrocławską uczelnią ekonomiczną, na której została zatrudniona w lipcu 1962 r. Angażowała się w obronę praw pracowniczych i socjalnych, przez lata pełniła funkcję Senatora, współ-

tworzyła NSZZ „Solidarność”, wiele lat była przewodniczącą Komisji Uczelnianej NSZZ „Solidarność”.

Głos Pani był zawsze ceniony i uważnie słuchany przez kierownictwo i pracowników uczelni. Wielu z nas będzie wspominało Panią jako życzliwą i wrażliwą na krzywdę ludzką koleżankę – powiedział rektor prof. Andrzej Gospodarowicz – Dziękuję-

my i liczymy na wsparcie dobrą radą, inspirację pomysłami i nieustający kontakt z – tak przez otoczenie cenioną – Pani serdecznością i życzliwością.

Przychylamy się do słów Rektora i życzymy pogody w życiu osobistym, wszelkiej pomyślności i dużo zdrowia.

NASZE SUKCESY

Nagrody, wyróżnienia

Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN przyznał prof. dr. hab. Czesławowi Zajacowi wyróżnienie w kategorii monografie za pracę pt. *Zarządzanie zasobami ludzkimi w grupach kapitałowych* (PWN, Warszawa 2012).

Laureaci konkursu Prezesa NBP

W prestiżowym Konkursie o nagrodę Prezesa Narodowego Banku Polskiego na najlepszą pracę z zakresu nauk ekonomicznych doktorską i habilitacyjną odnieśliśmy duży sukces. Dr hab. Katarzyna Kuziak, profesor UE (Katedra Inwestycji Finansowych i Zarządzania Ryzykiem) otrzymała wyróżnienie w konkursie na najlepszą pracę habilitacyjną za książkę: „Pomiar ryzyka przedsię-

biorstwa. Modele pomiaru i ich ryzyko.” Dr Bartosz Kaszuba otrzymał wyróżnienie w konkursie na najlepszą pracę doktorską za rozprawę „Zastosowanie wielowymiarowych metod statystyki odpornej w teorii portfela Markowitza” przygotowaną pod opieką profesora Krzysztofa Jajugi (Katedra Inwestycji Finansowych i Zarządzania Ryzykiem).

Nagroda Kolegium im. prof. Józefa Dudka za integrację środowiska akademickiego

14 listopada 2014 r. Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia, Opola i Zielonej Góry uhonorowało prof. Bogusława Fiedora Nagrodą im. prof. Józefa Dudka za integrację środowiska akademickiego. – *Jest to wyraz naszego uznania za całokształt działalności na rzecz integracji środowiska akademickiego, działań służących sca-*

laniu tego środowiska z życiem oraz rozwojem naszego miasta i regionu – powiedział laudator prof. Marek Bojarski, podczas otwartego posiedzenia Kolegium z okazji Święta Nauki Wrocławskiej.

Prof. dr hab. Bogusław Fiedor – prowadzi badania naukowe w zakresie teorii metodologii ekonomii, ekonomii

środowiska i zasobów naturalnych, ekonomii i polityki ekonomicznej, teorii wzrostu i rozwoju gospodarczego,

Akademicki tytuł doktora *honoris causa*

Z wielką przyjemnością informujemy, że dr Jan Sadlak – absolwent naszej uczelni (rocznik 1968), uhonorowany w 2012 r. Nagrodą Kryształowy Alumnus przyznawaną przez Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, otrzymał tytuł akademicki doktora *honoris causa* Uniwersytetu

Wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki

W konkursie Wrocławskiej Rady FSNT NOT za „Wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki” zrealizowane w 2013 roku, opracowanie pt: „Sposób otrzymywania polisacharydu nieskrobiowego ze zbóż” zespołu autorskie-

Beneficjenci grantów naukowych

Narodowe Centrum Nauki zakwalifikowało do finansowania projekty w ramach konkursów: SONATA 7 – beneficjentem jest dr Joanna Radomska *Ryzyko operacyjne towarzyszące implementacji strategii. Ujęcie modelowe*; OPUS 7 – beneficjenci: dr inż. Dominika Magdalena Fijałkowska *Przejrzystość informacyjna spółek giełdowych*

Sukces czasopisma „Argumenta Oeconomica”

Czasopismo „Argumenta Oeconomica”, wydawane na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu, jest jedynym polskim czasopismem z nauk ekonomicznych posiadającym impact factor. Współczynnik ten znacznie

Współpraca z pracodawcami w ramach Kuźni Kadr uznana za wzorcową

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego uznało sposób współpracy z pracodawcami w projektach Kuźni Kadr za przykład najlepszych praktyk. Szczególnie wysoko oceniono organizację płatnych staży studentów i absolwentów u pracodawców. Rozwiązania Kuźni są obecnie promowane w oficjalnych folderach reklamowych Ministerstwa skierowanych zarówno do przyszłych

historii myśli ekonomicznej, polityki makroekonomicznej. Jest twórcą wrocławskiej szkoły ekonomii środowiska i zasobów naturalnych. w latach 2005–2012 rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, obecnie prorektor ds. współpracy z zagranicą, m.in. pełnił w latach 2010–2012 funkcję przewodniczącego Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia, Opola, Częstochowy i Zielonej Góry (obecnie KRU-WOZ), pełni funkcję zastępcy przewodniczącego Rady Naukowej Instytutu Nauk Ekono-

micznych Polskiej Akademii Nauk.

w Bukareszcie.

Jest uznanym autorytetem międzynarodowym w zakresie polityki naukowej i szkolnictwa wyższego, autorem wielu publikacji na ten temat.

go w składzie: dr inż. Joanna Harasym i mgr inż. Jerzy Brach przyznano wyróżnienie. Laureaci reprezentują Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny.

i dr hab. Grzegorz Marek Michalski *Zarządzanie środkami pieniężnymi w małych i średnich przedsiębiorstwach realizujących pełen cykl operacyjny*.

Dr inż. Radosław Rudek otrzymał grant Iuventus Plus z MNiSW.

wzrósł w ostatnim roku i wynosi 0,207. Nasza obecność na liście Journal Citation Reports® jest odnotowywana już od pięciu lat.

studentów, jak i do pracodawców w celu zachęcenia ich do współpracy z uczelniami. Także Polska Komisja Akredytacyjna oceniająca Wydział Nauk Ekonomicznych uznała współpracę Uniwersytetu z pracodawcami realizowaną w Kuźni Kadr za wzorcową. (wykorzystano informację z Magazynu nr 1/2014 (8) „Kuźnia Kadr Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu”)

Laureaci Programu Stypendialnego Prezydenta Wrocławia

Kapituła Wrocławskiego Centrum Akademickiego w ramach Programu Stypendialnego Prezydenta Wrocławia wybrała laureatów Stypendium im. Wincentego Stysia

Nasza absolwentka najlepsza na świecie

Z dumą informujemy, że **Anna Leszczyńska**, absolwentka Uniwersytetu Ekonomicznego i uczestniczka kursów Studium Języków Obcych UE, została wyróżniona najważniejszą nagrodą Londyńskiej Izby Handlowo-Przemysłowej – Złotym Medalem (LCCI IQ World & Country Gold Medallion) za napisanie najlepszej na świecie pracy egzaminacyjnej EFB. Jest to sukces bez precedensu. Nagroda została wręczona Annie Leszczyńskiej podczas uroczystej gali w Ambasadzie Wielkiej Brytanii w Warszawie. Wydarzenie było objęte patronatem Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Anna Leszczyńska ma dwa dyplomy naszego Uniwersytetu – z dziedziny ekonomii i handlu zagranicznego. Obecnie zajmuje się bankowością inwestycyjną, pracuje w amerykańskiej firmie. W wolnym czasie lubi czytać, jeździć

Wspieramy Subregion Sudety

Dolnośląskie gminy, firmy, instytucje naukowe i samorząd województwa połączyły siły na rzecz promocji Sudetów. Podpisały wspólny dokument dotyczący realizacji projektu o nazwie „Subregion Sudety”. W liście intencyjnym wyrażono chęć współpracy na rzecz zwiększenia potencjału turystycznego Subregionu, m.in. poprzez rozwój infrastruktury noclegowej, sportowej, rekreacyjnej, drogowej, przy jednoczesnym zwiększaniu nakładów na ochronę środowiska naturalnego. Intencją Partnerów listu jest też utworzenie jednego z największych w Europie centrum sportów górskich, które przyciągnie na Dolny Śląsk jeszcze więcej turystów aktywnie

(za wybitne osiągnięcia w dziedzinie nauk społecznych i humanistycznych): **Annę Król** (z Uniwersytetu Ekonomicznego) i **Macieja Daszuta** oraz wyróżniła **Anitę Zbieg** – doktorantkę Wydziału Nauk Historycznych i Pedagogicznych Uniwersytetu Wrocławskiego (promotorem rozprawy doktorskiej jest prof. Krystyna Mazurek-Lopacińska) i **Lukasza Żabskiego** – doktora Wydziału Nauk Ekonomicznych (promotorem pracy doktorskiej jest prof. Barbara Olszewska) oraz **Dorotę Drużyłowską** i **Wiktora Pietrzaka**. Prezydent Rafał Dutkiewicz podczas

uroczystości Święta Nauki Wrocławskiej wręczył Dyplomy laureatom Programu Stypendialnego Prezydenta Wrocławia.

na rowerze i słuchać muzyki. Uwielbia podróżować, szczególnie do Włoch i Portugalii.

Współautorką sukcesu Ani jest **Aldona Chyb**, wykładowca języka angielskiego w Studium Języków Obcych naszej uczelni. Aldona Chyb od lat specjalizuje się w nauczaniu języka biznesu, a ponadto jest koordynatorką centrum egzaminacyjnego Pearson LCCI, kursów i egzaminów języka angielskiego oraz egzaminatorem LCCI. W wolnym czasie lubi podróżować, słuchać jazzu i czytać biografie. Od dwóch dekad jest zaangażowana w promowanie i organizowanie egzaminów SEFIC, EFB, EFA, FCE i CAE. Jak sama mówi, jest dumna z osiągnięć swoich studentów, a ich międzynarodowe sukcesy są dla niej największą nagrodą. Serdecznie gratulujemy obu paniom!

spędzających wolny czas. Dokument podpisali: marszałek Województwa Dolnośląskiego, przedstawiciele gmin: Świeradów-Zdrój, Karpacz, Szklarska Poręba; KGHM Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych SA, Uzdrowsko Świeradów-Czerniawa Sp. z o.o. Grupa PGU, INTERFERIE SA, Grupa Kapitałowa Sobiesław Zasada SA, Centrum Inicjatyw Społecznych z Warszawy, Centrum Wspierania Inicjatyw Pozarządowych, Sudecki Inkubator Przedsiębiorczości i Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu. Pierwszym zadaniem partnerów będzie opracowanie dokumentu określającego wspólne kierunki działań, cele strategiczne i sposoby ich realizacji.

Maria Niewiadoma

AKTYWNOŚĆ dobrze widziana

Nie starzeje się ten, kto nie ma na to czasu

Benjamin Franklin

Byli pracownicy naszej uczelni, będący członkami Związku Nauczycielstwa Polskiego, chcą nadal aktywnie spędzać czas jesieni życia. 16 września 2014 r. odbyło się spotkanie Koła Emerytów. Oprócz słonecznej pogody, wszystkim obecnym osobom dopisała także pogoda ducha, zatem w miłej i przyjacielskiej atmosferze odbył się wspólny „konwentykiel”. Prezydium uczelnianych związków zawodowych reprezentowali prezes dr Maria Niewiadoma i wiceprezes Zbigniew Batorowicz, którzy serdecznie powitali przybyłych: Mirosławę Czuchno, Marię Dąmbrowską, Marię Agnieszkę Jeżowską, Piotra Waldemara Kiesz, Henryka Kosowskiego, Wiesława Ładońskiego, Janusza Mindowicza. Część emerytowanych członków, z różnych przyczyn nie mogła uczestniczyć w spotkaniu, o czym poinformowały telefonicznie lub drogą internetową. Piotr Waldemar Kiesz, uczestnik lipcowego Ogólnopolskiego Posiedzenia Sekcji Emerytów i Rencistów Rady Głównej ZNP w Warszawie, przekazał zgromadzonym członkom relację i omówił ważniejsze kwestie poruszane podczas tego posiedzenia. Z przedstawionych analiz wynika, że nie wszystkie wyższe uczelnie w kraju wspomagają działania osób, które formalnie osiągnęły wiek emerytalny, lecz nadal chcą aktywnie uczestniczyć w działalności ZNP u „byłego pracodawcy”. Waldemar Kiesz poinformował, że wśród ankietowanych 34 uczelni krajowych, ze względu na wykorzystanie (w ostatnich latach) funduszu socjalnego przez emerytów i rencistów – według Rady

Głównej Ogólnopolskiego Posiedzenia Sekcji Emerytów i Rencistów ZNP – Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu zajął 17 miejsce. Wyprzedziły nas uczelnie techniczne, w tym z Dolnego Śląska: Politechnika Opolska i Politechnika Wrocławska. Wnioskowano zatem o poszukiwanie możliwości poszerzenia sfery działalności związków zawodowych, ze względu na coraz częstszą współpracę uniwersytetów z przemysłem i sektorem finansowym (np. w ramach wspierania rozwoju praktycznych umiejętności przyszłych absolwentów – pracowników tych firm i instytucji), w celu

uzyskania dodatkowych środków dla zasilenia funduszu socjalnego na rzecz pracowników i emerytów. Podczas spotkania dzielono się także wspomnieniami i doświadczeniami z czasów Wyższej Szkoły Handlowej, Wyższej Szkoły Ekonomicznej i Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, podkreślając iż pamięć o tamtych etapach rozwoju wrocławskiej uczelni ekonomicznej powinna być zachowana, gdyż ukazuje jej wartości i rangę w skali krajowej i międzynarodowej.

Prezes ZNP Maria Niewiadoma poinformowała uczestników spotkania o Dniach Seniora, które we Wrocławiu odbywają się we wrześniu. W programie Dni Seniora są konkursy, imprezy kulturalne, sportowe – w plenerach i w ośrodkach wrocławskich instytucji publicznych. Przedstawiciele Prezydium ZNP zachęcali by korzystać z możliwości jakie oferuje Wrocławskie Centrum Seniora (<http://seniorzy.wroclaw.pl/>), np. skorzystać z Wrocławskiej Karty Seniora, dzięki której jest możliwość uczestniczenia (za darmo lub za niewielką odpłatnością) w imprezach kulturalnych, zajęciach sportowo-rekreacyjnych, a także aktywnego spędzania wolnego czasu, udziału w prozdrowotnych inicjatywach, poszerzania wiedzy, zainteresowań, rozwijania indywidualnych pasji i nawiązywania nowych znajomości.

Sekretariat ZNP UE znajduje się w pok. 5 (bud. „Z”), tel. 7136-80-139, informacje na stronie internetowej: http://www.ue.wroc.pl/uczelnia/7850/zwiazek_nauczycielstwa_polskiego.html

(...) program okazał się **przygodą życia...**

THE JOURNEY

Rozmowa z **Liwia Madej**

Dzięki współpracy działającego od 2013 roku uczelnianego Centrum Doskonałości dla Zrównoważonego Rozwoju, którego dyrektorem jest dr Zbigniew Dokurno, z Wrocławskim Centrum Badań EIT+ Liwia Madej, studentka 3 roku I stopnia kursu International Business na Wydziale Nauk Ekonomicznych, wzięła udział w prestiżowym programie Stowarzyszenia Climate-KIC. Knowledge & Innovation Community jest największym publiczno-prywatnym partnerstwem innowacji w Europie (non-profit), powołanym do współpracy w celu rozwiązania problemu zmian klimatu. Liwii Madej udało się przejść wymagający proces selekcji w trakcie rekrutacji i, awansując do elitarnego grona, w trakcie wakacji uczestniczyć w pracach tego programu.

Jak dotarła Pani do informacji o możliwościach udziału w międzynarodowym projekcie Summer School?

Do wzięcia udziału w programie zachęcił mnie wykładowca dr Zbigniew Dokurno. Skorzystałam z oferty, jaką zaproponował w ramach prowadzonego przez niego Centrum Doskonałości dla Zrównoważonego Rozwoju. Po pomyślnym przejściu dość wymagającego i czasochłonnego procesu rekrutacyjnego dostałam wymarzoną wiadomość – „Zapraszamy na The Journey 2014!” Program trwał pięć tygodni; dwa pierwsze spędziliśmy w Londynie, dwa kolejne w Kopenhadze, a ostatni we Wrocławiu. Udział w programie The Journey był niesamowicie angażujący.

Proszę o kilka słów o tym, jak przebiegała rekrutacja, jakie zadania postawiono przed Panią?

Rekrutacja składała się z dwóch etapów, ale tylko pozornie. Tak naprawdę istotne było całe nasze dotychczasowe doświadczenie oraz nasza aktywność zawodowa i akademicka. Podczas wypełniania formularza zgłoszeniowego (etap pierwszy) należało opisać swoje dotychczasowe doświadczenia związane ściśle ze zmianami klimatycznymi i umotywować chęć przystąpienia do programu. Niezbędna była też zaawansowana znajomość języka angielskiego. Dodatkowo bardzo cenione okazały się listy motywacyjne: akademickie i np. te z miejsca zatrudnienia. Warto też było załączyć

„Albert Einstein: edukacja to nie nauka faktów, ale trenowanie umysłu do samodzielnego myślenia”

potwierdzenia wszelkiego rodzaju otrzymanych stypendiów i nagród. Po pomyślnym przejściu wstępnej selekcji następował etap rozmowy z koordynatorami. Miała ona na celu głównie sprawdzenie umiejętności językowych, kreatywności i komunikatywności, gdyż cały program opiera się na współpracy z innymi. Później był krótki czas oczekiwania i – już dostajemy odpowiedź.

Jakie są Pani wrażenia z udziału w tym projekcie?

Z czystym sumieniem mogę stwierdzić, że program okazał się przygodą życia. Możliwość przebywania z ludźmi pochodzącymi z całego świata (od USA i Chile, przez całą Europę po Japonię i Chiny) w tylu niesamowitych miejscach i sytuacjach to doświadczenie bezcenne i niezapomniane. Choć każdy z nas wrócił już z The Journey wciąż jesteśmy ze

sobą w stałym kontakcie. Bardzo duże wrażenie zrobiła na mnie organizacja Summer School i jej koordynacja. Wszystko było starannie przemyślane i zaplanowane w taki sposób, aby możliwie jak najwięcej osób czuło się w pełni komfortowo, a to wpływało na sprawne funkcjonowanie programu. Przykładano też wagę do szczegółów, np. uwzględniano wymagania dietetyczne poszczególnych osób, co dla wielu było bardzo istotne). Agenda każdego dnia wyglądała inaczej, a to sprawiało, że podtrzymywany był nasz zapał do pracy. Spędzaliśmy całe dni na uczelni, ale nikomu to nie przeszkadzało. Wręcz przeciwnie. Stale stawiano przed nami nowe wyzwania, co siłą rzeczy poszerzało nasze horyzonty myślowe. Moja wiedza ekonomiczna została uzupełniona przez mnóstwo technicznych i inżynierskich szcze-

gółów tematycznie związanych ze środowiskiem. Dynamizm i interdyscyplinarność całego przedsięwzięcia to dwie z jego głównych zalet. Bardzo duża ilość warsztatów, szkoleń i wykładów, w których uczestniczyliśmy, to lekcje nie do przecenienia. Każdy z nas wyniósł z nich coś dla siebie. Możemy tę wiedzę z pewnością traktować jako narzędzie, które pomoże nam w naszych przyszłych projektach. A w czasie The Journey zetknęliśmy się z prawdziwie inspirującymi osobami! Zajęcia prowadzili profesorowie przyjmujących nas uczelni, ale i reprezentanci władz miasta oraz przedsiębiorcy i inwestorzy.

Jaki był program wrocławskiego etapu Summer School?

We Wrocławiu głównie pracowaliśmy nad swoimi projektami, szlifując z coachami przygotowywane

Students from around the world

prezentacje i biznesplany. Gonili nas terminy i czasu na zajęcia dodatkowe było bardzo niewiele. Zwiedziliśmy centrum miasta, zorganizowano też spotkanie uczestników naszego programu The Journey 5 i The Journey 6. Odwiedziliśmy również Kampus EIT+ i słuchaliśmy prezentacji na temat organizacji Climate-KIC i Alumni Association.

Jaki jest efekt końcowy tego projektu?

Efektem naszej Summer School był projekt innowacyjnego przedsięwzięcia związanego ze zrównoważonym rozwojem i zmianami klimatycznymi oraz napisanie biznesplanu. Kreowanie potencjalnych pomysłów biznesowych i jednocześnie praca nad nimi trwały przez całą The Journey. Pracowałam w zespole skupionym na projekcie dotyczącym innowacyjnej metody budowania mebli modularnych z odzyskiwanych

surowców, głównie drewna. Metoda ta wkomponowuje się w idee efektywnego wykorzystania surowców i recyklingu. W połowie ostatniego tygodnia każda grupa projektowa (4-5 osób) wystąpiła z prezentacją przed profesjonalnym jury. Ocenione zostały również nasze biznesplany.

<http://www.climate-kic.org/journey2014/>

► Zapraszam do kontaktu

na temat programu:
liwiamj@wp.pl

Odeszli w minionym roku akademickim:

Pracownicy: Bronisława Diuk, prof. Marek Drewiński, Maria Galara, prof. Zbigniew Gawron-Gawrzyński, Henryka Grobelna, Feliks Jarema, Renata Kopeć, Andrzej Kozubowski, mgr Teofila Kulikowska, dr inż. Anna Luty, Helena Matuszewska, Stefan Matuszewski, Maria Pawlak, Zofia Skraba, prof. Ginter Trybuś, dr Grażyna Watras, Jan Wiśnioch

Studenci: Monika Bogusz, Bartosz Chabierski, Tomasz Diner, Ariel Stojanowski i Mateusz Trzęsała.

W listopadzie pożegnaliśmy

Doc dr Halinę Jagodzińską-Bressel
Dr. Adriana Rybę
Doktorantkę Magdalenę Małolepszą-
-Kozuchowską
Prof. zw. dr. hab. inż. Romualda
Bogoczka

3 grudnia 2014 r. zmarł prof. dr hab. inż.
Rafał Krupski

Romuald Bogoczek (1930-2014)

Prof. zw. dr. hab. inż. Romuald Bogoczek, Profesor Honorowy Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu. Z naszą uczelnią związany był od 40 lat. Wcześniej, do 1974 r., Profesor pracował na Politechnice Śląskiej w Gliwicach, gdzie w 1963 r. uzyskał stopień doktora, a w 1970 r. doktora habilitowanego. W 1975 r. objął kierownictwo Katedry Technologii Chemicznej na Wydziale Inżynierjno-Ekonomicznym naszej uczelni. Był założycielem i twórcą tej Katedry, którą kierował do 2003 roku.

W latach 1990-1993 pełnił funkcję dziekana Wydziału Inżynierjno-Ekonomicznego. W 1994 r. uzyskał tytuł profesora nauk technicznych. Profesor Romuald Bogoczek ma znaczący dorobek w zakresie nauki, współpracy z przemysłem, w zakresie dydaktyki i kształcenia kadr (wypromował 8 doktorów). W dorobku naukowym są podręczniki akademickie, artykuły w czasopismach o zasięgu międzynarodowym, patenty, organizacja znaczących konferencji naukowych.

W naszej pamięci pozostanie jako wybitny Naukowiec i Dydaktyk, nasz Nauczyciel i Człowiek o dużej życzliwości dla współpracowników i studentów.

*Elżbieta Kociolek-Balawejder
i pracownicy Katedry
Technologii Chemicznej*

Dr Adrian Ryba (1976-2014)

10 listopada 2014 r. odszedł od nas nagle w wieku 38 lat dr Adrian Ryba, adiunkt w Katedrze Rachunkowości Finansowej i Kontroli Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Był wybitnym badaczem teorii rachunkowości, specjalistą w zakresie rachunkowości instrumentów finansowych, znawcą Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej i Międzynarodowych Standardów Rewizji Finansowej, a także specjalistą w zakresie wdrożeń systemów ERP. Swoją szeroką wiedzę z rachunkowości dzielił się ze studentami pierwszego i drugiego stopnia studiów ekonomicznych, studiów podyplomowych, a także studiów anglojęzycznych na Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Jego, jakże krótkie, życie zawodowe cechowało przede wszystkim niekonwencjonalne podejście do rachunkowości. Był autorem ponad

30 publikacji, głównie z zakresu rachunkowości instrumentów finansowych oraz wyceny. Jako badacz rachunkowości Adrian miał wyjątkową zdolność niechodzenia utartymi ścieżkami i odkrywając na nowo obszary pozornie już odkryte, rzucał na nie zupełnie nowe światło. Wiele z jego publikacji miało charakter artykułów dyskusyjnych. Prezentował w nich mankamenty i niedociągnięcia systemu prawnego związanego z rachunkowością, a następnie poprzez konstruktywną krytykę proponował sposoby jego udoskonalania. Jego wystąpienia konferencyjne, bardzo charakterystyczne, zachwycały prostotą i jasnością wypowiedzi ukazując jednocześnie Jego ogromną zdolność kojarzenia różnych zjawisk w obszarze rachunkowości i ich analizowania.

Adrian był osobą bardzo pozytywnie nastawioną do życia, dla której troski i problemy dnia codziennego gubiły swój wymiar. Był przy tym człowiekiem bardzo prawym, skromnym i uczynnym. Dla Niego nie było rzeczy niemożliwych, a każda prośba o pomoc spotykała się z życzliwą reakcją.

Z wielkim smutkiem żegnamy nie tylko wybitnego badacza nauki i wykładowcę, ale także wspaniałego Kolegę i Przyjaciela. Pozostanie On na zawsze w naszej pamięci.

Alicja Mazur

ŚRODOWISKOWA INAUGURACJA

ŚRODOWISKOWA INAUGURACJA

Zdjęcie Adam Zadrzywiński

1 października wrocławskie uczelnie publiczne: Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich, Uniwersytet Wrocławski, Uniwersytet Ekonomiczny, Uniwersytet Przyrodniczy, Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego, Akademia Wychowania Fizycznego, Akademia Sztuk Pięknych, Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Ludwika Solskiego, Wydział Zamiejscowy we Wrocławiu, Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Lądowych oraz Papieski Wydział Teologiczny zorganizowały, już po raz drugi, wspólną środowiskową inaugurację roku akademickiego. Rok akademicki 2014/2015 powitaliśmy w pięknej Auli Leopoldyńskiej. Liczne było grono zaproszonych gości: przedstawiciele świata polityki, władze wojewódzkie, samorządowe i miejskie, władze kościelne, przedstawiciele placówek dyplomatycznych, instytucji naukowych, świata nauki, życia publicznego, życia gospodarczego. Orszakowi rektorów, prorektorów i dziekanów towarzyszyły poczty sztandarowe uczelni.

Idea wspólnej środowiskowej inauguracji, której pomysłodawcą i propagatorem był prof. Roman Kołacz – rektor Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, znalazła kontynuację. Tegoroczną uroczystość prowadził Rektor Uniwersytetu Medycznego im. Piastów Śląskich we Wrocławiu prof. Marek Ziętek – przewodniczący Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia, Opola i Zielonej Góry. W swoim wystąpieniu podkreślał znaczenie integracji wrocławskich uczelni wspólnie realizujących projekty dydaktyczne, badawcze i infrastrukturalne oraz jej wpływ na rozwój społeczny i gospodarczy miasta i regionu. Przypomniął, że wrocławskie uczelnie razem

z Urzędem Miasta Wrocławia już od kilku lat konsekwentnie realizują program krajowej i międzynarodowej promocji Wrocławia jako centrum kształcenia akademickiego, służący kształtowaniu wizerunku miasta jako atrakcyjnego miejsca inwestowania ze względu na potencjał w zakresie kształcenia kadr o najwyższych kwalifikacjach dla wszystkich dziedzin życia społecznego i gospodarczego.

W naszym mieście wspólnie podejmujemy wiele inicjatyw badawczych, edukacyjnych, ale także kulturalnych i promocyjnych realizowanych na arenie międzynarodowej. To także współpraca z biznesem i samorządem – po-

wiedział Rektor prof. Marek Ziętek. Dziękował także wszystkim osobom, dzięki którym mieszkańcy Wrocławia, przedsiębiorcy i młodzież mają możliwość poznawania efektów pracy wrocławskiego środowiska akademickiego. Zwracając się do studentów, życzył im, by studia na wrocławskich uczelniach były najpiękniejszym okresem w ich życiu i aby przyświecała im dewiza trzech „w”: warto wiedzieć więcej.

W programie inauguracji była uroczysta immatrykulacja, do której przystąpiło 20 studentów, po dwóch z każdej uczelni. Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu reprezentowali: Karolina Szymańska – studentka kierunku finanse i rachunkowość i Mikołaj Biały – student kierunku zarządzanie i inżynieria produkcji. Uroczystość była okazją do wręczenia odznaczeń państwowych – Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski otrzymał prof. Rajmund Adamiec z Uniwersytetu Medycznego, a Krzyż Kawalerski – prof. Jerzy Mozrzyk, również z uczelni medycznej, oraz prof. Piotr Kielan, rektor Akademii Sztuk Pięknych. Odznaczenia wręczył wiceminister prof. Jacek Guliński – podsekretarz stanu w Ministerstwie

Nauki i Szkolnictwa Wyższego, z uznaniem odniósł się do umiejętności porozumienia się uczelni przy organizacji m.in. wspólnej środowiskowej inauguracji oraz tworzenia atmosfery sprzyjającej zacieśnianiu powiązań współpracy uczelni, władz samorządowych i biznesu. Wykład inauguracyjny zatytułowany „Ossolineum – dziedzictwo wieku zmagających o Niepodległość”, wygłoszony

przez dr. Adolfa Juzwenkę – dyrektora Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, wpisywał się w tegoroczne obchody ćwierćwiecza niepodległości. Grzegorz Świątko z Uniwersytetu Medycznego, zabierając głos w imieniu immatrykulowanych studentów, podziękował za przyjęcie do grona młodzieży akademickiej. Uroczystość uświetnił recital wokalny Marceliny Beucher, a także występy połączonych chórów Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu: Chóru Feichtinum oraz Chóru im. Stanisława Krukowskiego pod dyrekcją Artura Wróbla.

Na wrocławskim Rynku uroczystość środowiskowej inauguracji zakończyło wspólne – przy wsparciu wrocławskich chórów – odśpiewanie pieśni akademickiej *Gaudeamus igitur*. Do śpiewania hymnu akademickiego zachęcał przewodniczący KRUWOZ prof. Marek Ziętek słowami pieśni *Radujmy się naszą młodością, radujmy się wiekiem dojrzałym i późną starością...*

Uroczystość z wrocławskiego Rynku transmitował drugi program Telewizji Polskiej.

DLA SZCZĘŚCIA, DOBRA I POMYŚLNOŚCI

Zdjęcie Anna Wencel

Uroczystość prowadził JM Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz w towarzystwie prorektorów prof. Edmunda Cibisa i prof. Ryszarda Broła. Rektor powitał przybyłych gości: przedstawicieli świata polityki, władze wojewódzkie, samorządowe i miejskie, przedstawicieli instytucji naukowych, życia publicznego, życia gospodarczego, pracowników uczelni i studentów, i podziękował osobom współpracującym z naszą uczelnią, wspierającym inicjatywy naukowe, dydaktyczne, infrastrukturalne.

Szczególnym gościem inauguracji był Krzysztof Pietraszkiewicz, prezes Związku Banków Polskich, który przedstawił wykład inauguracyjny pt. *Bankowość w procesie transformacji i rozwoju polskiej gospodarki*.

Zanim poznaliśmy treść tego pierwszego w roku akademickim 2014/2015 wykładu, była w progra-

Po wspólnej środowiskowej inauguracji wrocławskie środowisko akademickie kontynuowało uroczystości w swoich macierzystych uczelniach. 2 października 2014 r. na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu zainaugurowaliśmy sześćdziesiąty ósmy rok akademicki.

mie chwila ciszy poświęcona pamięci osób, które w minionym roku odeszły od nas na zawsze (nazwiska osób zamieściliśmy w dziale Personalia). Prorektor ds. rozwoju uczelni i promocji prof. Ryszard Broł odczytał list minister prof. Leny Kolarskiej-Bobińskiej. W liście tym pani minister podkreślała, że nauka

musi być w centrum debaty o przyszłości Polski, mówiła o znaczącym dofinansowaniu nakładów na naukę (w budżecie państwa planowany jest wzrost nakładów o 10% na naukę i o 6% na szkolnictwo wyższe). Zachęcała do udziału w działaniach umożliwiających wykorzystanie pieniędzy z unijnego programu Horyzont 2020. Dziękując za dotychczasowe zaangażowanie, życzyła wszystkim osobom działającym w środowisku akademickim, by podejmowali wyzwania naukowe, badawcze, edukacyjne, społeczne na tematy ważne dla rozwoju współczesnego świata. Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz przedstawił bilans aktywności naukowo-badawczej pracowników, osiągnięcia w zakresie edukacji, organizacyjne i finansowe oraz kierunki rozwijania efektywnych form współpracy z otoczeniem społecznym i gospodarczym. Mówił także o

1. Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz
2. Immatrykulacja
3. Krzysztof Pietraszkiewicz, prezes Związku Banków Polski

uczelnia, zachęcał do angażowania się w działalność studenckich organizacji, do aktywności w życiu akademickim. Także prof. Andrzej Kaleta – prezes Stowarzyszenia Absolwentów WSH, WSE, AE i UE, w swoim wystąpieniu przekonywał, że utrzymywanie przez absolwentów relacji z uczelnią jest ważne, także w zawodowym życiu. Współpraca ta powinna być powszechniejsza, zakres i możliwości bowiem są coraz ciekawsze, a rozwiązania wzorowane na najlepszych praktykach uczelni polskich, europejskich

projektach nowych i kontynuowanych, tak niezbędnych dla modernizacji i doskonalenia funkcjonowania naszego Uniwersytetu.

Prorektor ds. dydaktyki, prof. dr hab. inż. Edmund Cibis odebrał ślubowanie kandydatów na studentów studiów I i II stopnia, którzy w rekrutacji na studia uzyskali najlepsze wyniki. W grupie tej byli: Dominika Bołtuć, Cezary Klimkowicz, Urszula Maziarz, Małgorzata Skarżyńska, Agnieszka Klimowicz, Maciej Popko, Ewa Wójcik, Marta Zając, Beata Sikorska, Mateusz Kubiak, Magdalena Pawlaczek oraz absolwentki studiów I stopnia: Karolina Maria Płoneczka, Paulina Maria Kułakowska, Barbara Marta Graś, Magda Broniszewska, Patrycja Habiniak, Joanna Rządka i Monika Surdyk. Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz, zgodnie z tradycją, rektorskim berłem pasował te osoby na studentów.

W imieniu młodzieży akademickiej wystąpił Maciej Wilczyński, przewodniczący Zarządu Samorządu Studentów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Podziękował za możliwości rozwoju, jakie stwarza

i amerykańskich pozwalają partnerom: absolwentom, studentom, pracodawcom wypracowywać różnorodne korzyści.

Zdjęcie Anna Wencel

Z okazji rozpoczęcia roku akademickiego przyznawane są rektorskie nagrody i wyróżnienia za osiągnięcia na-

ukowe, dydaktyczne i organizacyjne. Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz przyznał blisko 180 nagród pracownikom i studentom naszej uczelni.

Listy gratulacyjne z tytułu osiągnięć są wręczane uhonorowanym pracownikom w trakcie rad wydziałów. Natomiast najlepsi studenci i absolwenci, wytypowani przez dziekanów wydziałów naszej uczelni, otrzymali dyplomy podczas inauguracji. W gronie najlepszych są: Agnieszka Głowska – średnia ocen 4,86 (ZIF), Maja Maciejewska – średnia ocen 4,73 (IE), Dorota Serwińska – średnia ocen 4,86 (ZIF), Ewelina Szopa – średnia ocen 4,84 (EZIT), Marlena Rynio – średnia ocen 4,92 (NE), mgr Aneta Drygowska – średnia ocen 5,00 (ZIF), mgr Dorota Laskowska – średnia ocen 4,90 (NE), mgr inż. Joanna Kozioł – średnia ocen 4,85 (IE), mgr Marcelina Szklarek – średnia ocen 4,87 (EZiT).

Już po raz kolejny zarząd Województwa Dolnośląskiego w Konkursie „Najlepszy Dyplom Roku” przyznał cztery nagrody absolwentom naszego Uniwersytetu. Laureatkami w 2014 r. są: Aneta Drygowska – absolwentka Wydziału ZIIF (praca Analiza porównawcza wybranych smartfonów z różnych punktów widzenia klienta na rynku polskim, promotor prof. Stanisław Heilpern), Beata Marzena Rosicka – absolwentka Wydziału EZiT (praca Funkcja turystyczna obiektów podziemnych z czasów II wojny światowej w Sudetach, promotor dr hab. Jacek Potocki, prof. UE), Marlena Aneta Rynio – absolwentka Wydziału NE (praca Instytucjonalne formy współpracy małych i średnich przedsiębiorstw szansą na pokonanie ich barier rozwojowych, promotor prof. dr hab. Jan Rymarczyk) i Linda Smug – absolwentka Wydziału IE (praca Wymiany młodzieżowe jako działania wspierające edukację nieformalną w Unii Europejskiej, promotor dr inż. Dorota Kwiatkowska-Ciotucha). Na-

grody podczas uroczystości wręczył Radosław Mołoń, wicemarszałek Województwa Dolnośląskiego.

Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz podziękował wyróżnionym osobom i życzył wszystkim dalszych sukcesów, powodów do satysfakcji i radości z osiągniętych celów. Słowa *Quod bonum felix faustum fortunatumque sit!* (oby to było dla szczęścia, dobra i pomyślności) rozpoczął oficjalnie nowy rok akademicki.

Wykład inauguracyjny pt. *Bankowość w procesie transformacji i rozwoju polskiej gospodarki* przedstawił prezes Związku Banków Polski Krzysztof Pietraszkiewicz. Mówił o kształtowaniu się bankowości w Polsce po 1989 r., m.in. dzięki ustawom Prawo bankowe i o Narodowym Banku Polskim. Te akty prawne stworzyły podstawy systemu dla funkcjonowania przedsiębiorstw bankowych działających w gospodarce rynkowej. Wykorzystano również doświadczenia europejskich systemów bankowych, wprowadzając najnowsze i najlepsze rozwiązania. Prezes Krzysztof Pietraszkiewicz na slajdach ukazywał ewolucję polskiego sektora bankowego, podkreślając jego stabilny rozwój i dobrą kondycję. – *My działamy w reżimie bankowości uniwersalnej, czyli przede wszystkim musimy chronić depozyty i budować zaufanie także do państwa. Z punktu widzenia efektywności, zyskowności, wysokości i jakości kapitałów mamy bardzo dobry system w Europie* – mówił. Do sukcesów zaliczył stopniowy

rozwój kredytowania i finansowania pozakredytowego, konsekwentną budowę funduszy własnych i bankowego funduszu gwarancyjnego, stworzenie systemu motywującego do prorozwojowego długoterminowego oszczędzania. Podkreślał, że trzeba budować system poręczeń i gwarancji, upowszechniać systemy kredytu technologicznego i partnerstwa publiczno-prywatnego. Informował, iż w ciągu ostatnich lat wprowadzono szereg rozwiązań służących poprawie bezpieczeństwa systemów bankowych, znacznie ograniczających wyłudzenia. – *Obowiązkiem ZBP jest zabieganie o solidny, dobrze nadzorowany i zarządzany system bankowy. Nie ma stabilnych banków w zdestabilizowanych państwach i nie ma stabilnych państw bez ustabilizowanego sektora bankowego. Bankowość dla mnie to szczególnie rodzaj umowy społecznej. Łączy wszystkich* – mówił. Zachęcał, by dyskutować o tym, jakie są „za” i „przeciw” dotyczące naszego uczestnictwa w strefie euro.

Uroczystości inauguracji roku akademickiego towarzyszył, obchodzący jubileusz 10 lat istnienia, chór naszej uczelni – Ars Cantandi, rozwijający się pod kierunkiem Anny Grabowskiej-Borys. Rektor poinformował, że chór przygotował dwie płyty z nagraniami swojego repertuaru i w listopadzie zakończy etap ich produkcji. Pieśń *Gaudeamus igitur* w wykonaniu chóru zakończyła oficjalną część uroczystości. Goście przy lampce wina mieli jeszcze sposobność do rozmów, spotkania z przyjaciółmi.

Tegoroczna inauguracja była szczególnie dla **Bolesława Mydlowskiego**, organizacyjnie od kilku dekad zaangażowanego w przygotowanie uroczystości – była to bowiem dla niego już 40. inauguracja. Dziękujemy!

JUBILEUSZ 60-LECIA WYDZIAŁU IE

24 października 2014 r. Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny obchodził 60-lecie istnienia. Jubileuszowe wydarzenia obejmowały nadanie imienia sali 213 w budynku C i odsłonięcie tablic pamiątkowych, upamiętniających dwoje wybitnych chemików – Profesora Zofię Talik i Profesora Tadeusza Talika.

*Powrót do uczelni, to powrót do tego, co w pamięci ocalało jako obraz
najpiękniejszych lat życia*

Uroczystość odsłonięcia tablic pamiątkowych odbyła się w sali 213 C, prowadził ją dziekan Wydziału IE prof. Zbigniew Garncarek, sylwetki naukowe Profesorów przedstawił rektor prof. Andrzej Gospodarowicz. Osobistą refleksją o swoich Mistrzach i Nauczycielach podzieliła się aktualna kierownik Katedry Chemii Bioorganicznej prof. Anna Jadwiga Lorenc (tekst wystąpienia zamieściliśmy w dziale Personalia). Gościem uroczystości był syn Profesorów – dr Tadeusz Talik. W spotkaniu udział wzięło wielu byłych uczniów – studentów Profesorów.

Dalsza część obchodów jubileuszu miała miejsce w sali Centrum Kształcenia Ustawicznego. Były wystąpienia rektora prof. Andrzeja Gospodarowicza, dziekana Wydziału prof. Zbigniewa Garncarka, gości, przewodniczącego Samorządu Studentów Macieja Wilczyńskiego, absolwenta Tadeusza Szymczaka i wykład okolicznościowy pt. „Transformacja energetyczna i perspektywy rozwoju energetyki”, wygłoszony przez Artura Ulricha, wiceprezesa zarządu koncernu Viessmann. Podczas uroczystości uhonorowano okolicznościowymi statuetkami osoby

szczególnie zasłużone dla rozwoju Wydziału Inżynieryjno-Ekonomicznego. Zwieńczeniem jubileuszu był bal.

Zwystąpienia JM Rektora prof. Andrzeja Gospodarowicza

(...) W zniszczonym wojną kraju, kiedy z inicjatywy prorektora prof. Krzysztofa Jeżowskiego powstawał w 1954 roku Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny Przemysłu Rolno-Spożywczego (...), był to pierwszy i jedyny taki wydział nie tylko na uczelniach ekonomicznych, ale też na innych uczelniach w kraju. Decyzja o jego powołaniu była niezwykle nowatorska, choć budziła wiele zastrzeżeń i niechęć ze strony ówczesnych władz i środowisk opiniotwórczych. (...) Na szczęście zdrowy rozsądek zwyciężył. Nowo utworzony wydział wychodził naprzeciw oczekiwaniom przemysłu, zakłady pracy potrzebowały bowiem ludzi, którzy wiedzę ekonomiczną łączyliby ze znajomością technologii. (...) W grupie uczelni ekonomicznych wydział od zawsze wyróżnia się interdyscyplinarnym profilem kształcenia (...). Absolwenci otrzymują tytuł zawodowy inżyniera i magistra.

(...) Kończąc wystąpienie, chciałbym przekazać nauczy-

*– Obchodzimy daty jubileuszów
nie tylko dlatego, aby podziwiać ich
przeszłość i dokonania,
ale też po to,
by spojrzeć w przyszłość
i sens naszych działań –*

powiedział rektor
prof. Andrzej Gospodarowicz

cielom akademickim, pracownikom, studentom i naszym przyjaciółom najlepsze życzenia z okazji wspaniałego jubileuszu 60-lecia Wydziału Inżynieryjno-Ekonomicznego. Życzę, by kolejne lata i dziesięciolecia obfitowały w sukcesy zawodowe i osobiste, by wydziałowi i każdemu z Państwa działało się jak najpomyślniej... Życzę siły i wytrwałości, utrzymania wysokiej pozycji naukowej, zapisywania dalszych długich i pięknych kart swojej historii. A studentom, by byli zawsze dumni, że ukończyli ten wydział.

Wystąpienia **dziekana dr. hab. inż. Zbigniewa Garncarka**

(...) Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny przez cały okres istnienia realizował interdyscyplinarny profil kształcenia, łącząc wiedzę z dziedzin inżynierskich z ekonomiczną i menedżerską. Współpraca wydziału z przemysłem oraz dostosowanie kierunku kształcenia do potrzeb rynku miało miejsce od początku jego istnienia. Można więc powiedzieć, że byliśmy prekursorami aktualnego, lansowanego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego podejścia do kształtowania programów nauczania (...).

Dziekan przypominał zamiary włączenia Wyższej Szkoły Ekonomicznej do Uniwersytetu Wrocławskiego i likwidacji wydziału (wstrzymano rekrutację na I rok studiów w roku akademickim 1957/1958):

(...) Dzięki jednak przychylności ówczesnych władz naszej uczelni, zrozumieniu idei szkolnictwa inżynieryjno-ekonomicznego przez różne branże i kierownictwo resortu szkolnictwa wyższego, a zwłaszcza przydatność absolwentów wydziału w przemyśle wznowiono rekrutację na kolejny rok akademicki (...).

Dziekan mówił także o ewolucji struktury organizacyjnej, o rozszerzeniu profilu kształcenia o przemysł chemiczny, o poprawie bazy materialnej: (...) Duże znaczenie dla funkcjonowania wydziału miała decyzja, która zapadła w 1976 r., a która dotyczyła przeniesienia Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przedsiębiorstw Przemysłowych do nowo tworzonego w uczelni Wydziału Zarządzania i Informatyki. Spowodowało to niejako za-

Dziekan prof. Zbigniew Garncarek

Wystąpienie absolwenta Tadeusza Szymczaka

chwianie podstaw koncepcji szkolenia inżynieryjno-ekonomicznego na wydziale.

(...) Zróżnicowany profil naukowo-badawczy pracowników wydziału utrudniał dokonanie oceny parametrycznej jednostki przez tylko jeden zespół KBN. Dlatego też ówczesne władze dziekańskie wystąpiły z inicjatywą utworzenia instytutów, które zrzeszałyby katedry o podobnym profilu naukowo-badawczym. W efekcie tych działań

Podziękowania dla współpracujących z wydziałem firm i instytucji

Uhonorowani statuetką „Zasłużony dla Wydziału Inżynieryjno-Ekonomicznego”: prof. dr hab. inż. Janina Stankiewicz z Uniwersytetu Zielonogórskiego, prof. dr hab. Zbigniew Czarnecki i prof. dr hab. Jan Gawęcki z Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, prof. dr hab. Andrzej Czyżewski z Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu oraz prof. dr hab. Jerzy Hanuza, prof. dr hab. Danuta Sołtys i prof. dr hab. inż. Teresa Znamierowska z Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

14 stycznia 2003 r. zostały powołane dwa instytuty: Instytut Chemii i Technologii Żywności, Instytut Nauk Ekonomicznych. Taka struktura organizacyjna wydziału funkcjonuje do dziś, chociaż zwiększyła się liczba katedr i zmiany uległy nazwy niektórych z nich (...).

Dziekan podkreślał, że historię tworzą osoby i to one przyczyniały się do rozwoju wydziału. Wspominał nazwiska prof. dr hab. inż. Jerzego Ziobrowskiego, wieloletniego dziekana wydziału oraz dyrektora Instytutu Technologii Przemysłu Chemicznego i Spożywczego; profesorów Zofii i Tadeusza Talików, twórców wrocławskiej szkoły chemii związków pirydyny; prof. dr hab. inż. Teresy Znamierowskiej, pełniącej trzy kadencje funkcję dziekana wydziału, z inicjatywy której utworzono nowy interdyscyplinarny kierunek zarządzanie i inżynieria produkcji, o wyraźnie technicznym nachyleniu.

– O znaczeniu wydziału decydują jego absolwenci – mówił dziekan. Wśród naszych absolwentów są ludzie niezwykli, którzy swoją postawą w dorosłym życiu przysporzyli naszemu wydziałowi szczególnego splendoru. Wielu z nich zrobiło kariery naukowe i pełniło ważne funkcje lub nadal je sprawuje w strukturach akademickich różnych uczelni. Większość podjęła pracę w firmach produkcyjnych, usługowych, doradczych, różnych instytucjach finansowych czy też uruchomiła własną działalność gospodarczą. Dziekan mówił także o zmianach rozwojowych wydziału w ostatniej dekadzie i przyszłościowych zamiarach: (...) W zakresie dydaktyki, w celu zachowania interdyscyplinarnego charakteru kierunku, został on oparty na trzech obszarach: naukach społecznych, technicznych i rolniczych, w przypadku studiów I stopnia, oraz naukach społecznych i technicznych na studiach II stopnia. Przy

opracowywaniu nowego programu studiów, a następnie także jego doskonaleniu, korzystano z uwag, ocen i sugestii praktyków gospodarczych. Uruchomiono studia doktoranckie w zakresie technologii żywności i żywienia, co zwiększa możliwość dostępu młodych ludzi do prowadzenia prac badawczych, dzięki uzyskaniu uprawnień do nadawania stopnia doktora nauk rolniczych w zakresie technologii żywności i żywienia oraz nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii. Wyzwaniem jest uzyskanie przez Wydział IE pełnych praw akademickich. Dwukrotnie przeprowadzona ocena parametryczna jednostek naukowych usytuowała Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny w czołówce jednostek w grupie nauk ekonomicznych (...).

Dziekan podkreślał, że w obszarze badań naukowych kluczowy jest powrót do tradycji wydziału: ścisłej współpracy z gospodarką oraz realizacji międzynarodowych projektów badawczych, a także regionalnych i ogólnokrajowych programów operacyjnych.

Kończąc swoje wystąpienie dziekan prof. Zbigniew Garncarek podziękował wszystkim za inicjatywy badawcze, doskonalenie metod kształcenia, za twórczą pracę na każdym stanowisku i przyjazną atmosferę. Były także podziękowania dla zaprzyjaźnionych firm, a szczególnie dla sponsorów obchodów jubileuszowych, oraz pracowników wydziału zaangażowanych w organizację uroczystości. Były też życzenia dla wszystkich: odwagi w podejmowaniu decyzji, determinacji i sukcesów w ich realizacji, zadowolenia z wykonywanej pracy, nieustającego pragnienia pogłębiania wiedzy, nabywania nowych umiejętności, ścisłej współpracy.

Oprawę muzyczną uroczystości przygotował chór Ars Cantandi pod batutą Anny Grabowskiej-Borys.

Tekst wystąpienia Tadeusza Szymczaka

**Panie i Panowie, Dostojni Koledzy,
Uroczę Koleżanki! Drodzy Absolwenci!**

60-lecie wydziału, naszego wydziału. Ileż to było wydarzeń, ludzkich losów, spraw, radości, miłości, niekiedy rozczarowań!

Prawie 50 lat temu po raz pierwszy przekroczyłem próg dzisiejszego Uniwersytetu Ekonomicznego, wówczas Wyższej Szkoły Ekonomicznej. Po trudnych egzaminach wstępnych stałem się studentem Wydziału Inżynieryjno-Ekonomicznego naszej *Almae Matris*, aby po pięciu latach, mniej lub bardziej wytężonej nauki, stać się jego absolwentem.

W latach moich studiów o naszym wydziale mówiono: wydział dyrektorów. Budowało to nasze poczucie ważności. W wielu indywidualnych przypadkach powiedzenie się sprawdziło, gdyż na wydziale przygotowywano kadry zajmujące później wyższe funkcje zarządcze w przemyśle spożywczym, a także w innych branżach. Ja na przykład spełniałem się w handlu i w hotelarstwie (...)

My, absolwenci, swoimi życiorysami pokazujemy, jaka była jakość tego kształcenia, jak wszechstronnie nas przygotowano. Tak, wydawało nam się, niepraktyczne przedmioty, jak filozofia czy historia myśli ekonomicznej, pozwalały nam później towarzysko brylować. A wiedza chemiczna, zwłaszcza ta z zakresu fermentacji, wielu z nas przydała się w trudnych latach powszechnego niedoboru.

Serdecznie i szczerze w imieniu nas, absolwentów, pragnę podziękować Naszym Nauczycielom. Wasze kompetencje, wiedza i zaangażowanie w proces kształtowania umożliwiły nam dobrze wykorzystać szanse pojawiające się w naszym życiu. Wszystkim kontynuującym Ich dzieło nauczycielom naszej Alma Mater życzę, by (...) utrzymywali wysoką jakość, przygotowując nasze młodsze koleżanki i

kolegów do uzyskiwania znakomitych osiągnięć w życiu zawodowym, wykorzystując zdobytą wiedzę i umiejętności.

Młodzieży aktualnie studiującej życzę, by znajdowała pracę satysfakcjonującą pod względem finansowym i zawodowym, zgodną z aspiracjami, ale też, by zdobyte przez nią kwalifikacje spełniały oczekiwania pracodawców.

Wystąpienie chcę skończyć osobistą refleksją. W czasie studiów, w czasie wspólnych laboratoriów i trudnych ćwiczeń, nauczyliśmy się postępować zgodnie z zasadą: „pomogę Ci”. Teraz często się słyszy o niechęci, o myśleniu w kategoriach: „zniszczyć cię”. Nas studia uczyły współpracy, solidarności, odpowiedzialności, empatii.

Jeszcze raz wyrażam życzenie, by aktualni i przyszli studenci Wydziału Inżynieryjno-Ekonomicznego Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu mogli z dumą mówić, że są absolwentami tego wydziału, tej uczelni, by profesorowie radowali się z owoców swojej pracy i ich sukcesów.

Zespół redakcyjny pod kierunkiem dr inż. Hanny Ciurli opracował historię ostatnich dziesięciu lat wydziału.

PERSPEKTYWA PRZYJĘCIA €URO

5 listopada 2014 r. w Bibliotece Głównej otwarto edukacyjną ekspozycję pt. Euro, waluta europejska. W uroczystości otwarcia wystawy uczestniczyli prof. Małgorzata Zaleska, członek zarządu NBP, Natalia Szczucka – dyrektor wrocławskiego Przedstawicielstwa Komisji Europejskiej w Polsce, rektor prof. Andrzej Gospodarowicz i Jan Szuba – dyrektor Oddziału NBP Wrocław. To właśnie dzięki dobrej współpracy z wrocławskim Oddziałem Narodowego Banku Polskiego wystawa zagościła po raz pierwszy na uczelni – w murach Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Wystawę tę przygotowała Komisja Europejska, ekspozycja została zaprezentowana po raz pierwszy w Brukseli w 2007 r. i od tamtego czasu odwiedziła już 10 krajów Unii Europejskiej i ponad 30 miast. W Polsce wystawa odwiedziła Poznań, Gdańsk, Rzeszów, Bydgoszcz, Szczecin, Olsztyn, Katowice, Kraków i Łódź.

Wystawa ukazuje historię wspólnej waluty europejskiej oraz proces, który doprowadził do utworzenia Unii Gospodarczej i Walutowej (UGW). W atrakcyjny sposób przedstawiono również historię strefy euro, rolę euro w Unii Europejskiej i świecie, znaczenie europejskiej waluty dla obywateli. Zwiedzający wystawę zapoznają się z zabezpieczeniami banknotów i monet euro. Wystawa zawiera także informacje na temat polityki gospodarczej UE, warunków uczestnictwa w strefie euro oraz perspektyw przyjęcia wspólnej waluty europejskiej przez Polskę. I właśnie temat *Euro w Polsce – jak i kiedy* był podjęty przez ekspertów podczas debaty, w której udział

wzięli: prof. Małgorzata Zaleska, prof. Andrzej

Gospodarowicz, Bartosz Otachel – doradca ekonomiczny Komisji Europejskiej. Dyskusję moderował Krzysztof Janoś, dziennikarz serwisu Money.pl.

Wśród największych korzyści wynikających z wprowadzenia euro najczęściej podnoszone były wyeliminowanie ryzyka walutowego, niższe koszty kredytów dla firm, wzrost inwestycji zagranicznych i szybszy wzrost gospodarczy; dla obywateli zaś brak konieczności wymiany waluty i ponoszenia kosztów z tym związanych, ułatwione podróżowanie po innych krajach unijnych.

Profesor Małgorzata Zaleska polecała lekturę najnowszego raportu NBP „Ekonomiczne wyzwania integracji Polski ze strefą euro”, w którym autorzy koncentrują się na ekonomicznych wyzwaniach. Zdaniem prof. Małgorzaty Zaleskiej powinniśmy reformować polską gospodarkę, aby wzmocnić jej potencjał konkurencyjny i jej innowacyjność, m.in. rząd zaplanował wzrost wydatków na naukę i szkolnictwo wyższe.

Profesor Andrzej Gospodarowicz podkreślał wagę zwiększenia bezpieczeństwa geopolitycznego Polski, co jest szczególnie istotne w kontekście agresji Rosji na Ukrainę i rozbudzenia imperialnych marzeń o potęgę w społeczeństwie rosyjskim.

Bartosz Otachel mówił o konieczności informowania, w prosty i przystępny sposób, społeczności polskiej o korzyściach przyjęcia wspólnej waluty.

Joanna Dubiel

WYKŁAD I WIZYTA NA WYDZIALE EZIT PROFESORA LESZKA BALCEROWCZA

14 listopada 2014 r. na Wydziale Ekonomii, Zarządzania i Turystyki w Jeleniej Górze odbył się wykład otwarty Profesora Leszka Balcerowicza. Wykład ten związany był z organizacją serii spotkań z wybitnymi postaciami świata nauki w ramach Cyklicznego Seminarium Naukowego „Ekonomia – nowe trendy i wyzwania” i był elementem projektu nagrodzonego w konkursie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego na najlepsze programy kształcenia.

W wykładzie uczestniczyli studenci, doktoranci oraz pracownicy Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki, a także uczniowie szkół ponadgimnazjalnych i mieszkańcy Jeleniej Góry.

Podczas pierwszej części wizyty Profesor wygłosił wykład pod tytułem „Polska gospodarka po 1989 r. i jej perspektywy”. Rozpoczął od poruszenia zagadnień związanych z socjalizmem. Profesor Balcerowicz przypomniał słuchaczom na czym polegał ten system, podkreślił monopol sektora publicznego,

brak konkurencji, planowy charakter gospodarki oraz brak demokracji. Zaznaczył negatywny wpływ stosowanej wówczas polityki na tempo wzrostu gospodarki. Podkreślił, iż nawet demokracja sama w sobie nie jest w stanie zapewnić dobrobytu. Profesor Balcerowicz wymienił również elementy, które miały i nadal w pewnej mierze mają wpływ na wzrost gospodarczy w Polsce po upadku socjalizmu. Wymienił rosnące aspiracje ludności, rozsądny wybór zawodu i kierunku kształcenia, wzrost prestiżu państwa, inwestowanie w bezpieczeństwo zewnętrzne oraz dorówny-

wanie do poziomu życia państw zachodnich. Opowiedział również o mentalności sowieckiego myślenia, które zakładało, iż tylko państwo może rozwiązać wszelkie problemy ekonomiczne. Wobec tego gospodarka rozwijała się o wiele wolniej. Profesor wskazał, iż zapobiec temu może ochrona wolności gospodarczej, która polega na jej aktywnej obronie przez strażników wolności. Drugą część spotkania Profesor poświęcił na udzielanie odpowiedzi na pytania uczestników wykładu. Poruszono problematykę wychodzenia z własną inicjatywą w zakresie współpracy podmiotów na rynku, pytano o długookresowy wpływ działań rządu na wzrost jakości życia w Polsce. Według Profesora Balcerowicza należy zwrócić szczególną uwagę na to, że efekty decyzji podejmowanych przez władzę są opóźnione w czasie. Podkreślał również, iż wzrost gospodarczy w Polsce nie jest uzależniony jedynie od wielkości środków finansowych pochodzących z Unii Europejskiej, lecz w znacznym stopniu od polityki państwa. Zaznaczył przy tym, że w obecnych

Prof. Leszek Balcerowicz z prof. Markiem Walesiakiem i prof. Elżbietą Sobczak

czasach kapitał nie ma narodowości, a problem deflacji jest traktowany z przesadą. Kolejne pytania odnosiły się do utrzymywania nierentownych kopalń oraz pobudzania innowacyjności. Profesor uważa, iż zgodnie z etyką i zasadami efektywności prowadzenia działalności gospodarczej, kopalnie należy restrukturyzować, a wskaźniki innowacyjności nie zawsze uwzględniają charakterystyki takie jak chociażby transfer technologii czy reformy edukacyjne. Na koniec wykładu Profesor podpisywał opowieść biograficzną pod tytułem „Trzeba się bić”.

Ostatnia część wizyty Profesora na naszym Wydziale odbyła się w siedzibie Wirtualnej Studenckiej Firmy Konsultingowej V-Student Consulting. Wyjaśniliśmy Profesorowi Balcerowiczowi na czym polega niepowtarzalność naszej firmy symulacyjnej na tle innych w Polsce. Określiliśmy przedmiot naszej działalności, przedstawiliśmy dotychczasowe efekty naszego funkcjonowania oraz plany na przyszłość. Profesor był bardzo zainteresowany istotą działalności naszej firmy, o czym świadczyła ilość zadawanych przez Niego pytań. Możliwe, że w perspektywie najbliższego roku uda nam się nawiązać współpracę z Forum Obywatelskiego Rozwoju, którego założycielem oraz przewodniczącym Rady jest prof. Balcerowicz.

Spotkanie zakończyło się wpisem do Księgi Pamiątkowej, wspólnym zdjęciem oraz pożegnalnym uściskiem dłoni.

Wysłuchanie wykładu Profesora Leszka Balcerowicza stanowiło dla nas cenną lekcję ekonomii. Jesteśmy zadowoleni z możliwość bezpośredniego spotkania i rozmowy z postacią tak ważną w historii Polski. Szczególnie cieszymy się z tego, że prof. Balcerowicz przyjął zaproszenie do siedziby naszej firmy, zainteresował się naszą działalnością i zaproponował dalszą współpracę. Stanowi to dla nas ogromne wyróżnienie. Mamy nadzieję, że w przyszłości uda nam się zorganizować jeszcze wiele spotkań z innymi wybitnymi postaciami świata nauki i biznesu.

*Joanna Dubiel
reprezentuje Dział Promocji
i Rozwoju Wirtualnej Studenckiej
Firmy Konsultingowej
V-Student Consulting*

Pierwsze otwarte spotkanie z prof. Leszkiem Balcerowiczem, zorganizowane we współpracy z Forum Obywatelskiego Rozwoju, odbyło się 13 listopada 2014 r. we Wrocławiu w murach Uniwersytetu Ekonomicznego. Nie na wszystkie z zaplanowanych pytań – O czym Leszek Balcerowicz marzył w młodości?

Dlaczego został ekonomistą? Jak doszło do tego, że został wicepremierem w przełomowym rządzie Tadeusza Mazowieckiego? Jak wyglądały kulisy wprowadzania „planu Balcerowicza”? Jak tłumaczy powody kryzysów w kapitalistycznym świecie? Jaką ma receptę na dobre państwo? Kiedy Polska może dogonić Zachód? – odpowiedział profesor Balcerowicz, ale wiele odpowiedzi można odnaleźć w książce „Balcerowicz: Trzeba się bić – opowieść biograficzna”. Profesor Balcerowicz w swoim wystąpieniu na naszej uczelni skupił się na wyjaśnianiu metodologicznego sensu wielu pojęć, które wywołują reakcje nie adekwatne do ich potocznego użycia. Słowami nadużywany mi politycznie są takie pojęcia, jak: solidarność, socjalny, patriotyczny, ekologiczny. Profesor mówił także o dorobku 25-lecia polskiej gospodarki. Profesor zachęcał do świadomego uczestniczenia w wyborach, polecał by zapoznać się z informacjami jak władze lokalne wydawały publiczne pieniądze oraz porównaniami poziomu i sposobu wydatkowania tych pieniędzy na tle innych samorządów. Umożliwia to strona SprawdzSamorząd.pl. Profesor zachęcał, licznie przybyłą na spotkanie grupę młodzieży, do angażowania się w działania budowania struktur obywatelskiego nacisku na władzę.

Tomasz Dyczkowski

XII WARSZTATY MŁODYCH PRZEDSIĘBIORCÓW – COEUR 2014

W dniach 15-20 września br. odbyły się kolejne międzynarodowe warsztaty kreatywności przedsiębiorczej realizowane w ramach projektu Competence in EuroPreneurship (COEUR), którego Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu jest współtwórcą i aktywnym uczestnikiem. W tegorocznym spotkaniu, zorganizowanym przez Robert Gordon University Aberdeen, naszą uczelnię reprezentowali: dr Tomasz Dyczkowski, dr Grzegorz Krzos oraz Michał Dumański, Sławomir Marszałek i Mikołaj Pacholczyk – studenci kierunku informatyka w biznesie.

Wspotkaniu, oprócz gospodarzy i naszej grupy, wzięli udział studenci i kadra z pięciu innych ośrodków akademickich: Hochschule Mainz, ISCTE-IUL Lisbona, Nanfang

College of Sun Yat-sen University, Haaga-Helia Helsinki oraz Fachhochschule Erfurt. Warto dodać, że pod względem kulturowym grupa była jeszcze bardziej zróżnicowana, obejmując także studentów z Turcji, Iranu i Wietnamu.

Wyzwanie, przed którym stanęli uczestnicy spotkania, było niełatwe. W ciągu zaledwie pięciu dni interkulturowe zespoły młodych przedsiębiorców, pod okiem trenerów innowacyjności, musiały opracować a później zaprezentować przed profesjonalnym jury nowatorskie koncepcje biznesowe. Innowacyjne pomysły miały odkryć możliwości zastosowania nowoczesnych technologii w tradycyjnych obszarach gospodarki Szkocji, urzeczywistniając motto: „*DigitalPreneurs in Scotland, bringing the old into the new*”. Myśl przewodnia spotkania miała swoje głębsze znaczenie, ponieważ termin COEUR 2014 zbiegł się z batalią o przyszłości Szkocji – jako niepodległego państwa albo też części wzmocnionego Zjednoczonego Królestwa (głosowanie odbyło się 18 września). Możliwość obserwacji

nastrojów społecznych, w tak ważnym dla tego regionu Europy momencie, dodało koloru całym warsztatom i sprawiło, że uczestnicy zaangażowali się emocjonalnie w swoje zadanie jak nigdy dotąd. Istotnym elementem koncepcji COEUR jest kontakt studentów z lokalnymi przedsiębiorcami. W tym roku było ku temu wiele okazji. Już pierwszego dnia uczestniczyliśmy w prezentacjach trzech innowacyjnych przedsięwzięć. Pierwsze z nich przedstawiła Laura Nevin, założycielka firmy Wool&Co., absolwentka studiów dla projektantów. Postanowiła ona – zamiast pracować w jednym z londyńskich domów mody – założyć własny biznes, który wprowadził „robótki ręczne” do świata cyfrowego, oferując on-line nie tylko najwyższej jakości materiały, ale przede wszystkim dając młodym projektantom możliwości dzielenia się własnymi pomysłami z internetową społecznością. Bardzo duże zainteresowanie wzbudziła prezentacja przeprowadzona przez młodego Francuza – Louisa Schenę – założyciela firmy Swippii

Zespół projektowy „Virtual Edutainment Experience” od lewej: Erika Jokinen, Aleksander Eisfeld, Tomasz Dyczkowski (trener), Babak Mojtahedy, Fan Xiao Jie oraz Greg Lawson

– który wykorzystał technologie mobilne do stworzenia nowatorskiego i zabawnego zarazem programu lojalnościowego dla małych firm. Zamiast – jak to zazwyczaj bywa – wymieniać punkty na parasolki, żelazka czy garnki, karta Swipii pozwala klientom małych firm usługowych uzyskać tak niezwykle nagrody, jak: „przypięcie piątki” z szefem przy pierwszej wizycie, lekcję pieczenia ciastek u ulubionego cukiernika czy strzyżenie własnego fryzjera. Firmy, które przystąpiły do projektu otrzymały w zamian bazę lojalnych młodych klientów, sam Louis zaś uzyskał nagrodę dla najlepszego nowego biznesu Szkocji w roku 2014.

Trzecią prezentacją dnia było wystąpienie Stewarta Masie’go, który przybliżył projekt „żywa historia”, realizowany przez centrum badawcze IDEAS, stowarzyszenie Historic Scotland oraz firmę AmbieSense. Efektem projektu jest umożliwienie turystom poznania historii mniej znanych i położonych na odludziu zabytków Szkocji, z wykorzystaniem tzw. technologii rozpoznawania lokalizacji, a także bezobsługowych i zasilanych energią słoneczną urządzeń transmisji danych.

Natomiast w ciągu pozostałych dni warsztatów mogliśmy poznać od podszewki główne – obok przemysłu naftowego – gałęzie gospodarki Szkocji, takie jak: turystyka, produkcja whisky czy golf. W ten sposób można

było się przekonać gdzie jest największe zagęszczenie zamków na świecie, ile kosztuje beczka 40-letniej whisky oraz jak dużo Szkocja zarabia na grze w golfa. Wspomniane inspiracje oraz liczne ćwiczenia przygotowane przez trenerów, a dotyczące umiejętności „sprzedaży” pomysłu czy zdolności prowadzenia efektywnej prezentacji, zaowocowały powstaniem niebanalnych projektów biznesowych. Pierwszym z nich był „Smartainer”, opracowany przez zespół z udziałem naszego studenta Sławomira Marszałka. Celem przedsięwzięcia było stworzenie inteligentnego systemu dostaw dla słabo zaludnionych terenów Szkocji. Kolejny projekt „Vision Tour” przedstawił możliwość wykorzystania tzw. rozszerzonej rzeczywistości dla uatrakcyjnienia wizyt w muzeach. Trzecim pomysłem, współtworzonym przez naszego studenta – Michała Dumańskiego – był „Grand Pilot Support” czyli proste urządzenie zapewniające pomoc w codziennych czynnościach dla osób starszych z łagodną demencją. Natomiast grupa Mikołaja Pacholczyka opracowała aplikację dla społeczności golfistów.

Rywalizacja o główne nagrody dla Najlepszego Pomysłu oraz dla Rozwiązania o Najwyższym Potencjale Biznesowym była zacięta, a studenci musieli zmierzyć się z wyjątkowo trudnymi pytaniami stawianymi przez członków jury, w skład którego weszli: Rita Marcella – kieru-

jąca Szkołą Biznesu Uniwersytetu w Aberdeen, Andrew Turnbull – marketingowiec i prezes klubu golfowego oraz Andy Bird – szkocki przedsiębiorca roku 2014, zarządzający przedsiębiorstwem Inoaaps.

Tym bardziej cieszę się, że w kategorii Najlepszego Pomysłu zwyciężyła „moja grupa”, która opracowała projekt „Virtual Edutainment Experience”, ukazujący biznesowy potencjał wirtualnej rzeczywistości w nauce języków obcych.

Główna nagroda przypadła natomiast projektowi „Calories4Credits”, czyli aplikacji umożliwiającej śledzenie aktywności fizycznej gracza i zamiany liczby spalonych przez niego kalorii na punkty doświadczenia jego awataru w komputerowych grach akcji. Szczególnie doceniony został społeczny potencjał tej koncepcji, przekształcający uzależnienie współczesnych nastolatków od gier komputerowych w impuls do podjęcia „realnego” wysiłku fizycznego i uczestnictwa w sportowej rywalizacji. Bez względu na wyniki wszyscy uczestnicy COEUR 2014 byli zadowoleni z możliwości spędzenia pracowitego tygodnia w międzynarodowym gronie, co trafnie ujął w swojej opinii nasz student – Sławomir Marszałek.

„Uczestnictwo w COEUR 2014 było dla mnie niesamowicie ciekawym doświadczeniem. Samo miejsce, gdzie odbywał się konkurs zrobiło na mnie bardzo duże wrażenie, jednak największą wartość miała praca w międzynarodowych grupach studenckich. Zdobyłem także wiele cennych znajomości ze studentami m.in. z Niemiec, Chin, Finlandii, Szkocji czy Portugalii (z którymi jestem w stałym kontakcie).

Forma konkursu bardzo mi odpowiadała, ponieważ miałem okazję pracować ze świetnymi ludźmi i stworzyć z nimi niesztabowy projekt. Co więcej, dano nam możliwość zaprezentowania naszego pomysłu przed profesjonalnym jury wysokiej klasy specjalistami i przedsiębiorcami. I to wszystko w języku angielskim, co jeszcze bardziej uatrakcyjniło całą pracę.

Zachęcam wszystkich studentów do uczestnictwa w tego typu wydarzeniach, ponieważ korzyści i wspomnienia z takich wyjazdów są bardzo cenne. Jest to również świetna okazja do promocji naszej Uczelni. Mam nadzieję, że już wkrótce będę mógł ponownie uczestniczyć w podobnym wyjeździe.”

Kolejna okazja dla studentów naszej uczelni, aby wziąć udział w projekcie COEUR, nadarzy się już za rok. W połowie września 2015 spotkamy się bowiem w Finlandii. Warto jednak dodać, że nasi studenci mogą także co semestr dołączyć do międzynarodowych zespołów opracowujących *on-line* nowatorskie koncepcje biznesowe, w ramach zajęć Business Creativity Module, prowadzonych przez grupę uczelni partnerskich COEUR. Gorąco zachęcam do udziału w obu wspomnianych inicjatywach.

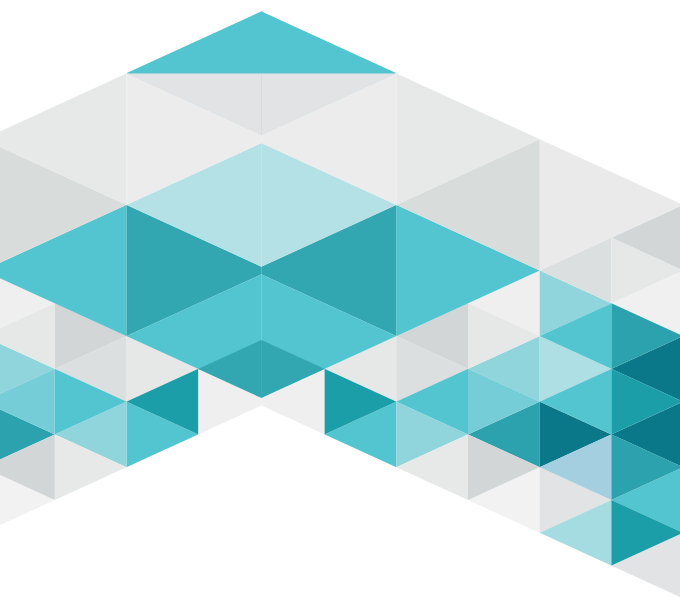
OKNO NA ŚWIAT

W związku z realizacją projektów badawczych Narodowego Centrum Nauki dr Zbigniew Dokurno uczestniczył w dwóch prestiżowych kongresach międzynarodowych: ISEE – International Society for Ecological Economics (w dniach 13-15 sierpnia 2014) w Reykjavíku oraz EEA – ESEM (w dniach 25-29 sierpnia) w Tuluzie.

Rozmowa z dr. Zbigniewem Dokurno

Jakie jest znaczenie wydarzeń, w których Pan uczestniczył oraz czego dotyczyły pańskie wystąpienia ?

W świecie nauki o znaczeniu tych naukowych wydarzeń świadczyć może kilka faktów. Kongresy Międzynarodowego Towarzystwa Ekonomii Ekologicznej ISEE odbywają się w cyklu dwuletnim (od powstania w 1989 r. tego uznanego stowarzyszenia) we współpracy z Bankiem Światowym. ISEE założyło oraz wydaje za pośrednictwem wydawnictwa Elsevier bardzo ważne czasopismo branżowe Ecological Economics, w którym na bieżąco prezentowany jest dorobek w tym obszarze. O randze czasopisma świadczy m.in. IF wynoszący obecnie ponad 3,0, a więc jest ono wysoko pozycjonowane. Do grona założycieli, członków i prezydentów ISEE należą m.in. takie osobowości, jak: R. Constanza, R.B. Norgaard, J.M. Alier, J. Gowdy, M. Fischer-Kowalski, czy też E. Olstrom (zmarła w 2012 r.), laureatka z O. Williamsonem Nagrody Nobla w 2009 roku. Na kongres ISEE nadsyłanych jest blisko 2000 wystąpień, z czego około 25% jest kwalifikowanych do programu kongresu, częściowo również w ramach tzw. sesji posterowych (około 10 % przyjętych zgłoszeń). W tym roku było bardzo podobnie i dopisało mi wyjątkowe szczęście. Wysłałem trzy zgłoszenia, m.in. we współautorstwie z prof. dr hab. B. Fiedorem oraz dr. B. Scheuerem, którym pragnę gorąco podziękować na łamach naszego czasopisma za współpracę. Wszystkie zostały zakwalifikowane, w tym jedno do sesji posterowej. Ponadto zostałem zaproszony przez Komitet Organizacyjny do poprowadzenia jednej z sesji równoległych w ramach dużego bloku tematycznego poświęconego porównaniu polityk w krajach rozwijających się oraz rozwiniętych (Comparing policies in developing and developed countries). Tytuł sesji brzmiał: Porównanie krajowych polityk środowiskowych pomiędzy krajami rozwijającymi się i rozwiniętymi. Moje wystąpienie w ramach tej sesji, dotyczyło problemu transformacji i przekształcania pol-

skiej polityki ekologicznej oraz zrównoważonego rozwoju w kierunku dynamicznej równowagi opartej na kryteriach zrównoważonego rozwoju. Jest to jedno z wielu zagadnień, którymi zajmujemy się w dużym projekcie zespołowym NCN wygranym w konkursie OPUS w 2012 r. w ramach wniosku złożonego przez prowadzone przeze mnie Centrum Doskonałości dla Zrównoważonego Rozwoju. Na marginesie pragnę podkreślić, iż m.in. w ramach tego projektu współpracujemy z Europejskim Centrum Badań Ekonomicznych w Mannheim, do którego zostałem zaproszony na staż badawczy w bieżącym roku akademickim.

Pozostałe dwa wystąpienia w trakcie kongresu ISEE dotyczyły: makroekonomicznych i metodologicznych perspektyw dyskursu wokół pojęcia zielonej gospodarki, w kontekście zrównoważonego rozwoju (wystąpienie w sesji posterowej) oraz poszukiwania nowego paradygmatu w obrębie ekonomii ekologicznej jako współczesnej heterodoksji ekonomicznej w kontekście redefinicji jej programu badawczego oraz towarzyszących temu pułapek metodologicznych. To drugie wystąpienie zostało zakwalifikowane do sesji poświęconej alternatywnym koncepcjom gospodarki. Obie prezentacje są efektem prac dobiegającego ku końcowi drugiego grantu NCN, poświęconego paradygmatom współczesnej makroekonomii z perspektywy zrównoważonego rozwoju, w którym jestem kierownikiem. Warto przy okazji podkreślić, iż kongres ISEE, podobnie jak wszystkie inne uznane wydarzenia tego typu, docenia od wielu lat pozycję i znaczenie metodologii nauk, bez której nie sposób wyobrazić sobie rzetelnego uprawiania m.in. ekonomii. W polskiej ekonomii, po wielu latach głębokiego kryzysu w tym obszarze, również następuje powolny przełom, co dobrze rokuje przyszłym badaniom. Mam nadzieję, że nasz Uniwersytet aktywnie włączy się w ten nurt pozytywnych zmian, gdyż póki co palme

pierwszeństwa w obszarze metodologii ekonomii trzyma UE w Poznaniu.

W przypadku drugiego kongresu EEA-ESEM sprawa wygląda następująco. W 1926 r. powstała idea powołania towarzystwa ekonometrycznego (Econometric Society), które utworzono w 1930. Pierwszy kongres ES odbył się w 1931 r. w Lozannie i został poświęcony pamięci wielkich ekonomistów L. Walrasa (1834-1910) oraz V. Pareto (1848-1923). Od tamtej pory europejskie zjazdy światowych ekonometryków stały się regularną tradycją, przyjmując postać dorocznych kongresów ESEM – Econometric Society European Meetings.

Z kolei na Uniwersytecie Katolickim w Louvain powstała grupa robocza ekonomistów (J. Jaskold-Gabszewicz, L. Philips, J. Thisse oraz J. Waelbroeck) inicjująca w grudniu 1984 r. powstanie Europejskiego Towarzystwa Ekonomicznego, dzięki wsparciu finansowemu Fundacji Kultury Europejskiej. Pierwszy kongres EEA odbył się w sierpniu 1986 r. w Wiedniu. Wówczas też rolę oficjalnego czasopisma EEA przyjął na siebie *European Economic Review*, wydawany od 1969 roku. W 2003 r. EEA utworzyło swój własny periodyk *Journal of the European Economic Association*, który obecnie posiada IF powyżej 3,0.

Wspólne kongresy EEA-ESEM gromadzą corocznie ponad 1000 uczestników, członków obu towarzystw. Kongresy te, odbywające się pod auspicjami najpoważniejszych instytucji ekonomiczno-finance-sowych, takich jak EBC, banki centralne, ściągają uznane w świecie nauki autorytety. W tym roku jednym z głównych prelegentów był tegoroczny noblista J. Tirole z Toulouse School of Economics, jednej z najbardziej prestiżowych uczelni ekonomicznych w Europie, będącej głównym organizatorem tego kongresu. Z kolei w 2011 r. w trakcie kongresu EEA-ESEM w Uniwersytecie w Oslo gościła trójka noblistów w osobach: Ch. Pissaridesa, D. Mortense-

na oraz P. Diamonda. Profesora Pissaridesa z London School of Economics miałem okazję poznać w Oslo osobiście, z racji wspólnych zainteresowań badawczych. W przypadku tego typu wydarzeń można zatem mówić o pewnym standardzie, gdy chodzi o wiodących prelegentów. W przypadku kongresu EEA-ESEM interesował mnie po prostu stan wiedzy we współczesnej ekonomii oraz możliwość nawiązania realnych kontaktów do współpracy międzynarodowej. Przewidywania potwierdziły się. Jednym z wielu takich wymiernych owoców było osobiste spotkanie z prof. Orazio Attanazio z University College of London, będącym wiodącym badaczem europejskim w obszarze badań, m.in. dotyczących kapitału ludzkiego. Mam spore szanse odbycia stażu w jego departamencie w 2015, co byłoby bardzo cennym doświadczeniem. Profesor O. Attanazio jest również przewodniczącym EEA i w trakcie kongresu wygłosił bardzo interesujący, heurystyczny wykład poświęcony badaniom nad kapitałem ludzkim.

Dlaczego warto uczestniczyć w międzynarodowych kongresach?

Oprócz powodów, o których wspomniałem wcześniej, jest jeszcze kilka innych również ważnych. Przede wszystkim, fascynująca i inspirowająca konfrontacja własnych doświadczeń z tym co robią nasze koleżanki i koledzy z innych, zagranicznych ośrodków badawczych. Po drugie, takie wydarzenia uczą również pokory, która mądrze pokierowana motywuje do nadrabiania opóźnień i zaległości oraz do przekraczania kolejnych barier, o których funkcjonując w środowisku krajowym możemy po prostu nie mieć pojęcia albo zwyczajnie je ignorujemy. Po trzecie, skala tego typu wydarzeń oraz ranga uczestników, powoduje iż są one praktycznie bezprecedensowe w porównaniu z wydarzeniami krajowymi. Ponadto warto podkreślić, iż są okazją do nawiązania współpracy z partnerami

zagranicznymi, a tym samym mogą umożliwić zdobywanie środków krajowych i zagranicznych na prowadzenie wspólnych badań. Przypomnijmy, iż do tej pory w naszym Uniwersytecie nikt nie jest beneficjentem np. w konkursie Harmonia NCN, dedykowanym tego typu współpracy. Więc może warto byłoby w końcu to przełamać?

Dodatkowo, udział w tego typu kongresach stymuluje do ciągłego, regularnego rozwijania aktywności intelektualnej oraz warsztatu badawczego, nie tylko koncentrowania się na działalności dydaktycznej.

Trzeba jednak podkreślić, że efektywność tego typu aktywności zależy od polityki naukowej prowadzonej na Uczelni, która powinna motywować do podejmowania tego typu wyzwań. Jest to jednak temat do kolejnej rozmowy.

W zakończeniu pragnę podkreślić, że takie kongresy są również trochę jak duże spotkania rodzinne, w trakcie których nawiązują się osobiste relacje, owocujące dalszą współpracą. Jako kolejny przykład mogę podać tegoroczny kontakt z prof. Irene Ring z Lipska przewodniczącą ESEE (European Society for Ecological Economics – europejska gałąź ISEE). W tym roku dzięki rekomendacjom zostałem nominowany przez Zarząd ESEE na przedstawiciela krajowego ESEE. Spotkanie z prof. I. Ring w trakcie kongresu w Reykjaviku pozwoliło na nawiązanie relacji, których efektem były pierwsze propozycje współpracy z prowadzonym przeze mnie Centrum. Ponadto nawiązałem kontakt z prof. Sabine O'Hara – nową przewodniczącą ISEE, będącą dziekanem w University of the District of Columbia (na zdjęciu) oraz byłym przewodniczącym ISEE prof. J. Gowdy z Rensselaer Polytechnic Institute w USA (na zdjęciu). Mam nadzieję, iż efekty tych kontaktów pojawią się już w 2015 roku.

” Z Mercedes Noriega i Marcosem Herrera rozmawiam o Argentynie, Polakach, Cortazarze, pierogach, yerba mate, tangu itd.”

BUENOS AIRES W RYTMIE TANGA

Urszula Sokolnicka

Mercedes (Mechi) i Marcos przyjechali do Wrocławia z Argentyny w ramach programu AIESEC. Chociaż jest to ich pierwsza podróż do Europy, czują się na Starym Kontynencie jak w domu. Po pierwsze dlatego, że studenci AIESEC-u przyjęli ich bardzo serdecznie, zarówno w naszym mieście, jak i wcześniej, kiedy poznawali się przez Internet. Po drugie, oboje mają rodziny w Hiszpanii, z którymi utrzymują ścisłe kontakty, i które chcą odwiedzić, kiedy skończy się ich pobyt w naszym kraju.

Mechi ma wielu kuzynów w Madrycie, rodzina Marcosa zaś pochodzi z regionu La Rioja znanego z win. Ich rodziny wyemigrowały do Argentyny w poszukiwaniu pracy i lepszego życia. Jednak sytuacja gospodarcza tak w Argentynie, jak i w Hiszpanii

bywa bardzo niestabilna i obywatele często przenoszą się z jednego kraju do drugiego i na odwrót wraz z korzystniejszymi perspektywami ekonomicznymi.

Relacje między Hiszpanią i Argentyną zawsze były bardzo dobre. W czasach kiedy demokratyczne państwa Europy bojkotowały dyktaturę gen. Franco, a w kraju panował głód, tylko Argentyna zdecydowała się na pomoc humanitarną dla Hiszpanii i wysłała jej zboże. Tę pomoc Hiszpanie bardzo docenili i zapamiętali. Kiedy niedawno zmarł pierwszy demokratyczny szef rządu hiszpańskiego Adolfo Suarez, obecna prezydent Argentyny Cristina Fernández de Kirchner jako jedna z pierwszych wysłała kondolencje hiszpańskiemu rządowi.

Mechi uczestniczyła w zajęciach ze słuchaczami Studium Języków Obcych i opowiedziała im o swoim kraju. Rozmawialiśmy

(...) nie chciałem jechać do metropolii takiej jak Buenos Aires...

też o Messim, yerba mate, o gauczach i Patagonii oraz o tangu.

Mechi: W ramach AIESEC istnieją dwie możliwości wyjazdu za granicę: pierwsza, dzięki programowi „globalny obywatel”, i druga – „globalne talenty”. Składając aplikację, nie wiadomo, do jakiego kraju się pojedzie, gdyż wymienia się kontynent podróży, np. Europa. Kolejnym etapem po złożeniu aplikacji jest rozmowa kwalifikacyjna, podczas której rozmówcy starają się poznać kandydata i przygotować go na różne warunki pobytu (czasami mogące okazać się wielką niespodzianką). Z zawodu jestem tłumaczką, w Buenos Aires uczę języka angielskiego. Byłam zainteresowana możliwością przeżycia ciekawego doświadczenia. Złożyłam aplikację na forum internetowym, przedstawiłam swoje CV. Kolejny krok to szukanie miejsca, gdzie zaakceptują złożoną ofertę. Było wiele propozycji w Indiach, Singapurze, Wietnamie i w Chinach, mnie jednak interesowała Europa. Znalazłam ofertę z Polski i wysłałam CV na różne polskie uniwersytety, proponując lekcje hiszpańskiego w ramach projektu *learn by play*.

Uważam bowiem, że zabawa podczas zajęć językowych jest potrzebna, gdyż dynamizuje zajęcia, a nauczyciel ma okazję poznać uczniów w niestandardowych sytuacjach.

Marcos: Zainteresowaliśmy się uniwersytetami w Warszawie, Bydgoszczy i Wrocławiu. Wrocław nam się spodobał, zobaczyliśmy, że w ramach programu Erasmus studiuje tu wiele osób, które napisały pozytywne komentarze na temat miasta i jego mieszkańców. Znalazłem ofertę dla siebie – z zawodu jestem architektem i chciałem pracować z polskimi partnerami. Wrocław – z punktu widzenia architekta – ma wielkość idealną: nie jest miastem ani za dużym, ani za małym. Nie chciałem jechać do metropolii takiej jak Buenos Aires. Atutem miasta była także korzystna liczba turystów – nie tak wielka, by sprawić, że życie w mieście staje się nieznośne.

Mechi: Zapisując się do programu, miałam okazję rozmawiać na Skypie z polskimi studentami z AIESEC. Studenci wrocławskiego Uniwersytetu Ekonomicznego odpowiedzieli mi natychmiast, na dodatek bardzo serdecz-

► **Mercedes Noriega:**
Z zawodu jestem tłumaczką,
w Buenos Aires uczę języka
angielskiego

► **Marcos Herrera:**
Znalazłem ofertę dla
siebie – z zawodu jestem
architektem i chciałem
pracować z polskimi
partnerami

BUENOS AIRES, PORTOWA DZIELNICA LA BOCA

nie i zachęcająco. Dziewczyna, z którą nawiązałam kontakt, pomogła mi znaleźć mieszkanie. Przekonały mnie do decyzji o przyjeździe do Wrocławia także internetowe opinie – same pozytywne.

Jaką wiedzę o Polsce mieliście przed przyjazdem?

Mechi: Oczywiście znamy postać Jana Pawła II. Mieliśmy też pewne wyobrażenie o Polakach – w północnej Argentynie jest region zamieszkały przez osoby o jasnych włosach i niebieskich oczach. Mówi się, że są to potomkowie Polaków, którzy w poprzednich wiekach wyemigrowali do Argentyny za chlebem. Z Europy Środkowej i Wschodniej jest wiele osób, ich słowiański wygląd wyróżnia się na tle typowego Argentyńczyka czy Argentyнки. Tak też właśnie wyobrażaliśmy sobie Polaków. Nieco inny obraz wyrobiliśmy sobie za pośrednictwem przedsiębiorstwa Amanda, założonego przez Bronisławę Kruchowską i jej męża Jana Szychowskiego. Jest to jedna z największych fabryk produkujących *yerba mate*, co ciekawe, pozostaje w rękach rodziny polskiego pochodzenia do dziś.

Jakie wrażenia przekażecie rodzinie i przyjaciołom w Argentynie?

Marcos: Ujęła nas bardzo wasza uprzejmość, ludzie w Polsce są przemili, radośni, uśmiechacie się. Zaskoczyło nas, że interesowaliście się naszym krajem – to jest dla nas bardzo sympatyczne. Czuło się też optymizm Polaków. Odnoszę wrażenie, że bardzo jesteście dumni

z tego, co osiągnęliście, i ze spokojem patrzycie w przyszłość.

Jesteśmy większymi optymistami niż Argentyńczy?!?

Marcos: W tej chwili tak. Obecna sytuacja polityczna i gospodarcza bardzo wam sprzyja, zupełnie inaczej jest w Argentynie. W 2011 roku miał miejsce bardzo poważny kryzys; obecnie sytuacja wcale się nie polepszyła, wręcz pogorszyła. Inflacja jest bardzo wysoka i z każdym dniem czujemy się coraz bardziej niepewnie. Nie jest przyjemnie żyć w takim kraju. Trudno jest coś poważnie planować. Wiele młodych ludzi wyemigrowało. Absolwenci uniwersytetów nie mają problemu ze znalezieniem pracy, natomiast osoby bez wykształcenia wyższego mają duże trudności. W Argentynie studiowanie jest dla nielicznych, mogą pozwolić sobie na nie tylko należący do klasy średniej i średniej wyższej. Dobre szkoły wyższe są prywatne, mają wysoki poziom i dlatego po ich ukończeniu pracę można szybko podjąć. Społeczeństwo argentyńskie nie jest więc bardzo wykształcone, zaledwie połowa kończy szkołę podstawową, choć jest publiczna. Taka struktura szkolnictwa generuje konflikty społeczne. Dzieci przedsiębiorców nie mają szansy zetknąć się z dziećmi robotniczymi. Dzieci bogatych i biednych nigdy się nie spotkają w jednej ławce. Między jedną i drugą grupą jest przepaść.

Mechi: Bardzo jest w was dużo optymizmu, ale nie rozumiem jednego. Dlaczego, jeśli pytam, co mogę zwiedzić w najbliższych okolicach, słyszę: Praga, Berlin,

↑ Lodowiec Perito Moreno w Andach

↑ Buenos Aires, rezydencjalna dzielnica Recoleta

Wiedeń lub Budapeszt. Mam wrażenie, że nie promujecie własnego kraju, nie „sprzedajecie” Polski. W samym Wrocławiu znaleźliśmy miejsca cudowne, ale jakbyście ich zupełnie nie doceniali.

A co z polskiej kuchni jedliście?

Mechi: Pierogi – bardzo mi smakowały pierogi, zwłaszcza te z mięsem. W Argentynie mamy podobną potrawę, nazywa się *empanada*. Jest różnica w przygotowaniu: wasze pierogi są gotowane, a nasze smażone lub pieczone. I cudowne są polskie zupy. Pychota!

Marcos: Polacy, których poznaliśmy, interesowali się naszym krajem. Już dużo wiedzieli, ale chcieli wiedzieć jeszcze więcej. Pytali nas o futbol, tango, *yerba mate* itd.

Mechi: *Yerba mate* to nie tylko napój. Jego przygotowanie i picie to ceremonia, to jest wydarzenie towarzyskie. W trakcie picia *yerba mate* nie wypada wstać i wyjść. Podajemy sobie kubek z rąk do rąk i smakujemy napój. Jednocześnie rozmawiamy, śmiejemy się, razem się bawimy. Zaskoczyło nas, że *yerba mate* jest popularna również w Polsce. Może spopularyzował ją Cortázar...

Uf....

Marcos: Spokojnie. Smakujesz „Grę w klasy” jak *yerba mate*, powoli, fragmentami, często wybranymi przypadkowo.

Jakie są Wasze plany na przyszłość?

Mechi: Na razie chcemy nacieszyć się Starym Kontynentem. W ciągu dwóch najbliższych miesięcy odwiedzimy naszych krewnych w Hiszpanii. Po powrocie do kraju opowiemy o naszych europejskich doświadczeniach rodzinie i przyjaciołom. Postaram się znaleźć pracę jako tłumaczka, a może nauczycielka hiszpańskiego? Kto wie, nabrałam w Polsce niezłej wprawy.

Marcos: Mam nadzieję, że w Argentynie wykorzystam moje polskie doświadczenie. Możliwe, że kiedyś znowu do Polski zajrzemy. Mamy dla Polaków i Polski bardzo dużo ciepłych uczuć.

Filip Karpiński

НУ МОСКВА, ПОГОДИ!

Nie od dziś wiadomą sprawą jest, że języka najlepiej się uczyć w miejscu, gdzie się nim posługują. Grupa studentów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu ucząca się języka rosyjskiego uczestniczyła w wymianie studentów Moskiewskiego Instytutu Ekonomii – МЭИ. W lipcu gościliśmy Rosjan we Wrocławiu, w sierpniu my zwiedzaliśmy Moskwę.

Przygoda z językiem rosyjskim rozpoczęła się pewnego lipcowego popołudnia, kiedy do Wrocławia przyjechali goście prosto z serca Rosji – Moskwy. Początkowo w ich ojczystej mowie komunikowaliśmy się trochę nieśmiało, lecz z każdą chwilą czuliśmy się swobodniej. W ciągu 14 dni pokazaliśmy im najpiękniejsze zakątki i ciekawe miejsca naszego miasta, a także regionu. Kiedy Rosjanie odkrywali tajemnice Wrocławia, dla nas Moskwa pozostawała miastem zagadkowym, tajemniczym, opowieści naszych gości podsycały chęć jej poznania. I stało się. 30 lipca 2014 r. wczesnym rankiem spotkaliśmy się na wrocławskim Dworcu Głównym PKP. Pod wodzą lektorki SJO pani Marii Niemczyk wyselekcjonowana dziesiątka: Agnieszka, Ania, Gosia, Kasia, Pamela, Filip, Kamil, Krystian, Michał i Paweł rozpoczęła kilkunastogodzinną podróż.

Kierunek Moskwa!

Pierwszy i jedyny długi postój naszego pociągu odbywał się w Brześciu, gdzie zmieniane są wózki wagonów na szerszy – rosyjski rozstaw osi. Cała operacja trwa około 2 godzin, które postanowiliśmy przeznaczyć na zwiedzenie miasta. Zawitaliśmy do sklepu, w którym za podstawowe artykuły żywnościowe, mające umilić nam dalszą podróż, zapłaciliśmy ponad pół miliona... rubli białoruskich. Kto bogatym zabroni? Wróciliśmy do pociągu i kontynuowaliśmy podróż, bogatsi o doświadczenie ekonomiczne. Czas mijał, a my zbliżaliśmy się do celu. Rano po krótkim śnie przywitała nas herbata podawana w szklankach umieszczonych w srebrnych, misternie wykonanych koszykach z wizerunkiem naszego dworca docelowego lub orła w rosyjskim herbie. Popijając „czaj”, przez okno pociągu podziwialiśmy panoramę stolicy Rosji. Na stacji radośnie przywitali nas rosyjscy przyjaciele. Droga do miejsca zakwaterowania była dla nas zaskakującym doświadczeniem. Kierowca busa w ekspresowym tempie i w rajdowym stylu pokazał nam, jak poruszają się samochody na kilkupasmowej jezdni. Przeżycie niezapomniane.

Внимание! Rozpoczynamy zwiedzanie

Po przyjeździe do naszego akademika kolejne zaskoczenie. Windy zatrzymują się tylko na piętrach albo parzystych, albo nieparzystych. Trzeba dobrze obserwować, gdzie wsiąść by dobrze wysiąść. Po krótkiej aklimatyzacji ruszyliśmy zwiedzić najbardziej charakterystyczne miejsce w mieście – Plac Czerwony. Było też pierwsze spotkanie z moskiewskim metrem – wyjątkowym! Obowiązkowe zdjęcia z Cerkwią Wasyla Błogosławionego w tle – zrobione. Każdy indywidualnie, kilka grupowych w różnych konfiguracjach. I wizyta na „sowieckiej limoniad” w GUM-ie – moskiewskim domu towarowym. W następnych dniach, zachłystnięci chęcią poznawania miasta i sfotografowania wszystkiego, co najważniejsze, konsekwentnie realizowaliśmy wyznaczony przez nas plan.

XXXXXL

71% powierzchni Ziemi zajmują oceany, 29% to ląd, a na 11% z nich znajduje się największe państwo na świecie. Liczby nie obrazują tego ogromu, lecz wystarczy spojrzeć na mapę, a wszystko staje się jasne. Dochodzi tu tutaj do jednego ze skojarzeń z Rosją – wielkość. Podczas rozmów z naszymi rosyjskimi przyjaciółmi szczególnie wyróżniał się sposób określenia odległości. Co to jest 400 km? – mówili, to przecież blisko. Fakt. Jednak nie tylko obszarem na mapie wyróżniają się nasi

wschodni bracia. Za czasów „sierpa i młota” wszystko, co było budowane, musiało być „naj”, wiele rekordów ma już kilkadziesiąt lat. Także w dzisiejszej Moskwie tendencja ta się utrzymuje. Zejdźmy pod ziemię. Znajduje się tam metro – jedno z najliczniej eksploatowanych na świecie. Każdego dnia miliony ludzi podróżują skomplikowanym systemem tras. Warto dodać, iż atutem każdej stacji jest nie tylko użyteczność, ale także indywidualny wygląd architektoniczny, niepowtarzalnie są wykończenia, elementy dekoracyjne. Po wyjściu z metra na poziom ziemi w wielu miejscach można natknąć się na przytłaczający ogrom. Takie jest to miasto. Wszystko co wielkie, pnie się w górę. Podnosimy wzrok i idziemy śladem tych gigantów. Zaczniemy od pomników. Ot taki 98-metrowy Piotr Wielki, a w Parku Zwycięstwa, tuż obok Muzeum Wielkiej Wojny Ojczyźnianej, wznosi się 141,8-metrowy obelisk, gdzie każde 10 cm symbolizuje 1 dzień wojny, obok znajduje się 1418 fontann o tożsamym znaczeniu. 107-metrowy Pomnik Zdobyców Kosmosu, w którym znajduje się muzeum kosmonautyki również zrobiło na nas wielkie wrażenie. Tuż obok znajduje się Ogólnorosyjskie Centrum Wystawowe o powierzchni, bagatela, 237,5 ha. Moskwa słynie z olbrzymich budynków – kolosów. Siedem Sióstr Stalina, czyli socrealistyczne wieżowce, od początku wizyty w tym mieście rozbudzały naszą ciekawość. Ich ogrom odczuliśmy i zobaczyliśmy w momencie, kiedy stanęliśmy tuż obok pierwszej z sióstr – budynku, gdzie mieści się Moskiewski Uniwersytet Państwowy. Pozostałe „rodzeństwo” rozsiadane jest po całej Moskwie. Podczas wjazdu do stolicy Rosji pierwszego dnia, z okien pociągu przyglądaliśmy się „Moskiewskiemu Centrum Biznesowemu”. Szklane drapacze chmur górujące nad miastem przyciągały nasz wzrok. W każdy piątek wieczorem jedna z ważniejszych ulic rosyjskiej stolicy zamienia się w prawdziwy tor wyścigowy. Spotykają się tam właściciele najlepszych, najszybszych i najdroższych samochodów. Zjeżdżają się tam również setki gapiów i kibiców. „Organizatorzy” zapewniają wiele dodatkowych atrakcji, a porządku pilnuje odpowiedzialna grupa policjantów.

Sierp i młot

Wizyta w stolicy Rosji nie mogła się odbyć bez zakupu pamiątek. Najlepszym miejscem do kupowania jest Wernisaż – rodzaj pchlego targu. Było to idealne miejsce, by sprawdzić własne umiejętności kupieckie podczas licytowania cen: od „amerykańskich” do „rosyjskich”. Jakość towaru także od tandety po prawdziwe perełki. Oczywiście wszechobecnym elementem dekoracji był sierp i młot: na towarach, budynkach, stacjach metra, pocztówkach i upominkach.

Czas zwolnić

Moskwa narzuciła na nas swoje szybkie tempo, przytłoczyła hałasem – postanowiliśmy więc wybrać się na wycieczkę poza stolicę. Wsiedliśmy do „elektryczki” i udaliśmy się do podmoskiewskiej miejscowości Siergijew Posad, gdzie znajduje się męski klasztor prawosławny. Monastyr Ławra Troicko-Siergijewska, wpisany na listę UNESCO pozwolił nam odpocząć od zgiełku, zobaczyć inną Rosję, zasmakować tradycyjnej kuchni.

Осторожно, двери закрываются

Po 14 dniach byliśmy bogatsi o wrażenia związane z odkrywaniem rosyjskiej stolicy, o doświadczenia różnic kulturowych, o relacje z Rosjanami, o językowe umiejętności. Nadszedł czas na pożegnanie. Moskwa żegnała nas ulewą. I nam się zakręciła łza w oku, bo były to dla nas niezapomniane dwa tygodnie. Każdy z nas, wsiadając do powrotnego pociągu, miał postanowienie – wrócimy jeszcze do Moskwy, spotkamy się z naszymi rosyjskimi przyjaciółmi. Mamy taką nadzieję.

*Filip Karpiński studiuje na Wydziale
Inżynieryjno-Ekonomicznym,
na II roku, na specjalizacji bioprodukty*

↑ Zdj. Filip Karpiński

← Zdj. Kamil Pruchniewicz

PROGRAM „SZKOŁA LETNIA – UKRAINA” SIĘ ROZWIJA

W dniach 9-20 września 2014 r. Wydział Ekonomii, Zarządzania i Turystyki w Jeleniej Górze gościł grupę 35 studentów ukraińskiego Tarnopolskiego Narodowego Uniwersytetu Ekonomicznego – uczestników projektu „Szkoła letnia – Ukraina”.

Ubiegłoroczna – pierwsza, edycja tego wspólnego międzyuczelnianego przedsięwzięcia miała wśród studentów z Tarnopola bardzo dobrą opinię, dlatego wzrosło zainteresowanie udziałem w drugiej edycji. Studenci pierwszej edycji chwalili niekonwencjonalne metody dydaktyczne; szczególnie podobała im się nauka słówek i gramatyki w ramach quizów, zabawy i gier językowych, połączona z uzyskiwaniem słodkich nagród. Opowiadali swoim ukraińskim kolegom o zajęciach plenerowych i spotkaniach z przedstawicielami firm działających w Polsce.

Rok akademicki na Ukrainie rozpoczyna się we wrześniu. Studenci ukraińscy, którzy odwiedzili naszą uczelnię, realizowali więc program w ramach zajęć akademickich; każdy uczestnik otrzymał 4 pkt ECTS za udział w projekcie „Szkoła letnia – Ukraina”.

Studenci ukraińscy brali udział w tygodniu w kilkunastogodzinnych zajęciach przygotowanych przez zespół anglistów wydziałowego SJO oraz w wykładach anglojęzycznych z zakresu ekonomii i zarządzania, pro-

wadzonych przez nauczycieli akademickich naszego wydziału. Zajęcia z języka angielskiego, obejmujące konwencjonalne metody nauczania „przy tablicy”, łączyły się z praktyczną nauką słownictwa i zwrotów w autentycznych sytuacjach życiowych organizowanych w warunkach plenerowych. Studenci zwiedzili największy na terenie Jeleniej Góry zakład produkujący farmaceutyki – Jelfa SA. Na wydziale produkcji ampułek, tabletek i maści wejść mogły tylko osoby bez makijażu czy manicure, gdyż kosmetyki używane do tego celu są w halach technologicznych uważane za toksyczne dla leków. Na szczęście Ukrainki są wyjątkowo urodziwe i wystąpiły w wersji absolutnie naturalnej. Jelfa SA eksportuje część swojej produkcji na Ukrainę. Studenci z entuzjazmem przyglądali się procedurze pakowania leków w kartoniki z ukraińskimi napisami, które to medykamenty trafią do aptek w Kijowie, Lwowie czy Tarnopolu.

W programie obejmującym poznanie atrakcji turystycznych regionu było zwiedzanie Karkonoskiego Parku Narodowego. Najpierw jednak studenci wysłuchali wykładu dr. Marka Dobrowolskiego o KPN. Podczas wizyty w Muzeum Karkonoskim zapoznali się z historycznymi

związkami regionu z Ukrainą, a w szczególności z regionem tarnopolskim.

Wycieczką uznaną przez studentów za kolejny hit był wyjazd do Term Cieplickich – aquaparku i centrum rekreacji w uzdrowisku Cieplice, słynących z wód termalnych o właściwościach terapeutycznych. Dyrektor ds. technicznych oprowadził studentów po obiekcie, pokazując możliwości strefy basenowej i spa. Przy okazji pobytu w Cieplicach grupa odwiedziła centrum zabiegowe i sanatoryjne uzdrowiska „Zdrój”, próbowała czterech rodzajów wód zdrojowych, wysłuchała opowieści o możliwościach leczniczych tego źródła oraz o licznie odwiedzających miejscowe sanatoria celebrytach, poszukujących metod poprawy kondycji zdrowotnej. W Cieplicach wielkie wrażenie na zwiedzających zrobił Pałac Schaffgotschów (aktualnie mieści się tam filia

Studenci ukraińscy podczas pobytu w Polsce mieli możliwość nauczenia się nowego słownictwa z zakresu języka angielskiego, poszerzenia wiedzy ekonomicznej, mieli także szansę na chwilowe oderwanie się od aktualnej sytuacji społeczno-gospodarczej na Ukrainie. Wielu z nich miało potrzebę dzielenia się przeżyciami ostatnich kilku miesięcy i obawami o przyszłość. Stworzona przez zaangażowane w projekcie osoby serdeczna atmosfera pozwoliła im na zapomnienie o trudnej sytuacji panującej w ich kraju, dała nadzieję na lepsze jutro. Zaprzyjaźniliśmy się, utrzymujemy stałe kontakty, wysyłamy do siebie maile i zdjęcia. Mamy nadzieję na kontynuację programu w kolejnym roku i wizytę studentów we wrześniu 2015 r. i czekamy na dobre wieści od naszych ukraińskich przyjaciół.

*Studenci
pierwszej edycji
chwalili
niekonwencjonalne
metody dydaktyczne*

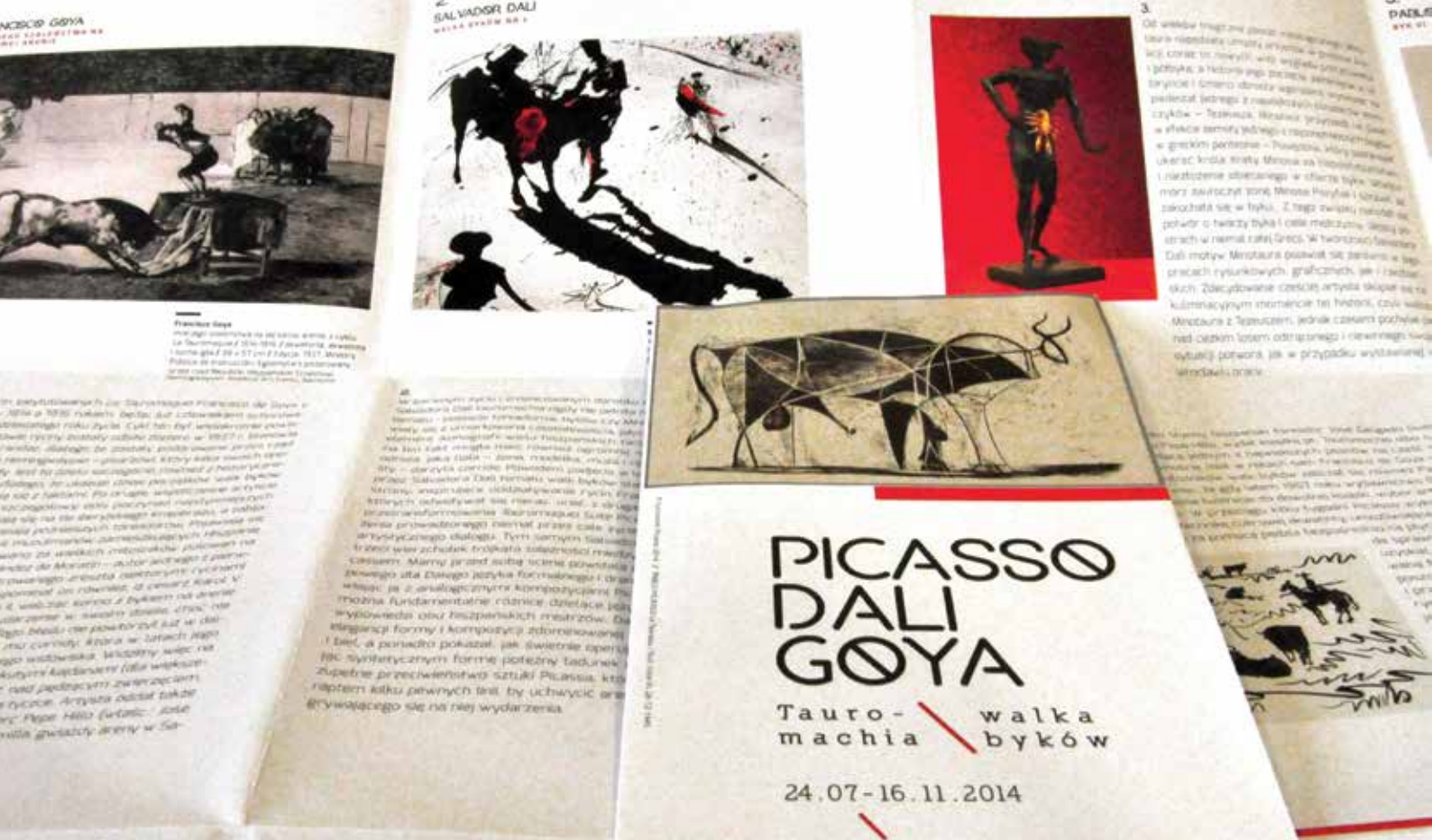
Politechniki Wrocławskiej), którego zabytkowe komnaty udało się zrekonstruować i doprowadzić do wyglądu z czasów jego wzniesienia przez księcia Johanna Nepomucena Schaffgotscha.

Jelenia Góra także ukazała gościom swoje zabytki: plac Ratuszowy i Ratusz, Kościół Świętego Krzyża, kościół prawosławny, kościół Świętej Anny, bramę wojanowską oraz zadziwiającą w górskiej miejscowości fontannę z rzeźbą Neptuna (Neptun miał symbolizować szerokie kontakty handlowe, jakie utrzymywało miasto z krajami z różnych stron świata).

Studenci mieli możliwość sprawdzenia swojej biegłości komunikacyjnej w języku angielskim podczas praktycznych zajęć w biurze turystycznym Amigos B.B. Pracownicy biura chętnie dzielili się wiedzą o różnych krajach i ofertą na temat ich zwiedzania. Szczególne wrażenie zostawiło spotkanie z pracownikiem biura Michałem Błaszczkiem, biegle posługującym się językiem angielskim i umiejącym stworzyć niezwykle sympatyczną atmosferę.

Autorkami są dr Anetta Zielińska – organizator szkoły (pełnomocnik rektora ds. współpracy z Tarnopolskim Narodowym Uniwersytetem Ekonomicznym), oraz wykładowcy języka angielskiego SJO w Jeleniej Górze: mgr Magdalena Mucowska, mgr Hanna Baurowicz-Fujak, mgr Tatiana Othaniel, mgr Marta Mędrak i mgr Iwona Bożydaj-Jankowska.

Urszula Sokolnicka

ZABIŁEM BYKA...

We wrocławskim Muzeum Architektury przez trzy miesiące tego roku można było zobaczyć arcyciekawą wystawę grafik i obrazów Goi, Picassa i Dalego, poświęconych tauromachii. Opinie na temat walki byków są podzielone, również w krajach śródziemnomorskich, gdzie korrida ma charakter idiosynkrazji kultury tego obszaru.

Dziś modnie jest być przeciwnikiem korridy – tak dużo się mówi o ochronie zwierząt, o tym by nie zadawać im cierpienia i bólu. Korrida stała się celem krytyki także w niektórych rejonach Hiszpanii i w końcu doprowadzono do zakazu jej przeprowadzania, na przykład w Barcelonie w 2011.

Zanim wyrazimy krytyczne zdanie, przypatrzmy się symbolice i roli korridy w kulturze Hiszpanii. Być może okaże się, że spojrzymy na ten spektakl z większym zrozumieniem.

W obszarze śródziemnomorskim byk był przedmiotem kultu od zawsze. Pojawia się już na ścianach pałacu Knossos na Krecie oraz w poematach o Gilgameszu. Na Półwyspie Iberyjskim tylko w Galicji i północnej Portugalii nie ma tradycji walki byków, a odbywają się do dziś w południowej Francji i południowej Portugalii.

Korrida hiszpańska w obecnej postaci powstała w wieku XVIII ale już w czasach Iberów stano-

wiła rytuał zabijania zwierzęcia symbolizującego wrogą naturę. Dokonujący ofiary spodziewają się uzyskać łaski bóstw, którym zwierzęta ofiarowują. Samo słowo *matador*, czyli torreador, który ostatecznie zabija byka, pochodzi z łacińskiego, *mactare*, czyli poświęcać. Byki, które zabija się podczas korridy, są specjalnej rasy i nazywają się *toros bravos*.

Korrida, będąc rytuałem ofiary, nabiera znaczenia religijnego i stanowi część ludowego katolicyzmu hiszpańskiego. Dąty korridy ściśle wiążą się z kalendarzem wydarzeń kościelnych; sezon rozpoczyna się 19 marca w dniu św. Józefa i kończy 12 października w dniu Matki Bożej z Pilar w Saragossie. W Andaluzji rozpoczyna się w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego (na arenie Maestranza w Sewilli) i kończy w dniu św. Michała, również w Sewilli, łącząc święto patrona z dożynkami. Walki byków odbywają się w niedziele lub w święta kościelne po południu, po mszy. Czasem korridy uświetniały

Coger los toros por los cuernos
to znane nam wyrażenie: **wziąć byka za rogi**

► Arena na Plaza Monumental
w Barcelonie

ważne wydarzenia narodowe, np. ślub członka rodziny królewskiej, wizytę ważnego gościa lub zwycięstwo militarne. Torreadorzy mają na pelerynach wyhaftowane madonny i świętych, peleryny przypominają kapłańską stulę, muletami wykonują *veronica*, w nawiązaniu do gestu wykonanego przez św. Weronikę, kiedy zbliżyła się do Chrystusa, żeby odbić na chuście jego obraz. W spektaklu można dopatrzyć się zobrazowania legendy o św. Jerzym zabijającym smoka. Smokiem staje się byk. Nie zbliża się do siedlisk ludzkich, pod warunkiem że otrzyma ofiarę z niewinnych dziewcząt. Dzielný torreador zabija byka i uwalnia ludzkość od potwora. By podkreślić straszny charakter smoka-byka, przypisuje mu się cechy, których naprawdę nie posiada, np. to, że czerwony kolor go rozdrażnia.

*Korrída, choć brutalna i krwawa, jest odbiciem
archaicznych relacji życia społecznego*

Jej nazwa pochodzi od czasownika *correr* – biegać. Antropłodzy powiadają, że wspólne przepędzanie byków, ofiara z krwi – zabijanie ich własnymi rękami – i dalej wspólna konsumpcja mięsa są rytuałem jednoczącym społeczność. Korrída jest również rytuałem, który utrzymuje porządek społeczny, w którym kobiety są kobietami i mężczyźni pozostają mężczyznami. Dlatego czasem korrída jest nazywana „rytuałem rewindykującym męskość”.

Kobiety zakochują się w torreadorach. Podziwiają ich kodeks honorowy, odwagę oraz upór podczas walki. Byk jest również symbolem płodności. Element erotyczny tauromachii jest widoczny w malarstwie Picassa. Korrída prezentuje również specyficzną symbolikę śmierci, tak istotną w kulturze hiszpańskiej. Torreador szanuje byka. Jeśli w „momencie prawdy”, czyli kiedy zadaje ostatnie, śmiertelne pchnięcie, cofa się, powiada się, że torreador

Pod koniec XIX wieku pojawiają się pierwsze kobiety torreadorki

„zamordował” byka, a nie dokonał rytuału ofiary. Zatem trzeba rozróżnić brutalne wyżywanie się na zwierzęciu i szacunek dla natury. Kiedy zabity byk jest wynoszony, publiczność na stojąco nagradza oklaskami jego waleczność. W wojnie o sukcesję na tronie hiszpańskim przeciwko Burbonom – Francuzom, potem w wojnie o niepodległość przeciwko Napoleonowi Bonaparte korrida stała się symbolem patriotyzmu, była sprzeciwem wobec mody na francuszczyznę. W swoim cyklu Tauromachia Goya przedstawia w realistyczny sposób postaci z prostego ludu, z którymi się utożsamia. Technika tauromachii jest bardzo szczegółowa i każdy detal ma swoją symbolikę. Torreador wchodzi na arenę pięknie ubrany w *traje de luces*: peleryna (*capote de paseo*) na lewym ramieniu, pod nią marynarka z pagonami powiększającymi klatkę piersiową, ma też pas *faja*, w którym mężczyźni hiszpańscy tradycyjnie nosili pieniądze, na głowie czapka *montera*, pierwotnie siatka zbierająca włosy, potem czapka będąca uproszczonym obrazem byka. Są to elementy podkreślające męskość. W drugiej tercji torreador staje się kobietą, zamienia *capote de paseo* na mniejszą *capote*, którą wykonuje pełne wdzięku ruchy podobne do falowania spódnicy tancerki flamenco. Wykonując taneczne gesty przypominające flamenco, żartuje z byka, gra z nim, a nawet uwodzi. W ostatniej tercji ponownie dokonuje się zmiana płci. Aktu poświęcenia dokonuje mężczyzna i w tym przejawia się esencja męskości.

Ważna jest rola przewodniczącego korridy, który pilnuje, by był przestrzegany regulamin. Polecenia przekazuje za pomocą kolorowych chusteczek, biała zaczyna korridę lub obwieszcza zmianę tercji, zielona nakazuje odprowadzić byka na jego miejsce, bo ma na przykład jakieś wady, czerwona zezwala torreadorowi na „ukaranie” byka, jeśli jest mało waleczny, niebieska zezwala na honorową rundę martwego byka.

Na końcu walki przewodniczący korridy przyznaje nagrody, na przykład uszy byka i ogon, które torreador pokazuje publiczności podczas triumfalnego pochodu, pozdrawiany przez damy w białych mantylkach, machające ku niemu białymi chusteczkami.

Pod koniec XIX wieku pojawiają się pierwsze kobiety torreadorki, ale *machismo* Hiszpanów jest silniejsze niż kobiece ambicje, zatem na arenach Hiszpanii pojawiają rzadko. Obecnie płęć żeńską reprezentuje Cristina Sánchez, która ma na swoim koncie sporo sukcesów. W filmie Almodovara, *Porozmawiaj z nią*, też spotykamy

kobietę matadorkę. Pojawiły się również we Francji. Do Ameryki Południowej walki byków dotarły wraz z pierwszymi konkwistadorami w XVI wieku. Hiszpańską tradycyjną korridę połączono z elementami kultury lokalnej, andyjskiej, np. w Peru istnieje walka byków z udziałem kondora.

Słownictwo tauromachii zadomowiło się w codziennym języku hiszpańskim

Na przykład *ver/mirar los toros desde la barrera* (ogłądać walki z daleka, z pierwszego rzędu dla publiczności, zatem z bezpiecznego miejsca, czyli obserwować trudną sytuację, ale nie interweniować), *torear* (robić to, co torreador w drugiej tercji: oszukiwać, zwodzić, naśmiewać się z kogoś), *saltarse a la torera* (nie wywiązać się z obowiązku; wiąże się to z jedną z gier podczas korridy: torreador drażni byka tyczką, kiedy ten się zbliży, wbija tyczkę w piasek i nad nią przeskakuje, wykonuje *salto a la torera*. Francisco Goya przedstawia *salto a la torera* na jednej ze swoich grafik z kolekcji Tauromachia.

Cortarse la coleta (torreador publicznie obcina *castañeta*, *moña*, *coleta postiza*, czyli kosmyk włosów z tyłu głowy podczas ostatniej walki) znaczy: iść na emeryturę; *echar un capote* (odciągnąć uwagę byka od torreadora w opresji za pomocą peleryny) – przyjść komuś z pomocą; *estar para el arrastre* – być bardzo zmęczonym. *Coger los toros por los cuernos* to znane nam wyrażenie: wziąć byka za rogi. Hiszpanie są zdrowi jak *toro*, bo byk symbolizuje siłę, odwagę, waleczność.

Walki byków nie znikają z pejzażu Hiszpanii. Stały się jej symbolem. Wśród popularnych bohaterów Hiszpanii odnajdziemy postaci słynnych torreadorów, takich jak Joselito, Manolete, El Cordobés i inni. Mają swoje pomniki w wielu miastach. Torreadorów odnajdziemy również wśród celebrytów filmu i futbolu. Walki byków są komentowane w prasie i programach telewizyjnych (Tendido Cero).

Widziałam korridę raz, dawno temu w małym miasteczku. Siedziałam na płocie, bo nie stać mnie było na bilet. Byłam nastawiona dość sceptycznie do korridy, ale kiedy zobaczyłam wchodzącą *cuadrillę* torreadorów, ubranych w stroje galowe mieniące się srebrem i złotem, z dumnie podniesioną głową jak tancerze flamenco, przy dźwiękach *paso doble*... Muszę się przyznać: widowisko mnie urzekło.

Krzysztof Popiński

IX Wrocławskie Spotkania z Historią Gospodarczą

23-25 maja 2014 r. w Starym Gierałtowie

W dniach 23-25 maja 2014 r. w Starym Gierałtowie w Kotlinie Kłodzkiej odbyła się IX edycja „Wrocławskich Spotkań z Historią Gospodarczą”. Konferencje z tego cyklu są wspólną inicjatywą Katedry Historii Gospodarczej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu* oraz Zakładu Historii Gospodarczej, Demografii i Statystyki Instytutu Historycznego Uniwersytetu Wrocławskiego. W 2012 r. do organizatorów „Wrocławskich Spotkań” dołączył także Oddział Instytutu Pamięci Narodowej we Wrocławiu.

Zamierzeniem organizatorów tej imprezy od samego początku było zintegrowanie środowiska polskich historyków gospodarczych i społecznych, stworzenie okazji do prezentacji efektów badawczych oraz podejmowanie na bazie zawiązanych kontaktów szerszej współpracy naukowej. Propozycja wrocławska spotkała się z dużym zainteresowaniem naukowców związanych z najważniejszymi placówkami w Polsce specjalizującymi się w rzeczonych dyscyplinach historycznych. W gronie stałych uczestników konferencji, poza wrocławianami są naukowcy z kilkudziesięciu uczelni i instytucji ośrodka warszawskiego, łódzkiego, poznańskiego, krakowskiego, szczecińskiego, lubelskiego, białostockiego, opolskiego, katowickiego, bydgoskiego, rzeszowskiego, kieleckiego, zielonogórskiego. Są wśród nich tak uznani naukowcy, jak profesorowie Janusz Kaliński i Wojciech Morawski (Szkoła Główna Handlowa), Janusz Skodlarski, (Uniwersytet Łódzki), Piotr Franaszek (Uniwersytet Jagielloński), czy Dariusz Jarosz (Instytut Historii Polskiej Akademii Nauk). Oprócz grona doświadczonych badaczy na „Wrocławskie Spotkania” licznie przybywają początkujący adepci historii gospodarczej i społecznej. Są one dla nich okazją do prezentacji swoich pierwszych dokonań naukowych. Dzięki

zadzierzgnięciem w trakcie kolejnych edycji Konferencji więzom podjęto szereg wspólnych działań, takich jak organizacja sekcji historii gospodarczej na Powszechnych Zjazdach Historyków Polskich w Olsztynie (2009 r.) i Szczecinie (2014 r.), czy powołanie Polskiego Towarzystwa Historyków Gospodarczych.

Dotychczas konferencje poświęcone były kwestiom gospodarczym i społecznym w czasach PRL, zaborów, modernizacji ziem polskich na przestrzeni wieków, ekonomicznym aspektom obronności, turystyce, przemysłowi, kłeskom elementarnym, a ostatnia transportowi i komunikacji. Od samego początku Konferencje z założenia mają charakter multidyscyplinarny i zapraszani na nie są poza historykami różnych specjalności i epok także ekonomiści, socjolodzy, czy geografowie. Pozwala to na rozpatrywanie problemów badawczych zarówno w długiej perspektywie czasowej, jak i pod różnym kątem, z wykorzystaniem rozmaitej metodologii. W „Spotkaniach” każdorazowo uczestniczy około 100 osób, w tym stopniowo powiększające się grono badaczy zagranicznych pochodzących głównie z Niemiec, Czech i Białorusi.

Konferencjom od początku towarzyszą monograficzne wydawnictwa, stanowiące wybór tekstów powstałych na bazie części wystąpień. Do września 2014 r. ukazało się już 13 obszernych studiów, stanowiących przegląd aktualnego stanu badań dotyczących najistotniejszych zagadnień z zakresu historii społecznej i gospodarczej Polski. Ich redaktorami byli dotąd prof. Jędrzej Chumiński i dr Krzysztof Popiński z KHG UE oraz prof. Elżbieta Kościak i dr Tomasz Głowiński z ZHGD iS UW i dr hab. Robert Klementowski z wrocławskiego IPN. Ich wydawcą jest wrocławska oficyna GAJT.

*Od 1 października 2014 r. jednostka przekształciła się w Katedrę Filozofii i Historii Gospodarczej

Krystyna Mazurek-Łopacińska,
Magdalena Sobocińska

Konferencja naukowa „Badania marketingowe – podejścia jakościowe i ilościowe”

25-27 maja 2014, Zamek Książ

Katedra Badań Marketingowych Instytutu Marketingu Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu zorganizowała po raz szósty ogólnopolską konferencję naukową z cyklu „Badania marketingowe”. Idea przewodnia tegorocznej konferencji została wyrażona formułą: „Badania marketingowe – podejścia jakościowe i ilościowe”.

Uczestnikami konferencji byli przedstawiciele katedr marketingowych uczelni ekonomicznych, a także wydziałów ekonomicznych i zarządzania uniwersytetów oraz politechnik z całej Polski. Ogółem konferencja zgromadziła 80 uczestników. Konferencja stanowiła forum dyskusyjne następujących obszarów tematycznych:

- zmiany paradygmatów w badaniach jakościowych,
- kierunki rozwoju badań ilościowych,
- metody wielowymiarowe w badaniach marketingowych,
- pogłębione wywiady indywidualne oraz zogniskowane wywiady grupowe w badaniach eksploracyjnych,
- metody etnograficzne w badaniach przemian kulturowych i stylów życia konsumentów,
- badania motywacji konsumentów oraz analiza struktury postaw nabywców,
- badania reakcji konsumentów na bodźce marketingowe,
- użyteczność triangulacji metod i technik badawczych,

- metody interpretacji danych wizualnych,
- analiza semantyczna treści przekazów komunikacyjnych,
- semiotyka w procesach kreowania innowacji,
- zastosowanie portali społecznościowych i technologii mobilnych w badaniach marketingowych,
- crowdsourcing i wykorzystanie elementów mechaniki gier w badaniach marketingowych w aspekcie zwiększania zaangażowania respondentów,
- efektywność badań marketingowych.

Podczas otwarcia konferencji rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. dr hab. Andrzej Gospodarowicz podkreślił znaczenie organizowania przez Katedrę Badań Marketingowych cyklicznych konferencji z zakresu badań marketingowych, szczególnie w kontekście wyzwań stojących przed szkołami wyższymi w Polsce i związaną z nimi potrzebą tworzenia sieci badawczych, formułowania programów naukowych zorientowanych na holistyczne ujęcia problemów oraz pogłębiania współpracy między ośrodkami akademickimi. W trakcie konferencji odbyły się sesje tematyczne:

- Badania marketingowe – nowe podejścia metodologiczne i metodyczne (sesja I)
- Badania marketingowe – kontekst funkcjonowania przedsiębiorstw i sieci organizacyjnych (sesja II)

- Badania marketingowe zachowań konsumentów (sesja III)
- Badania marketingowe – nowe technologie (sesja IV)
- W sesji V posterowej: blok A dotyczył badań marketingowych zachowań konsumentów i blok B – badań marketingowych w zarządzaniu przedsiębiorstwami. Sesji pierwszej przewodniczył prof. dr hab. Józef Garczarczyk, referaty wygłosili:

- dr Mariusz Łapczyński *Modele hybrydowe CART-logit w analizie procesu podejmowania decyzji w gospodarstwie domowym*; współautor: prof. UEK dr hab. Adam Sagan
- dr inż. Łukasz Skowron *Zastosowanie modelowania ścieżkowego do wyznaczenia przebiegu procesu lojalnościowego wśród klientów lubelskich centrów handlowych*
- dr Paweł Chlipała *Triangulacja podejść metodologicznych w badaniach naukowych z dziedziny marketingu*
- prof. dr hab. Adam Sagan *Kontrfaktyczno-porównawcze studium przypadku w marketingu usług zdrowotnych*; współautor: mgr Ewa Nowakowska
- prof. dr hab. Małgorzata Bombol, mgr Wojciech Sikora *Analizy kompetencji świadomości biznesowej wśród pracowników działów sprzedaży na rynku FMCG w Polsce – wstęp do badań*

W drugiej sesji pod przewodnictwem prof. dr hab. Krystyna

Mazurek-Łopacińska referaty wygłosili:

- prof. dr hab. Ireneusz P. Rutkowski *Metody CMMI i SGMM oceny dojrzałości procesu innowacji i wprowadzania produktu na rynek*
- prof. dr hab. Stanisław Kaczmarczyk *Badania marketingowe w ostatnich etapach cyklu innowacyjnego*
- prof. dr hab. Bogdan Sojkin *Badania marketingowe w procesie komercjalizacji produktu*
- prof. dr hab. inż. Stanisław Skowron *Podejścia do badania klienta sieci organizacyjnej*
- dr Witold Potwora *Wykorzystanie badań jakościowych w procesie identyfikacji regionalnych smart specialisation; współautor: dr Dorota Potwora*
- dr Agnieszka Smalec *Zastosowanie metody „tajemniczy klient” do badań jakości obsługi w jednostkach samorządu terytorialnego*.

Obrady w ramach trzeciej sesji odbywały się pod przewodnictwem prof. dr hab. Anny Olejniczuk-Merta, a referaty wygłosili:

- prof. dr hab. Alicja Kusińska *Analizy wielowymiarowe jako źródło wiedzy o zachowaniach konsumentów na rynku*
- prof. dr hab. Wanda Patrzałek, dr Aleksandra Perchla-Włosik *Zastosowanie analizy semiologicznej w badaniach wpływu mody na zachowania młodych konsumentów*
- prof. UE dr hab. Grzegorz Maciejewski *Zogniskowane wywiady grupowe w badaniach zachowań młodych dorosłych na rynku usług finansowych*
- dr Tomasz Olejniczak *Techniki badawcze wykorzystywane w badaniu cyklu życia gospodarstwa domowego*
- prof. dr hab. Anna Dąbrowska, mgr Arkadiusz Wódkowski *Kompetencje konsumentów w świetle badań ilościowych*.

Czwartej sesji przewodniczył prof. dr hab. Jan W. Wiktor, referaty wygłosili:

- dr Robert Wolny *Możliwości wykorzystania obserwacji w Internecie w badaniach rynku e-usług*
- dr Mariusz Kuziak *Skuteczność wybranych metod komunikacji z respondentami w badaniach internetowych; współautor: dr Krzysztof Kapera*
- prof. dr hab. inż. Leszek Woźniak *Crowdsourcing narzędziem wzrostu potencjału innowacyjnego przedsiębiorstw oraz wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu; współautorzy: dr inż. Sylwia Dziedzic i mgr Maciej Chrzanowski*
- dr Marcin Lipowski *Możliwości i ograniczenia wykorzystania rekomendacji aplikacji mobilnych w badaniach marketingowych; współautor: dr hab. Radosław Mącik*
- dr hab. Radosław Mącik *Odczuwana prywatność a zachowania konsumenta w wirtualnym i fizycznym kanale sprzedaży w świetle wyników badań własnych; współautor: mgr Monika Nalewajek*.

Piątej sesji konferencji odbywającej się w konwencji posterowej przewodniczyli prof. US dr hab. Edyta Rudawska i prof. PŁ dr hab. Jacek Otto. Zasadą przyjętej formuły sesji był bezpośredni kontakt wszystkich uczestników konferencji z autorami posterów, co umożliwiło zadawanie szczegółowych pytań i prowadzenie dyskusji. Na konferencję przygotowano 27 posterów.

Konferencja pozwoliła na przedstawienie poglądów oraz wyników badań przeprowadzonych przez środowisko marketingowe w Polsce odnośnie różnych aspektów badań marketingowych i obszarów ich aplikacji. 61 referatów o charakterze

teoretyczno-metodycznym i empirycznym, które uzyskały pozytywne recenzje zostaną opublikowane pod redakcją prof. dr hab. Krystyny Mazurek-Łopacińskiej i dr Magdaleny Sobocińskiej w dwóch numerach Prac Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu: „Badania marketingowe – nowe podejścia oraz metody badań rynku i konsumenta” oraz „Badania marketingowe – kontekst funkcjonowania przedsiębiorstw”. Podsumowując obrady prof. dr hab. Krystyna Mazurek-Łopacińska podziękowała prelegentom za interesujące referaty oraz inspirujące wystąpienia i postery, a uczestnikom za aktywny udział i zaprosiła do kontynuowania dyskusji na kolejnej konferencji w 2016 roku.

*Prof. dr hab. Krystyna Mazurek-Łopacińska
i dr Magdalena Sobocińska
pracują w Instytucie Marketingu*

Honorowy patronat Konferencji –
JM Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. Andrzej Gospodarowicz

Patronat merytoryczny – Polskie Naukowe Towarzystwo Marketingu.

Piotr Rogala

Konferencja Naukowa Zrównoważony Rozwój Organizacji

16-18 czerwca 2014 r., Karpacz

Konferencja „Zrównoważony Rozwój organizacji. Odpowiedzialność w relacjach z interesariuszami jako innowacyjne kryterium doskonałości” była już piątą z cyklu „Kryteria zarządzania jakością według Modelu Doskonałości” realizowanego przez Katedrę Zarządzania Jakością i Środowiskiem. Funkcję przewodniczącego Rady Naukowej pełnił prof. zw. dr hab. Tadeusz Borys.

W konferencji udział wzięły 104 osoby, byli to naukowcy – 81 osób (w tym 27 samodzielnych pracowników nauki), z 26 różnych uczelni, m.in. z Tarnopolskiego Narodowego Uniwersytetu Ekonomicznego z Ukrainy, 17 przedstawicieli praktyki (tj. firm i administracji publicznej) oraz 6 studentów naszego Uniwersytetu.

Podczas konferencji odnoszono się przede wszystkim do jednej z ośmiu zasad doskonałości sformułowanych przez EFQM, tj. do zasady „Zapewnienia zrównoważonej przyszłości”,

zgodnie z którą doskonałe organizacje powinny pozytywnie wpływać na otaczający je świat, doskonalić swoje wyniki i jednocześnie poprawiać warunki ekonomiczne, ekologiczne i społeczne w społecznościach, w których działają.

W referatach, a także podczas prowadzonych dyskusji, nawiązywano głównie do dwóch kryteriów Modelu Doskonałości EFQM, tj. **partnerstwo i zasoby**: „doskonałe organizacje planują i zarządzają relacjami z partnerami zewnętrznymi i dostawcami (...) w celu wspierania strategii i polityk oraz zapewnienia

efektywności procesów. Zapewniają również skuteczne zarządzanie swoim wpływem na środowisko i społeczeństwo”; **społeczeństwo – wyniki**: „doskonałe organizacje osiągają i utrzymują bardzo dobre wyniki, które spełniają lub przekraczają potrzeby i oczekiwania stron zainteresowanych w ramach społeczeństwa*”; a także do koncepcji **zintegrowanej odpowiedzialności organizacji**, łączącej odpowiedzialność ekologiczną, ekonomiczną, społeczną, prawną i etyczną.

* www.efqm.org

Jerzy Korczak, Helena Dudycz, Mirosław Dyczkowski

XII Międzynarodowa konferencja naukowa

Advanced Information Technologies for Management AITM'2014

9 września 2014 r., Warszawa

Katedra Technologii Informacyjnych Instytutu Informatyki Ekonomicznej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu zorganizowała dwunastą już edycję, w tym siódmą w języku angielskim, jako wyłącznym językiem konferencyjnym oraz publikacyjnym, konferencji nt. „Advanced Information Technologies for Management AITM'2014” (do 2006 roku konferencje miały charakter ogólnopolski, z materiałami opublikowanymi pod nazwą „Nowoczesne technologie informacyjne w zarządzaniu”).

W tym roku po raz trzeci dołączyliśmy naszą konferencję do Federated Conference on Computer Science and Information Systems FedCSIS'2014, która odbyła się w Warszawie (tzw. organizatorem lokalnym była Politechnika Warszawska) w dniach 7-10 września 2014 roku.

FedCSIS, której współorganizatorem jest nasz Uniwersytet, to największa anglojęzyczna międzynarodowa multikonferencja z obszaru szeroko rozumianej informatyki i systemów informacyjnych przygotowana w Polsce przez polskich organizatorów. Na tegoroczną złożyło się 21 konferencji, warsztatów i seminariów, które podzielono na 7 ścieżek tematycznych. Wzięło w nich udział ponad 300 zarejestrowanych uczestników z całego świata. Wśród zaproszonych prezydentów sesji plenarnych (*Keynote Presentations*) były w tym roku cenione na świecie autorytety ICT: Irvin King (*The Chinese University of Hong Kong*), Michael Luck (*King's College London*), Marco Aiello (*University of Groningen*) oraz Ivan Stojmenovic (*Deakin University, Australia*). Więcej szczegółów na temat tegorocznej konferencji zawiera opublikowany FedCSIS 2014 Conference Report, który

Przewodniczący komitetów programowego i organizacyjnego FedCSIS'2014 i AITM'2014 z naszego Uniwersytetu Ekonomicznego (od lewej: Jerzy Korczak, Helena Dudycz, Leszek Maciaszek, Mirosław Dyczkowski i Paweł Chrobak).

jest dostępny na stronach konferencji: <https://fedcsis.org/2014/>.

Dołączenie się AITM'2014 do FedCSIS – podobnie jak w poprzednich latach – znacznie rozszerzyło krąg jej uczestników oraz potencjalnych odbiorców opublikowanych w jej ramach artykułów. Wzrost rangi naukowej naszej konferencji wynikał m.in. z przyjętych procedur recenzyjnych (międzynarodowy zespół recenzentów, który oceniał zgłaszane artykuły według kryteriów przyjętych przez IEEE) oraz z konieczności wygłaszania wszystkich zaakceptowanych tekstów podczas obrad (bardzo rygorystycznie przestrzegana zasada „IEEE No-show Policy”, stosowana obligatoryjnie na najważniejszych konferencjach naukowych na świecie organizowanych przez IEEE). Na tegoroczny AITM nadesłano łącznie 19 artykułów z 19 ośrodków naukowych i badawczych z 13 krajów, z których – po pozytywnych recenzjach – zaakceptowano do wygłoszenia i publikacji tylko 12, w tym 8 jako tzw. *regular papers*, 2 jako tzw. *short papers* oraz 2 jako tzw. *position papers* (te ostatnie są opublikowane w oddzielnej monografii). Tzw. współczynnik akceptacji, który jest wg IEEE liczony wyłącznie dla *regular papers* wyniósł więc 42,11%.

Nadesłane i przyjęte na konferencję opracowania dotyczyły najważniejszych współcześnie obszarów zastosowań technologii informatycznych, w tym m.in.: koncepcji i metod informatyki ekonomicznej, strategii informatyzacji, krytycznych czynników sukcesu przedsiębiorstw informatycznych, problematyki *big data*, ewaluacji rozwiązań analityczno-informacyjnych klasy *Business Intelligence*, systemów wspomagania decyzji (DSS), metod i narzędzi eksploracji danych, ontologii zorientowanych na zagadnienia biznesowe i ich zastosowań w systemach wspomagających zarządzanie oraz w tzw. inteligentnym domu, aplikacji mobilnych, systemów agentowych oraz nowoczesnych architektur systemowych bazujących na usługach.

Podczas obrad wygłoszono dwanaście referatów oraz jedno wystąpienie zaproszone (*keynote*), które dotyczyło

niezwykle aktualnego tematu tj. **Big Data for SME**.

Zostało ono zaprezentowane przez prof. Bogdana Franczyka (*Universität Leipzig, Niemcy*) oraz prof. Jerzego Korczaka (*Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu*). Natomiast podczas trzech sesji, którym przewodniczyli prof. Ewa Ziemia (*Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach*), prof. Witold Chmielarz (*Uniwersytet Warszawski*) i prof. Gregory E. Kersten (*Concordia University Montreal*) swoje opracowania przedstawili autorzy z 11 ośrodków naukowych i badawczych z 7 krajów. Lista krajów, z których pochodzili referenci to w kolejności alfabetycznej: Bułgaria (*Institute of Information and Communication Technologies, Bulgarian Academy of Science, Sofia*), Kanada (*Concordia University Montreal*), Niemcy (*University of Leipzig* oraz *Technische Universität, Dresden*), Macedonia (*Military Academy General Mihailo Apostolski* oraz *Ss. Cyril and Methodius University, Skopje*), Polska (*Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach*, *Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu* oraz oczywiście nasz *Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu*), Rumunia (*Babes-Bolyai University, Cluj-Napoca*) i Stany Zjednoczone (*Georgetown University, Washington, DC*).

Na podkreślenie zasługuje fakt, że wszystkie zgłoszone przez pracowników naszego Uniwersytetu artykuły przeszły pozytywnie procedury recenzyjne i zostały wygłoszone podczas obrad konferencji. Świadczy to o ich wysokim poziomie merytorycznym. Były to następujące prace (w kolejności prezentacji):

- Mirosław Dyczkowski, Jerzy Korczak, Helena Dudycz: *Multi-criteria Evaluation of the Intelligent Dashboard for SME Managers based on Scorecard Framework*,
- Jerzy Korczak, Marcin Hernes, Maciej Bac: *Performance evaluation of decision-making agent's in the multi-agent system*,
- Jadwiga Sobieska-Karpińska, Marcin Hernes: *Identification of the knowledge conflict's sources in the architecture of cognitive agents supporting decision support process*,

- Paweł Chrobak: *Implementation of virtual desktop infrastructure in an academic's laboratories.*

Wszystkie przyjęte jako *regular* oraz *short papers* zaprezentowane na konferencji AITM'2014 artykuły zostały opublikowane w czasopiśmie "Annals of Computer Science and Information Systems", vol. 2, Proceedings of the Federated Conference on Computer Science and Information Systems FedCSIS 2014 wydanym przez Polskie Towarzystwo Informatyczne oraz IEEE Computer Society Press (ISBN ART 978-83-60810-61-3, USB 978-83-60810-57-6, WEB 978-83-60810-58-3; ISSN 2300-5963, DOI 10.15439/978-83-60810-58-3), które jest umieszczone w IEEE Digital Library (IEEE Catalog Number CFP1485N-ART i CFP1485N-USB). Wydawnictwo to jest indeksowane przez wszystkie liczące się systemy indeksowania prac naukowych, m.in.: Thomson Reuters, DBLP, Inspect – IET, SciVerse Scopus oraz Google Scholar. W związku z tym, że znajduje się na liście publikacji Web of Science, przyjęte na AITM prace są znaczącymi pozycjami w dorobku ich autorów, pozwalając powiększać – tak ważne zwłaszcza dla młodych pracowników nauki oraz osób zdobywających kolejne stopnie i tytuły naukowe – indeksy cytowań. Natomiast artykuły przyjęte jako position papers zostały opublikowane w czasopiśmie "Annals of Computer Science and Information Systems", vol. 3, Position Papers of the 2014 Federated Conference on Computer Science and Information Systems (ISBN USB 978-83-60810-59-0 i WEB 978-83-60810-57-6, ISSN 2300-5963; DOI 10.15439/978-83-60810-57-6). Dodatkowo rozszerzone i zmodyfikowane wersje wybranych tekstów są publikowane w numerze 3(33) czasopisma Business Informatics (Informatyka ekonomiczna) wydawanego przez nasz Uniwersytet Ekonomiczny.

W tym miejscu nasuwa się uwaga – będąca „tyżką dziegiu” na tle bardzo pozytywnego obrazu publikacji konferencyjnych – związana z obowiązującymi w MNiSzW oraz na naszym Uniwersytecie systemami oceny takich prac. Jak napisaliśmy wyżej wszystkie przyjęte i wygłoszone *regular* oraz *short papers* są umieszczane w bardzo wysoko cenionej na całym świecie IEEE Digital

Library oraz indeksowane m.in. przez Thomson Reuters Web of Science. Za takie prace autorzy z polskich uczelni technicznych uzyskują bardzo wysokie oceny punktowe. Natomiast jeżeli autorzy są tak jak my – z uczelni ekonomicznych, to te same prace są klasyfikowane jako „zwykłe” materiały konferencyjne, a więc pozycje mało znaczące w dorobku naukowym i nisko punktowane podczas oceny pracowniczej. Jako organizatorzy i autorzy artykułów uważamy taką nierówną kwalifikację publikacji tych samych rezultatów badań naukowych za szczególnie krzywdzącą i wymagającą pilnej zmiany. Warto zaznaczyć, że bardzo interesujący – nie tylko dla gości z całego świata, ale także dla „krajowców” – był program pozanaukowy konferencji FedCSIS/AITM'2014. Złożyły się na to liczne atrakcje Warszawy i takie m.in. wydarzenia, jak tradycyjny już dla tej konferencji koncert bluesowy oraz bankiet konferencyjny zorganizowany w sali Marii Curie-Skłodowskiej Pałacu Kultury i Nauki.

Dlatego też zachęcamy wszystkich zainteresowanych do odwiedzenia stron konferencji FedCSIS (tam też można uzyskać dostęp do wszystkich opublikowanych artykułów) oraz zapraszamy do udziału w przyszłorocznej edycji konferencji FedCSIS'2015 (szczególnie zaś w AITM'2015), która odbędzie się tym razem w Łodzi w dniach 13-16 września 2015 roku, a której nasz Uniwersytet, w tym Katedra Technologii Informatycznych, jest współorganizatorem. Wszystkie informacje na jej temat są umieszczone pod adresem <https://fedcsis.org/2015/>.

Jerzy Korczak, Helena Dudycz, Mirosław Dyczkowski – przewodniczący Komitetu Programowego oraz Komitetu Organizacyjnego AITM'2014 (pracownicy Katedry Technologii Informatycznych)

<https://fedcsis.org/2015/>

Uczestnicy konferencji w trakcie obrad

Marta Wilk

Pierwsza ogólnopolska konferencja młodych naukowców nauk przyrodniczych pt. „Wkraczając w świat nauki”

11-12 września 2014 r., Wrocław

Wbudynku Biblioteki Głównej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu odbyła się pierwsza edycja Ogólnopolskiej Konferencji Młodych Naukowców Nauk Przyrodniczych pt. „Wkraczając w świat nauki”. Konferencję zorganizowali dr hab. inż. Małgorzata Krzywonos, prof. UE, dr inż. Daniel Borowiak, mgr inż. Aniceta Ślęczka, mgr inż. Marta Wilk oraz studentki z Koła Naukowego Młodych Inżynierów: inż. Klaudia Dąbrowska, inż. Karolina Kosatka, inż. Alicja Łysek i inż. Renata Stańczyk.

Założeniem konferencji była wymiana poglądów i idei między polskimi młodymi naukowcami, a także możliwość nawiązania współpracy naukowej między uczelniami i ośrodkami akademickimi.

Skład komitetu naukowego: prof. dr hab. inż. Agnieszka Kita (z Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu), dr hab. inż. Małgorzata Krzywonos, prof. UE (z Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu), prof. dr hab. inż. Adam Kupczyk (ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie), prof. dr hab. inż. Tadeusz Miśkiewicz (z Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu), prof. dr hab. inż. Jacek Nowak (z Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu), dr hab. Jolanta Oprządek, prof. IGIHZ PAN (z Instytutu Genetyki i Hodowli Zwierząt PAN w Jastrzębcu), dr Magdalena Zabochnicka-Świątek (z Politechniki Częstochowskiej). Patronat honorowy objął JM Rektor prof. zw. dr hab. Andrzej Gospodarowicz. Spotkanie otworzył prof. Andrzej Gospodarowicz, prof. Tadeusz Miśkiewicz zaś wygłosił wykład inauguracyj-

ny pt. „Makrofascynujące nanotechnologie”. W trakcie dwóch dni odbyło się sześć sesji referatowych w trzech salach wykładowych jednocześnie i dwie sesje posterowe.

Konferencja „Wkraczając w świat nauki” adresowana była do studentów, doktorantów oraz młodych naukowców nieposiadających stopnia naukowego doktora. Cechował ją szeroki zakres tematyczny obejmujący niemal wszystkie nauki przyrodnicze, tj.: biologię, chemię, rolnictwo, ogrodnictwo, leśnictwo, ochronę środowiska, ekologię, żywienie człowieka, technologię żywności, weterynarię, fizykę, astronomię oraz nauki o Ziemi i Człowieku. Pomysł konferencji o takim profilu odbiorców-uczestników jest jedynym tego typu przedsięwzięciem na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu. Dodatkowym atutem wartym podkreślenia był bezpłatny

Zdjęcia Daniel Borowiak

Organizatorzy, od lewej: Aniceta Ślęczka, Małgorzata Krzywonos, Marta Wilk i Daniel Borowiak

Studentki z Koła Naukowego Młodych Inżynierów – Komitet Organizacyjny, od lewej: inż. Renata Stańczyk, inż. Klaudia Dąbrowska, inż. Karolina Kosatka

udział młodych naukowców. W tegorocznej edycji konferencji wzięło udział ponad 200 osób z ponad 40 krajowych jednostek naukowych. Uczestnicy prezentowali wyniki ciekawych i innowacyjnych badań, które stały się źródłem inspiracji dla innych, a poziom wystąpień i prezentacji był bardzo wysoki. Młodzi naukowcy mieli możliwość zapoznania się z kierunkami badawczymi swoich kolegów, co zaowocowało zawiązaniem nowych,

trwałych kontaktów, a w przyszłości może przełożyć się na pracę nad wspólnymi projektami. Adeptci nauki poznali również techniki badawcze i metodykę prac swoich kolegów, co pozwala na doskonalenie i wzbogacenie warsztatu badawczego. Wyniki konferencji w postaci streszczeń wystąpień i prezentacji zostały opublikowane w materiałach konferencyjnych w postaci płyty z nadanym nr ISBN, a wersja elektroniczna umieszczona w repozytorium

Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Dodatkowo dostęp do materiałów konferencyjnych będzie możliwy dzięki ich publikacji w Dolnośląskiej Bazie Cyfrowej. Rozpowszechnianie wyników badań prezentowanych na konferencji będzie możliwe przez publikację pełnych tekstów w ogólnopolskich recenzowanych periodykach (Lista A i B MNiSW) tj.: Nauki Inżynierskie i Technologie, Acta Scientiarum Polonorum (serie: Biotechnologia, Administratio Locorum, Technica Agraria, Agricultura, Hortum Cultus, Zootechnica, Formatio Circumiectus). Najlepsze prezentacje referatów i posterów zostały nagrodzone, a każdy z uczestników otrzymał certyfikat udziału w konferencji.

Organizatorzy, zachęceni wysokim poziomem wystąpień, zaskakująco dużą frekwencją i pozytywnymi opiniami tegorocznych uczestników, planują kolejną edycję konferencji we wrześniu 2015 roku.

Opinie uczestników

Interdyscyplinarny charakter wystąpień na konferencji pozwolił na poznanie wielu ośrodków naukowych w Polsce i przegląd prowadzonych tam różnorodnych badań. Bardzo przyjazna atmosfera, brak jakiegokolwiek hermetyzmu, sprawna i efektywna organizacja. Wkraczając w świat nauki to egzemplifikacja areny spotkań dla młodych naukowców, bez ograniczeń, barier i zbyt sztywnej oprawy - idealne wydarzenie dla przepływu wiedzy, dokonań i dalszych inspiracji.

Angelika Maria Gomolińska
Uniwersytet Warmińsko-Mazurski
w Olsztynie

Otwarta formuła I Ogólnopolskiej Konferencji Młodych Naukowców pt. „Wkraczając w świat nauki”, a także wiedza i ambicje naukowe prelegentów oraz zaproszonych gości sprawiły, że dwudniowe spotkanie było doskonałą okazją do wymiany poglądów i dyskusji na temat przyszłości i jakości badań w Polsce. Ponadto uczestnictwo w tym wyda-

Sesja posterowa

rzeniu umożliwiło mi zapoznanie się z bardzo interesującymi badaniami naukowymi, które doktoranci oraz asystenci realizują w różnych jednostkach naukowych na terenie naszego kraju.

Tomasz Podeszwa

W mojej opinii konferencja była bardzo udana. Referaty zostały przedstawione w ciekawy sposób. Tematyczne pogrupowanie ich w harmonogramie obrad ułatwiło wybór najbardziej nas interesujących. Także organizacyjnie każde przedsięwzięcie przebiegało sprawnie i bez zastrzeżeń, a organizatorzy byli serdeczni i pomocni.

Magdalena Kopacz

Komitety naukowe (od lewej: prof. Jacek Nowak i prof. Tadeusz Miśkiewicz)

Informacje na temat konferencji systematycznie pojawiają się na stronie internetowej www.wwsn.ue.wroc.pl.

XXII Konferencja Naukowa *Gospodarka lokalna i regionalna w teorii i praktyce*

17-19 września 2014 r., Mysłakowice k. Jeleniej Góry

Katedra Gospodarki Regionalnej Wydziału Ekonomii Zarządzania i Turystyki Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu zorganizowała po raz dwudziesty drugi konferencję naukową, której tematyka poświęcona była zagadnieniom dotyczącym gospodarki regionalnej i lokalnej w ujęciu teoretycznym i praktycznym.

W tym roku konferencja miała wyjątkowo uroczysty charakter, ponieważ połączona była z obchodami 30-lecia kierowania przez profesora Danutę Strahl Katedrą Gospodarki Regionalnej.

Uroczyste otwarcie konferencji przypadło w udziale dziekanowi Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. dr. hab. Markowi Walesiakowi. Uczestników w imieniu władz uczelni powitała dr hab. Elżbieta Sobczak, prof. UE – prodziekan ds. Nauki Wydziału EZiT.

Tematyka konferencji obejmowała następujące obszary:

- rozwój lokalny i regionalny – kierunki i ocena rozwoju lokalnego i regionalnego; czynniki oraz bariery rozwoju lokalnego i regionalnego; rozwój zintegrowany (zrównoważony) w skali lokalnej i regionalnej; kapitał ludzki oraz kapitał społeczny w rozwoju lokalnym i regionalnym; innowacje w rozwoju lokal-

nym i regionalnym; rozwój europejskiej przestrzeni regionalnej; polityka regionalna i lokalna Unii Europejskiej; konkurencyjność jednostek terytorialnych; globalizm; demokracja lokalna; wymiary decentralizacji;

- gminne, powiatowe i wojewódzkie zarządzanie rozwojem lokalnym i regionalnym – aspekty finansowe, prawne i organizacyjne; marketing terytorialny; przedsiębiorczość komunalna; zarządzanie strategiczne oraz operacyjne rozwojem lokalnym i regionalnym; upowszechnianie dobrych praktyk w zakresie zarządzania rozwojem lokalnym i regionalnym; etyka oraz społeczna odpowiedzialność w zarządzaniu rozwojem lokalnym i regionalnym; gospodarka przestrzenna w skali lokalnej i regionalnej; wspieranie lokalnej i regionalnej przedsiębiorczości; uwarunkowania i metody realizacji zadań samorządowych;
- metody ilościowe w badaniach regionalnych – zastosowanie

metod wielowymiarowej analizy statystycznej w badaniach regionalnych; modelowanie rozwoju regionalnego z wykorzystaniem narzędzi ekonometrii przestrzennej, panelowej i klasycznej; analiza wskaźnikowa w badaniach regionalnych; pomiar i ocena innowacyjności regionów; analizy ilościowe w ocenie rynku nieruchomości i finansach jednostek samorządu terytorialnego;

- wielopoziomowe zarządzanie rozwojem – samorząd terytorialny w rozwoju ponadlokalnym i w koncepcjach strategicznego systemu zarządzania rozwojem Polski;
- partnerstwo w rozwoju lokalnym i regionalnym – krajowa i transgraniczna współpraca między strukturami samorządowymi; relacje między jednostkami samorządu terytorialnego a podmiotami gospodarczymi; współpraca władz samorządowych z organizacjami pozarządowymi;
- promocja i rozwój województwa dolnośląskiego.

Prof. dr hab. Danuta Strahl, kierownik Katedry Gospodarki Regionalnej

Głównymi adresatami i uczestnikami konferencji były: krajowe i międzynarodowe środowiska naukowe, regionalne i lokalne struktury samorządowe, kręgi praktyki gospodarczej, studenci, słuchacze studiów doktoranckich i społeczność lokalna i regionalna.

Za cele konferencji organizatorzy postawili sobie: upowszechnianie wyników badań i wymianę doświadczeń w zakresie rozwoju lokalnego i regionalnego; budowę forum debaty na temat teoretycznych i praktycznych aspektów rozwoju lokalnego i regionalnego; rozwój współpracy ośrodków akademickich z jednostkami samorządu terytorialnego; rozwój krajowej i transgranicznej współpracy jednostek naukowo-badawczych w zakresie problematyki rozwoju lokalnego i regionalnego; promocję regionu dolnośląskiego.

Realizacji tak postawionych celów służyło, m.in. wydzielenie trzech sesji plenarnych, stanowiących forum dyskusji na tematy rozwoju lokalnego i regionalnego:

I sesja plenarna – moderowana przez dr hab. Elżbietę Sobczak, prof. UE, w której uczestniczyli, m.in.: prof.

dr hab. Andrzej Prusek, prof. dr hab. Wanda Maria Gaczek, prof. dr hab. Stanisław Korenik, prof. dr hab. Alla Melnyk i dr doc. Viktoria Adamyk.

II sesja plenarna – prowadzona przez prof. dr hab. Marię Wandę Gaczek, której uczestnikami byli: prof. dr hab. Florian Kuźnik, prof. dr hab. Jan Stachowicz, dr inż. Sławomir Olko, prof. dr hab. Krzysztof Malik, dr Karina Bedrunka, prof. TNUE dr hab. Grzegorz Monastyrski i RNDr. Miloslav Šašek, CSc.

III sesja plenarna „Rozwój lokalny i regionalny – doświadczenia i perspektywy” – moderowana przez dr hab. Ryszarda Broła, prof. UE w której uczestniczyli, m.in. Piotr Roman – prezydent Miasta Bolesławiec, prezydent Euroregionu Nysa, Marcin Zawila – prezydent Miasta Jelenia Góra, Jacek Włodyga – starosta Powiatu Jeleniogórskiego, Bogdan Malinowski – Burmistrz Karpacza, dr Marek Obrębalski – radny Sejmiku Województwa Dolnośląskiego, prof. dr hab. Wanda Maria Gaczek, prof. dr hab. Florian Kuźnik, prof. dr hab. Andrzej Prusek, prof. dr hab. Eugeniusz Wojciechowski oraz dr Andrzej Sztando.

Tradycyjnie odbyły się również sesja panelowa w języku angielskim, sesja dedykowana doktorantom i sesja plakatowa. Sesje panelowe prowadzili: prof. dr hab. Jadwiga Suchecka, prof. dr hab. Bogdan Suchecki, prof. dr hab. Jan Stachowicz, prof. dr hab. Florian Kuźnik, prof. UEK dr hab. Anna Malina, prof. UE dr hab. Danuta Stawasz, prof. dr hab. Andrzej Prusek, prof. dr hab. Stanisław Korenik i dr hab. Elżbieta Sobczak, prof. UE.

Najważniejszym momentem konferencji była specjalna, jubileuszowa sesja plenarna poświęcona 30-leciu kierowania Katedrą Gospodarki Regionalnej przez prof. dr hab. Danutę Strahl. Po odejściu Profesora Adama Ginsberta-Geberta na emeryturę w 1984 r. kierownictwo Katedry objęła profesor Danuta Strahl. Przez 30 lat kierowała z sukcesami pracami tego Zespołu. Katedra Gospodarki Regionalnej swoją obecną nazwę uzyskała w 1991 roku.

Podczas sesji licznie zgromadzeni goście składali Profesor Strahl życzenia jubileuszowe, były również wzruszające wspomnienia i refleksje.

Prof. Elżbieta Sobczak i prof. Marek Walesiak

Wiele życzeń z całej Polski przesłała Pani Profesor w formie uroczystej korespondencji. Honorowym gościem odświętnej sesji był JM Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. dr hab. Andrzej Gospodarowicz.

W konferencji uczestniczyło ponad 110 osób z Czech, Ukrainy i Polski. Wygłaszający referaty i prezentujący postery reprezentowali blisko 40 ośrodków naukowych i instytucji z kraju i zagranicy (poda-

no alfabetycznie): Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, Akademia Polonijna w Częstochowie, Dolnośląska Szkoła Wyższa, Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. Angelusa Silesiusa w Wałbrzychu, politechniki: Białostocka, Częstochowska, Gdańska, Koszalińska, Lubelska, Lwowska (Ukraina), Łódzka, Opolska, Rzeszowska, Śląska, Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Szkoła Główna Handlowa w Warszawie, Tarnopolski Narodowy Uniwersytet Ekonomiczny (Ukraina), uniwersytety ekonomiczne w Katowicach, Krakowie, Poznaniu i Wrocławiu, uniwersytety: Jagielloński w Krakowie, Łódzki, Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Opolski, Mikołaja Kopernika w Toruniu, Jana Evangelisty Purkynego w Ustie nad Łabą (Czechy). Przyrodniczy w Poznaniu, Przyrodniczy we Wrocławiu, Rolniczy im. Hugo Kołłątaja w Krakowie, Rzeszowski, w Białymstoku, Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Wrocławski oraz Urząd

Miasta i Gminy Bogatynia, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku i Studenckie Koło Naukowe „Pro Futuro” Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

W ramach konferencji odbyła się również wizyta studyjna w Karpaczu, połączona ze spotkaniem z wiceburmistrzem tego miasta, Ryszardem Rzepczyńskim. Na spotkaniu uczestnicy konferencji uzyskali dużo praktycznych informacji odnoszących się do funkcjonowania oraz rozwoju społeczno-ekonomicznego Karpacza.

Przewodniczącą Komitetu Naukowego Konferencji była prof. dr hab. Danuta Strahl, zastępcą dr hab. Ryszard Brol, prof. UE. Przewodniczącą Komitetu Organizacyjnego Konferencji była dr hab. Elżbieta Sobczak, prof. UE, zastępcą – dr Dariusz Głuszczyk. Oficjalne języki konferencji: polski, angielski, czeski i ukraiński. Artykuły złożone przez uczestników ukażą się w j. polskim oraz j. angielskim w recenzowanych tomach Prac Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu (lista „B” MNiSW).

Konferencja współfinansowana była ze środków budżetu Województwa Dolnośląskiego.

URZĄD MARSZAŁKOWSKI WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

**DOLNY
ŚLĄSK**

www.umwd.pl

Zbigniew Piepiora

Ogólnopolska Konferencja „Aspekty polityki gospodarczej, społecznej i przestrzennej (w wymiarze krajowym, regionalnym, lokalnym)”

22-24 września 2014 r., Międzyzdroje

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „Aspekty polityki gospodarczej, społecznej i przestrzennej (w wymiarze krajowym, regionalnym, lokalnym)” była kontynuacją cyklu konferencji odbywających się na pograniczu wakacji i nowego roku akademickiego, organizowanych na przemian w Karkonoszach i nad Morzem Bałtyckim.

Honorowy patronat nad konferencją objęli: dziekan Wydziału Nauk Ekonomicznych i Zarządzania Uniwersytetu Szczecińskiego – prof. zw. dr hab. Waldemar Tarczyński, marszałek Województwa Zachodniopomorskiego – Olgierd Geblewicz, prezes Zachodniopomorskiej Agencji Rozwoju Regionalnego – dr Magdalena Kotnis i Wojewódzki Urząd Pracy w Szczecinie.

Wydarzenie zostało zorganizowane z inicjatywy i pod kierunkiem naukowym prof. US dr hab. Barbary Kryk – kierownik Katedry Polityki

Społeczno-Gospodarczej i Europejskich Studiów Regionalnych WNEiZ US oraz dr. hab. Jacka Potockiego, prof. UE – kierownika Katedry Gospodarki Przestrzennej Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. W Komitecie organizacyjnym konferencji pracowały: dr Grażyna Leśniewska, dr Beata Skubiak, dr Lidia Kłos i mgr Izabela Szamrej-Baran.

Przemówienia inauguracyjne wygłosili prof. Barbara Kryk i prof. Jacek Potocki. Podczas konferencji dyskutowano w ramach następujących bloków tematycznych: zagadnienia gospodarcze, aspekty gospodarki przestrzennej, zagadnienia społeczne, gospodarowanie zasobami. Sesje prowadzili: dr hab. Jacek Potocki, prof. UE, dr hab. Zbigniew Przybyła, prof. UE, prof. dr hab. inż. Henryk Brandenburg (UE w Katowicach), prof. dr hab. Bolesław Borkowski (SGGW). Dyskusję podsu-

mowującą konferencję poprowadziła prof. Barbara Kryk.

Celem konferencji było zdiagnozowanie społecznych, ekonomicznych, ekologicznych i przestrzennych przyczyn oraz zredefiniowanie roli sektora publicznego i samorządu terytorialnego w zakresie kształtowania polityki społeczno-gospodarczej, regionalnej i przestrzennej. Ideą wydarzenia była integracja wokół wspólnego forum wymiany myśli. Jej efektem będzie publikacja „Gospodarka regionalna i międzynarodowa” w „Zeszytach Naukowych US” z serii „Studia i Prace WNEiZ” (7 punktów według punktacji MNiSW). Organizatorzy już dziś zapraszają na kolejną edycję konferencji, która odbędzie się we wrześniu 2015 r. w Karkonoszach.

Zdjęcia: Zbigniew Piepiora

*Dr Zbigniew Piepiora
pracuje na Uniwersytecie
Przyrodniczym we Wrocławiu,
w Katedrze Gospodarki Przestrzennej*

Uroczyste otwarcie konferencji. Od lewej: prof. US dr hab. Barbara Kryk i dr hab. Jacek Potocki, prof. UE

Obrazy w sesjach prowadzili profesorowie: Jacek Potocki, Zbigniew Przybyła, Henryk Brandenburg, Bolesław Borkowski

Zbigniew Piepiora

Znaczenie społeczeństwa obywatelskiego dla rozwoju kraju, regionu i okolicy

30 października 2014 r., Jelenia Góra

Rok temu na jeleniogórskim Wydziale Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu miało miejsce seminarium pn. „Rozwój Polski – Rozwój Dolnego Śląska – Rozwój Jeleniej Góry”. Wydarzenie spotkało się z dużym zainteresowaniem, dlatego organizatorzy przygotowali kolejne spotkanie – tym razem seminarium odbyło się pod tytułem „Znaczenie społeczeństwa obywatelskiego dla rozwoju Polski, Dolnego Śląska, Jeleniej Góry”. Wydarzenie objął patronatem prof. Ryszard Legutko – poseł do Parlamentu Europejskiego.

W spotkaniu uczestniczyli przedstawiciele władz krajowych, regionalnych i lokalnych władz samorządowych, naukowcy, doktoranci i studenci, przedstawiciele związków zawodowych, organizacji katolickich, działacze PTTK i innych instytucji oraz mieszkańcy naszego regionu.

Seminarium otworzyła Marzena Machałek – poseł na Sejm RP oraz dr hab. Jacek Potocki, prof. UE, który moderował dyskusję. Wykład wprowadzający wygłosił prof. Piotr

Gliński. Wystąpienia mieli także: prof. Jarosław Witkowski, dr hab. Mieczysław Morawski, prof. UE, dr hab. Jacek Potocki, prof. UE i mgr inż. Jerzy Kapłon (dyrektor COTG PTTK w Krakowie). Dyskusja dotyczyła m.in. problemów: pozorowanych działań obywatelskich, uzależnienia lokalnych mediów od reklam finansowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, „enklawowego” charakteru społeczeństwa obywatelskiego w Polsce, braku zaufania w społeczeństwie, „ubiznesowienia” organizacji społecznych.

Dyskutowano także o definiowaniu społeczeństwa obywatelskiego, znaczeniu logistyki i kreatywności w społeczeństwie. Przybliżono czynniki wpływające na działalność społeczną ogólnopolskich organizacji. Przedstawiono przykład Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego.

Wydarzenie zorganizowała i prowadziła Marzena Machałek – poseł na Sejm RP. Podsumowania dokonała dr inż. Urszula Bąkowska-Morawska pracownik Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki.

Zdjęcia: Zbigniew Piepiora

Zarządzanie marketingiem

Jarosław Woźniczka, Monika Hajdas, Witold Kowal

Podręcznik został przygotowany z myślą o studentach kierunków i specjalności w zakresie zarządzania, osobach pracujących w przedsiębiorstwach lub instytucjach na stanowiskach menedżerskich związanych z marketingiem, osobach samodzielnie prowadzących działalność gospodarczą. Autorzy skoncentrowali się na zasadniczych procesach zarządzających. Zdecydowali się nadać książce

jak najprostszą strukturę, obejmującą sześć rozdziałów poświęconych koncepcji marketingu oraz poszczególnym funkcjom zarządzania w tym zakresie: planowaniu, organizacji, wdrożeniu i kontroli efektów działań marketingowych. Podręcznik został przygotowany z wykorzystaniem licznych źródeł informacji i zawiera liczne przykłady praktyczne.

Międzynarodowa ochrona środowiska

Agnieszka Becla, Stanisław Czaja, Tomasz Poskrobko

Podręcznik jest pierwszą w literaturze polskiej kompleksową publikacją omawiającą zagadnienia międzynarodowej ochrony środowiska przyrodniczego. Ukazuje złożoność ochrony środowiska przyrodniczego w skali międzynarodowej, związane z nią szanse dla ekosystemów oraz zagrożenia. Jednocześnie prezentuje różnorodność przedsięwzięć ochronnych, stosowane rozwiązania i regulacje oraz możliwości wsparcia za-

sobowego dla międzynarodowej ochrony środowiska. Podręcznik jest także atrakcyjnym kompendium wiedzy dla wszystkich zainteresowanych ochroną środowiska w skali globalnej.

Wynagrodzenia w organizacjach nowej gospodarki. Uwarunkowania, funkcje, konfiguracja

Tomasz Kawka

Książka przedstawia współczesne podejście do opisu znaczenia i roli motywowania materialnego w organizacjach XXI wieku. Zasadniczą częścią opracowania jest przybliżenie uwarunkowań i mechanizmów powstawania zjawiska nowej gospodarki opartych na takich wymiarach jak globalizacja, technologia informatyczna, digitalizacja komunikacji, organizacje oparte na wiedzy, wzrost poziomu serwicyzacji czy pojawienie

się pokolenia Y. Książka może stanowić podstawę do dyskusji na temat roli człowieka jako kapitału ludzkiego we współczesnej organizacji w kontekście metod i technik jego motywowania, ze szczególnym uwzględnieniem elastycznych, pakietowych systemów wynagrodzeń opartych na innowacyjności, wiedzy i wynikach.

Decyzje menedżerskie w organizacji

Katarzyna Grzesik, Mirosław Karaś

W opracowaniu czytelnicy znajdą próbę usystematyzowania wiedzy dotyczącej podejmowania decyzji, jak również zbiór narzędzi i wytycznych pozwalających na podniesienie kompetencji w tym obszarze. Celem skryptu jest przede wszystkim przekazanie studentom, ale także praktykom zarządzania, informacji dotyczących podstawowych metod i technik podejmowania decyzji. Zaprezentowano też przykłady decyzyjne

ukazujące krok po kroku sposoby postępowania w odniesieniu do wybranych metod i technik, jak również dołączono zadania do samodzielnego rozwiązania oraz pytania kontrolne pozwalające na zweryfikowanie stopnia przyswojenia wiedzy.

Wybrane zagadnienia analizy i oceny ekonomicznej projektów inwestycyjnych

Tomasz Kołakowski

Zasadniczym celem opracowania jest omówienie wybranych zagadnień, metod i narzędzi wykorzystywanych w procesie analizy i oceny ekonomicznej projektu. Autor skupił się w nim m.in. na takich zagadnieniach, jak: pojęcie projektu w dwóch ujęciach: z punktu widzenia ekonomii i nauk o zarządzaniu, kryteria służące klasyfikacji projektów, różnice między finansową i ekonomiczną oceną projektów, zmiany

wartości pieniądza w czasie, podstawowe formuły służące do kapitalizacji i dyskontowania prognozowanych przepływów pieniężnych, analizy wykorzystywane na poziomie badania ekonomicznej efektywności projektu inwestycyjnego i analizy kosztów i korzyści. W każdym rozdziale zamieszczono przykłady ilustrujące wybrane aspekty analizy ekonomicznej projektów, a także zadania lub pytania problemowe wraz z odpowiedziami zawartymi w załączniku.

Zarządzanie wartością relacji przedsiębiorstwa z rynkowymi interesariuszami

Estera Piwoni-Krzeszowska

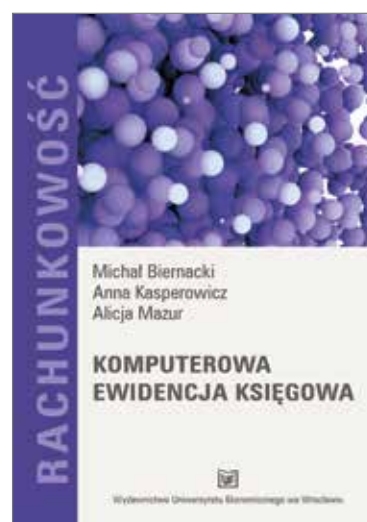
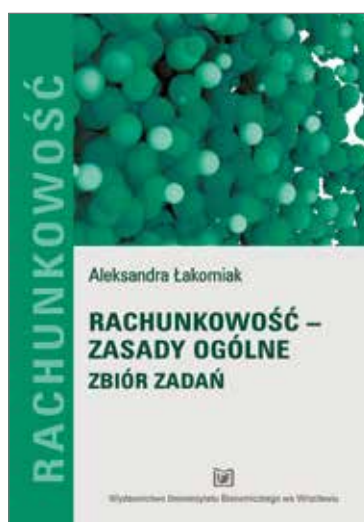

Proponowane w monografii ujęcie problemu zarządzania wartością relacji przedsiębiorstwa z rynkowymi interesariuszami ma charakter kompleksowy, gdyż uwzględnia różne nurty badawcze, jakie pojawiają się w obszarze wartości i relacji. Autorka opracowała model, w którym wyjaśnione są mechanizmy zarządzania wartością relacji przedsiębiorstwa z rynkowymi interesariuszami, a następnie omówiła

wyniki postępowania badawczego nad zarządzaniem wartością relacji z rynkowymi interesariuszami w przedsiębiorstwach funkcjonujących w Polsce.

**Wydawnictwo
Uniwersytetu
Ekonomicznego
we Wrocławiu**

**Nasze książki można nabyć w księgarni *PROFIT*
www.ksiegarnia.ue.wroc.pl**